ULUSLARARASI BESTSELLER

Bro Sis

Kendinizle yüzleşmeye hazır mısınız?

SEBASTIAN FITZEK

TERAPİ

Roman

PEGASUS

Tanık yok.

12 yaşındaki Josy tanımlanamayan bir hastalığın pençesindedir. Doktor muayenehanesindeki tedavisi sırasında, ardında hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolur. Dört yıl sonra, Josy'nin babası psikiyatrist Viktor Larenz, bu trajediyle başa çıkabilmek için Kuzey Denizi'nde bir adada inzivaya çekilmiştir.

Ceset yok.

Bir gün güzel bir yabancı, ona sürpriz bir ziyarette bulunur. Anna Spiegel olağandışı bir şizofreni türünden muzdariptir: Kitaplarında yarattığı karakterler gerçek hayatta karşısına çıkmaktadır. Son romanında da, tanımlanamayan bir hastalığa sahip küçük bir kızın, ardında hiç iz bırakmadan ortadan kayboluşunu yazmıştır.

Kız nerede?

Anna'nın hayalleri Josy'nin son günlerini anlatıyor olabilir mi? Viktor, istemeden de olsa, kızının kayboluşunun ardındaki sırrı çözmek için, son şansı olarak Anna'yı hastası olarak kabul etmeye razı olur. Ama kısa bir süre sonra, geçmiş su yüzüne çıktıkça, terapi seansları çarpıcı bir şekilde değişir – hem de korkunç sonuçlarla birlikte.

"Sebastian Fitzek'in *Terapi*'si, karakterlerinin iç dünyalarındaki gerilimleri ve konu ile tempo arasındaki etkileşimi çok iyi yakalayan sofistike ve edebi bir gerilim. Doğrudan, rahatsız edici ve akıcı bir üslupla yazılan bu kitap, eline entrika dolu bir polisiye alıp yatağa kıvrılarak kitap okumayı sevenler ve daha derin bir anlayış düzeyine ulaşmak isteyenler için eşi bulunmaz bir kitap."
John Katzenbach

"*Terapi*, aslında akıl almaz bir muamma içinde saklı bir bilmece. Okuyucunun elinden bırakamayacağı ve onu sürekli tahminler yapmaya zorlayacak bir gerilim. Psikolojinin ve gerilimin büyüleyici bir karışımı."
Paul Carson

"Altında yatan gotik gerilim öğelerinin okuyucuyu tahmin edilmesi imkânsız bir sona doğru götürdüğü, çoğunuza *Zindan Adası* ve *Akıl Oyunları*'nı hatırlatacak dâhiyane bir psikolojik gerilim."
Publishers Weekly

www.pegasusyayinlari.com
ISBN: 978-605-343-469-6

© Joana Kruse/VISUM creative

Pegasus Yayınları: 1016
Bestseller Roman: 444

TERAPİ
SEBASTIAN FITZEK
Özgün Adı: Die Therapie

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editör: Zeynep Şehiraltı
Düzelti: Halûl Kürşad Kopuzlu
Sayfa Tasarım: Meral Gök

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Mart 2015

ISBN: 978-605-343-469-6

Türkçe yayın hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2015
Copyright ©2006, Dromersche Verlagsanstalt Th. Knaur Nachf. GmbH & Co. KG, Munich, Germany

Bu kitabın Türkçe yayın hakları ONK Ajans tarafından AVA international GmbH Autoren-und Verlagsagentur'dan alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

SEBASTIAN FITZEK

TERAPİ

Almancadan Çeviren:
ATİLLA DİRİM

PEGASUS YAYINLARI

Kitap Üzerine

Ne bir görgü tanığı ne bir delil ne de bir ceset.

Tanınmış psikiyatr Viktor Larenz'in on iki yaşındaki kızı Josy gizemli bir şekilde ortadan kaybolur. Başına ne geldiği tam bir sırdır. Nerede olduğuna, ne yaptığına, hatta hayatta olup olmadığına dair en küçük bir iz, bir işaret bulunmamaktadır.

Ve aradan dört yıl geçer: Yas tutmaya devam eden Viktor, küçük bir adadaki ücra tatil evine çekilmiştir. Burada kendisini dinlemeyi, başına gelenlerle hesaplaşmayı arzu etmektedir.

Ne var ki günün birinde beklenmedik bir şekilde ortaya çıkan bir kadın, onun yalnızlığına bir son verir. Kadın, kendisinin yazdığını eylediği bir hikâye anlatmaktadır ona: Evdeki kötülükten kurtulmak için çareyi kaçmakta bulan, geride hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolan küçük bir kızın hikâyesini.

Tıpkı Josy gibi...

Bir şizofrenin gördüğü hayallerin gerçekle bağlantılı olması mümkün müdür?

Viktor'un genç kadınla başladığı terapi, giderek daha da uğursuzlaşan bir sorgulamaya dönüşür...

Yazar Üzerine

Sebastian Fitzek 1971 yılında Berlin'de doğdu. Bugün aynı şehirde gazeteci ve yazar olarak çok sayıda radyo istasyonu ve televizyon kanalı için çalışmaktadır. Yazarın ilk romanı olan *Terapi* kısa zamanda Almanya'da bestseller arasında yerini alarak pek çok dile çevrilmiş ve eserin film hakları da satılmıştır.

GİRİŞ

Aradan yarım saat geçtikten sonra, kızını bir daha asla göremeyeceğini biliyordu. On iki yaşındaki küçük kızı kapıyı açmış, son bir kez dönüp arkasına bakmış, sonra da içerideki yaşlı adama doğru yürümüştü. Josephine bu evden bir daha asla çıkamayacaktı. Adam bundan emindi. Onu yatmaya götürdüğünde yüzünde beliren ışıl ışıl gülümsemeyi bir daha göremeyecekti. Uykuya dalmasından sonra başucundaki rengârenk gece lambasını bir daha söndüremeyecekti. Ve kızının gece yarısı attığı korkunç çığlıklar onu bir daha uykusundan uyandıramayacaktı.

Tüm bunları biliyor olması, onu beklenmedik bir asansör kazasının şiddetiyle sarsıyordu.

Ayağa kalkmaya davrandığında vücudu rahatsız plastik sandalyeden kalkmak istemedi. Dizleri tutmayıp bükülüverseydi, adam buna hiç şaşırmayacaktı. Keşke olduğu yere devrilse, bekleme odasının yıpranmış parkelerine boylu boyunca uzansaydı. Sedef hastası şişman ev kadınıyla üzerinde eski tarihli dergilerin bulunduğu sehpanın tam ortasına. Fakat bayılma talihi o an kendisinden uzak duruyordu. Bilinci hâlâ tümüyle açıktı.

Hastalar geliş saatlerine göre değil, durumlarının aciliyetine göre muayene edileceklerdir.

Alerji uzmanının deri kaplı, beyaz kapısında asılı olan bu uyarı levhası, adamın bakışları altında bulanıklaşıyordu.

Doktor Grohlke bir aile dostu ve yirmi iki numaralı doktordu. Viktor Larenz bir liste hazırlamıştı. Bundan önceki yirmi bir doktor hiçbir şey bulamamıştı. Hiçbir şey.

Listedeki ilk isim, Noel bayramının ikinci günü Schwanenwerder'deki aile mülküne gelen nöbetçi doktordu. Bundan tamı tamına on bir ay önce. Başlangıçta hepsi bayram yemeği yüzünden Josephine'in midesinin bozulduğunu sanmışlardı. Gece boyunca birkaç kez yediklerini çıkarmış ve ishal olmuştu. Karısı Isabell özel servisin nöbetçi doktorunu aramış, Viktor da patiska geceliği içindeki Josy'yi kucaklayarak aşağıdaki salona taşımıştı. O ânı düşündükçe, kızının incecik kollarını bugün bile hatırlıyordu. Biriyle yardım istercesine boynuna, diğeriyle de en sevdiği pelüş hayvanı olan mavi kediciği Nepomuk'a sarılmıştı. Nöbetçi doktor, etraflarında bekleyen akrabaların sert bakışları altında küçük kızın daracık göğüs kafesini dinlemiş, ona bir elektrolit iğnesi yapmış ve homeopatik bir ilaç yazmıştı.

"Hafif bir mide-bağırsak enfeksiyonu. Şehirde dolanıp duruyor zaten. Endişelenecek bir şey yok! Kısa sürede geçer," olmuştu nöbetçi doktorun aileyle vedalaşırken sarf ettiği sözler. Kısa sürede geçer. Adam yalan söylemişti.

Viktor, Doktor Grohlke'nin muayene odasının tam önünde duruyordu. Ağır kapıyı açmak istediğinde, kapı kolunu aşağı bastırmayı bile başaramadı. Son bir saatte yaşadığı gerilimin tüm gücünü yok ettiğini düşündü. Sonra birden kapının kilitli olduğunu anladı. Birisi kapıyı içeriden sürgülemişti.

Burada neler oluyor?

Viktor ani bir hareketle arkasına döndüğünde etrafını ağır çekim film kareleri gibi gördüğünü anladı. Tüm sahneler olması gerektiğinden daha yavaş, daha çarpıcı bir şekilde zihnine yerleşi-

yordu: Muayenehanenin duvarlarını süsleyen İrlanda manzaraları, pencerenin önündeki tozlu kauçuk ağacı, sandalyede oturan sedef hastası bayan. Larenz bir kez daha kapıyı açmaya çalıştı, sonra da ağır adımlarla bekleme salonundan geçerek koridora çıktı. Sekreter odası hâlâ insanlarla doluydu. Sanki Doktor Grohlke, Berlin'deki tek doktormuş gibi.

Viktor yavaşça sekreter masasına yaklaştı. Gözden kaçmayan bir akne sorunu yaşayan ve reçetesini onaylatmaya çalışan bir ergeni kaba bir hareketle kenara itti ve doğruca sekreterle konuşmaya başladı. Maria'yı burayı daha önceki ziyaretlerinden tanıyordu. Yarım saat kadar önce Josy'le birlikte muayenehaneye girdiklerinde, Maria henüz gelmemişti. Viktor, onun yerine bakan kızın gitmesinden veya başka bir işle ilgilenmesinden memnundu. Maria yirmili yaşların başındaydı ve bir kadın futbol takımının iri yarı kalecisini andırıyordu. Ama onun da küçük bir kızı vardı. Viktor, onun kendisine yardım edeceğini düşündü.

"Acilen doktoru görmem gerekiyor," dedi amaçladığından daha yüksek bir sesle.

"O, Doktor Larenz, merhaba, sizi tekrar görmek ne güzel." Maria, psikiyatrı derhal tanımıştı. Gerçi muayenehaneye uzun süredir uğramıyordu fakat onun dikkat çekici yüzünü sık sık televizyonlarda ve gazetelerde görüyordu. Doktor Larenz, sohbet programlarının sevilen bir konuğuydu. Sadece yakışıklı olmasından ve rahat tavırlarından ötürü değil, komplike ruhsal problemleri uzman olmayan kişilerin de anlayabileceği basitlikte açıkladığı için. Ancak bugün konuşması bilmecelerle doluydu.

"Derhal kızımın yanma gitmeliyim!"

Az önce kenara itmiş olduğu oğlan, bu adamda yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu hissederek, bir adım daha kenara çekildi. Maria da şaşırmıştı ve dudaklarındaki zorlama gülümsemeyi yitirmemeye çalışıyordu.

"Maalesef neden söz ettiğinizi anlayamıyorum, Doktor Larenz," dedi ve sinirli bir tavırla sol kaşına dokundu. Normalde burada heyecanlandığı zamanlar çekiştirdiği bir piercing bulunurdu. Fakat patronu Doktor Grohlke tutucu biriydi ve muayenehaneye hastalar gelmeye başladığı andan itibaren kaşındaki piercingi çıkarmak zorunda kalıyordu.

"Josephine bugün için randevu almış mıydı?"

Larenz ona hak ettiği cevabı vermek üzere ağzını açtı, ancak sonra bunu yapmaktan vazgeçerek tekrar kapadı. Elbette randevu almışlardı. Isabell telefon etmiş, sonra da kendisi Josy'yi arabayla buraya getirmişti. Her zamanki gibi.

"Bir alerji uzmanı ne iş yapar, babacık?" diye sormuştu kızı arabada. "Hava durumunu mu söylüyor?"

"Hayır, tatlım. O söylediğin bir meteroloji uzmanı." Viktor aynada kızına bakmış ve onun sarı saçlarını okşayabilmeyi istemişti. Çocuk gözüne son derece kırılgan görünmüştü. Sanki Japonların ipek kâğıtlarının üzerindeki bir melek resmi gibiydi.

"Alerji uzmanları, bazı maddelere dokunmamaları gereken, aksi takdirde hastalanan insanlarla ilgilenirler."

"Benim gibi insanlarla mı yani?"

"Belki de," demişti Viktor. *Umarım*, diye geçirmişti aklından. Böylece hiç olmazsa bir teşhis konulmuş olur. Bir başlangıç. Kızın hastalığının tanımlanamayan semptomları, bu arada tüm aileyi etkisi altına almıştı. Josy altı aydan bu yana okula gitmiyordu. Nöbetler o kadar beklenmedik ve düzensiz bir şekilde geliyordu ki küçük bir sınıfta bunlara tahammül edebilmesi imkânsızdı. Isabell bu nedenle artık yarım gün çalışıyordu ve Josy'nin özel dersleriyle ilgileniyordu. Viktor ise kendisini tümüyle kızına adayabilmek için Friedrichstrasse'deki muayenehanesini kapatmıştı. Daha doğrusu kendini kızının doktorlarına adayabilmek için. Fakat

son haftalarda koştukları o tıp maratonuna rağmen, kızı muayene eden tüm uzmanlar çaresiz kalmışlardı. Hiçbiri Josy'nin periyodik olarak tekrarlanan ateş nöbetlerine, sonu gelmeyen enfeksiyon hastalıklarına ve geceleri burnunun kanamasına bir açıklama getiremiyordu. Bazen semptomlar azalıyor, hatta neredeyse tümüyle kayboluyor, aile yeni bir ümide kapılıyordu. Fakat kısa bir aradan sonra her şey yeni baştan başlıyordu, hem de daha kötü ataklarla. Dâhiliyeciler, hematologlar ve nörologlar, bugüne dek sadece bunun kanser, AIDS, hepatit veya akla gelen başka bir enfeksiyon hastalığı olmadığını söyleyebilmişlerdi. Josephine sıtma kontrolünden bile geçmişti. Sonuç, negatifti.

"Doktor Larenz?"

Maria'nın sözleri Larenz'i gerçek hayata geri savurdu. Tüm bu zaman zarfında, ardına kadar açık bir ağızla boş boş sekretere bakmış olmalıydı.

"Ona ne yaptınız?" Tekrar konuşabilmeyi başarmıştı ve ağzından çıkan her kelimeyle birlikte sesi de yükseliyordu.

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Josy. Ona ne yaptınız?"

Larenz artık avazı çıktığı kadar bağırıyordu ve bekleyen hastaların konuşmaları bıçak gibi kesilmişti. Bu durumda ne yapabileceğine dair en küçük bir fikri olmadığı Maria'nın yüzünden okunuyordu. Elbette ki Doktor Grohlke'nin sekreteri olarak çalışırken, hastaların alışılmadık davranışlarıyla karşılaşmıştı. Burası özel bir muayenehane olmadığı gibi, Uhlandstrasse, Berlin'in en kibar adreslerinden biri de değildi. Hemen yakınlardaki Lietzenburger Strasse'den gelen fahişeler ve uyuşturucu bağımlıları bekleme odasını dolduruyordu. Mesela kemikleri sayılan o zavallılardan biri, kendisine egzaması için değil de acılarını dindirmesi için bir ilaç verilmesi için bağırıp çağırdığında buna kimse şaşırmıyordu.

Fakat bugün durum farklıydı. Çünkü Doktor Viktor Larenz'in üzerinde kirli bir eşofman ve delik deşik bir tişört yoktu. Ne ayaklarına yıpranmış spor ayakkabıları geçirmişti ne de yüzü patlamış, cerahatli sivilcelerle doluydu, tam aksine. Sanki "asalet" kavramı özel olarak onun için yaratılmış gibiydi: İnce bir vücut, dimdik bir duruş, geniş omuzlar, yüksek bir alın ve köşeli bir çene. Berlin'de doğup büyümüş olmasına rağmen, birçok insan onun Kuzey Denizi kıyısından geldiğini sanıyordu. Bir tek şakaklarındaki saçlar kırlaşmamıştı ve burnu klasik çağ görüntüsüne sahip değildi. Tik ağacı kahverengisi, her zamankinden biraz daha uzun dalgalı saçları ve –bir yelkenli kazasının acı verici anısı olan– eğri burnu, onun mükemmel görüntüsünde bir kusur teşkil etmiyordu. Viktor Larenz kırk üç yaşındaydı. Yaşının tahmin edilmesi güçtü, ancak cebinde işlemeli keten mendiller bulunduğu ve yanında asla bozuk para taşımadığı ilk bakışta belli olan bir insandı. Dikkat çekici solgunluktaki teni fazla mesailerinin bir sonucuydu. İşte meseleyi Maria için bu kadar zor kılan da bunlardı. Çünkü üzerinde özel bir terzide diktirilmiş, iki bin iki yüz avro kıymetinde bir takım bulunan önemli bir psikiyatrdan, öyle herkesin ortasında bağırıp çağırması beklenmezdi. Hele elini kolunu çılgınca sallayıp, anlaşılmaz kelimelerle sesini giderek yükseltmesi, asla. İşte bu yüzden Maria şimdi ne yapacağını bilemiyordu.

"Viktor?"

Larenz, arkadan gelen bu boğuk sese doğru döndü. Doktor Grohlke gürültüyü duymuş ve muayenesini yarıda bırakmıştı. Kum rengi saçları ve çukura kaçmış gözleriyle, yaşlı ve zayıf doktorun yüzünde son derece endişeli bir ifade vardı.

"Burada neler oluyor?"

"Josy nerede?" diye bağırdı Viktor cevap vermek yerine arkadaşının yüzüne doğru ve Doktor Grohlke elinde olmadan geriye

doğru bir adım attı. Bu aileyi neredeyse on yıldan bu yana tanıyordu ancak Larenz'i ilk kez bu halde görüyordu.

"Viktor? Odama geçip orada konuşmaya..."

Larenz bu sözleri dinlemek yerine doktorun omzunun üzerinden ileriye bakıyordu. Muayene odasının kapısının aralık olduğunu görür görmez hızla oraya doğru koşmaya başladı. Sağ ayağıyla kapıya bir tekme attı. Kapı hızla içeri doğru savruldu, üzeri muayene aletleri ve ilaçlarla dolu bir tekerlekli masaya gürültüyle çarptı. Sedef hastası kadın, muayene masasının üzerinde yatıyordu. Vücudunun üst kısmı çıplaktı fakat o kadar korkmuştu ki aklına göğüslerini örtmek bile gelmiyordu.

"Viktor, dur, sana ne oluyor böyle!" diye bağırdı Doktor Grohlke onun arkasından fakat Larenz muayene odasından fırlayarak ok gibi koridora geçti.

"Josy?"

Larenz koridor boyunca koşuyor ve bu arada tüm kapıları teker teker açıyordu.

"Josy, neredesin?" diye bağırıyordu bu arada büyük bir panikle.

"Tanrı aşkına, Viktor!"

Yaşlı alerji uzmanı elinden geldiğince büyük bir süratle onun peşinden koşmaya çalışıyor fakat Viktor ona dikkat bile etmiyordu. İçindeki korku, mantığını tümüyle yok etmişti.

"Burada ne var?" diye bağırdı, bekleme odasının solundaki en son kapıyı açamayınca.

"Temizlik malzemeleri. Sadece temizlik malzemeleri, Viktor. Burası bizim depomuz."

"Açın şunu!" Viktor kapının sapma yapıştı ve çadırmışçasına sarsmaya başladı.

"Önce beni bir dinlesen..."

"AÇ ŞU KAPIYI!"

Doktor Grohlke beklenmedik bir kuvvetle Larenz'i kollarının üst kısmından kavradı ve onu sıkı sıkı tuttu.

"Sakinleş artık, Viktor! Beni dinle. Kızın burada olamaz. Temizlikçimiz kapının anahtarını bu sabah yanında götürdü ve yarın sabahtan önce bir daha gelmeyecek."

Soluk soluğa kalmış olan Larenz, bu sözleri anlamlarını kavrayamadan dinliyordu.

"Bu yüzden şimdi lütfen mantıklı olalım." Doktor Grohlke ellerini gevşetti ve birini Viktor'un omzuna koydu.

"Kızını en son ne zaman gördün?"

"Yarım saat kadar önce, burada, bekleme odasında," dediğini duydu Viktor kendisinin. "Senin yanına girmişti."

Yaşlı doktor endişeyle başını salladı ve peşlerinden gelmiş olan Maria'ya döndü.

"Josephine'i görmedim," dedi sekreter kız patronuna. "Bugün randevusu yoktu."

Saçmalık, diye bağırdı Larenz içinden ve bir eliyle şakaklarını ovuşturdu.

"Isabell telefonla randevuyu kesinleştirmişti. Ayrıca Maria'nın kızımı görmesi mümkün değil. Sekretaryada başka biri vardı. Bir erkek. Bize oturmamızı söylemişti. Josy çok halsizdi. Çok yorgundu. Onu bekleme salonunda bir yere oturttum ve bir bardak su getirmek üzere dışarı çıktım. Döndüğümde Josy..."

"Maria'nın yerine bakan kimse yoktu," diye sözünü kesti Grohlke arkadaşının. "Ayrıca tüm çalışanlarımız kadındır." Viktor inanamaz bakışlarla Doktor Grohlke'nin yüzüne baktı ve söylenenleri kavramaya çalıştı.

"Josy'yi bugün muayene etmedim. Onu görmedim bile." Doktorun sözleri ansızın Larenz'in içine işleyen, kulak tırmalayıcı ve giderek yükselen bir gürültüye karşı mücadele ediyorlardı.

"Benden ne istiyorsunuz?" diye bağırdı ümitsizlikle. "Kızım tabii ki muayene odasına girdi. Ona gelmesini söylediniz. Ben hemen yandaydım ve sekretaryadaki adamın ona seslendiğini duydum. Bugün muayenede yalnız olmak istiyordu. Benden bunu rica etmişti. Daha yeni on iki yaşma girdi, biliyorsunuz değil mi? Bir süredir banyoya girdiğinde kapıyı arkasından kilitliyor. Bu yüzden de bekleme odasına döndüğümde onun içeride olduğunu sandım."

Viktor ağzını açtı ve birden bu sözlerin hiçbirini söylememiş olduğunu anladı. Zihni çalışıyordu fakat görünüşe göre artık kendisini ifade edebilecek durumda değildi. Çaresizce etrafına bakındı; dünyaya sanki bir zaman büyütecinden bakıyormuş gibiydi. Az önceki o kulak tırmalayıcı gürültü iyice şiddetlenmişti ve etrafındaki diğer tüm sesleri bastırıyordu. Birden tümünün kendisiyle konuştuğunu hissetti: Maria, Doktor Grohlke, hatta hastalardan bazıları.

"Josy'yi bir yıldan bu yana görmedim." Bunlar, Doktor Grohlke'nin Viktor tarafından duyulabilen son anlamlı sözleriydi. Sonra birden gözlerindeki perde kalktı. Çok kısa bir an için neler olduğunu anladı: Korkunç gerçek, uyanış ânındaki bir rüya gibi gözlerinin önünden gelip geçti. Josy'nin hastalığı. Geçmiş aylar boyunca çektiği acılar. Ona yapılan tüm bu kötülükler. Belki de şimdi kendisinin peşindeydiler! Bu düşünce Viktor'un öğürmesine neden oldu. Kendisini bulacaklardı. Er ya da geç. Bunu biliyordu. Sonra bu korkunç an yeniden kayboldu. Geldiği gibi hızla çekip gitti. Tıpkı eviyede geri dönüşü olmayan yolculuğuna çıkan bir su damlası gibi.

Viktor iki eliyle birden şakaklarına vurdu. O kulak tırmalayıcı, acı verici, korkunç gürültü artık hemen yanı başındaydı, artık ona tahammül edemiyordu. İşkence yapılan bir yaratığın inlemesi gibiydi, içinde insana ait pek az şey vardı. Neden sonra ağzını yeniden kapayabildiğinde bu gürültü de yitip gitti.

1. BÖLÜM

Bugün, Birkaç Yıl Sonra

Günün birinde bu şekilde bir yer değiştirme yaşayacağı, kırk yıl düşünse Viktor Larenz'in aklına gelmezdi. Wedding Kliniği'nin bu sade odası, eskiden en ağır hastalarının psikosomatik travmalarının hizmetindeydi. Oysa hidrolik olarak ayarlanabilen hasta yatağının üzerinde, kolları ve bacakları gri, kısmi elastik bağlarla sabitlenmiş olarak yatan kişi kendisinden başkası değildi.

Bugüne dek ziyaretine gelen olmamıştı. Ne arkadaşlar ne eski meslektaşlar ne de akrabalar. Sararmış pütürlü duvar kâğıtlarına, kirli iki kahverengi perdeye ve su lekeleriyle kaplı tavana bakmak dışındaki tek değişiklik imkânı, genç şef yardımcısı Doktor Martin Roth'un günde iki defa viziteye gelmesiydi. Kimse psikiyatri kliniğinin yönetimine hasta ziyareti için başvuru formu vermemişti. Isabell bile. Viktor bunu Doktor Roth'dan öğrenmişti ve bunun için karısına kızamıyordu. *Tüm bu olanlardan sonra.*

"İlaçlarımın kesilmesinden bu yana kaç gün geçti?"

Kendisine hitap edilen şef yardımcısı o esnada yatağın başucundaki üç ayaklı metal bir askıya asılı olan sıvı elektrolit çözeltisinin damlalarını ayarlamakla meşguldü. "Yaklaşık üç hafta, Doktor Larenz."

Viktor, kendisine hâlâ unvanıyla hitap ettiği için bu adamı çok takdir ediyordu. Son günlerde yaptıkları tüm sohbetlerde Doktor Roth, ona mümkün olabilecek en büyük saygıyı göstermişti.

"Peki kaç günden beri konuşulabilecek durumdayım?"

"Dokuz günden beri."

"Demek öyle." Larenz kısa bir ara verdi.

"Peki ne zaman taburcu edileceğim?"

Viktor, Doktor Roth'un bu şakaya elinde olmadan güldüğünü gördü. Her ikisi de onun buradan asla taburcu edilmeyeceğini biliyorlardı. Ya da buradakiyle aynı güvenlik derecesine sahip başka bir klinikten.

Viktor ellerine baktı ve yavaşça bağlarını sarstı. Bunu yapmalarının sebebi, edindikleri acı tecrübeler olmalıydı. Daha buraya getirilirken kemerini ve ayakkabılarının bağlarını çıkarmışlardı. Banyoda da aynayı bile ortadan kaldırmışlardı. Günde iki kez kontrol altında tuvalete götürüldüğünde kendisini hissettiği kadar acınası bir görünüşe sahip olup olmadığını bile kontrol edemiyordu. Eskiden herkes dış görünüşüne hayrandı. Geniş omuzları, sık saçları ve onun yaşındaki bir erkek için mükemmel denebilecek formda vücuduyla dikkat çekiyordu. Bugün bunlardan geriye pek bir şey kalmamıştı.

"Şimdi dürüst olun Doktor Roth. Beni burada böyle yatarken gördüğünüzde neler hissediyorsunuz?"

Şef yardımcısı yatağın ayak ucuna asılı olan mandallı bloknota uzanırken Viktor'la göz göze gelmemeye çalıştı. Sorunun cevabını düşündüğü belliydi. *Acıma? Endişe?*

"Korku." Doktor Roth, gerçeği söylemeyi tercih etmişti.

"Benzer bir durumun sizin başınıza gelebileceğinden ötürü mü?"

"Bunu egoistçe mi buluyorsunuz?"

"Hayır. Dürüstsünüz, bu da hoşuma gidiyor. Ayrıca sanırım ben de böyle düşünürdüm. Ne de olsa pek çok ortak noktamız var."

Doktor Roth sadece başını salladı.

Bu iki adamın şimdiki durumları ne kadar farklı olsa da, hayat akışları büyük benzerlikler göstermekteydi. Her ikisi de tek çocuk olarak ailelerinin özenli koruması altında Berlin'in en kibar muhitlerinde büyümüşlerdi. Larenz kamu hukukunda uzmanlaşmış köklü bir avukat ailesinin oğlu olarak Wannsee'de, Doktor Roth da iki cerrahın tasasız evladı olarak Westend'de. Her ikisi de Özgür Berlin Üniversitesi'nde tıp öğrenimi görmüş ve psikiyatri alanında uzmanlaşmışlardı. Her ikisine de ailelerinin villaları ve hatırı sayılır bir servet miras kalmış, bu da onlara, aslında çalışmaya bile ihtiyaç duymayacakları bir hayat sağlamıştı. Buna rağmen tesadüf ya da kader, onları bu yerde bir araya getirmişti.

"İyi o halde," diye devam etti Viktor. "Aramızda bir benzerlik görüyorsunuz. Benim durumumda olsaydınız, *siz* nasıl davranırdınız?"

"*Kızıma* bunu yapanın kim olduğunu nasıl ortaya çıkarmaya çalışacağımı mı soruyorsunuz?"

Doktor Roth mandallı bloknotun üzerindeki vizite kâğıdını doldurduktan sonra ilk kez doğrudan Viktor'a baktı.

"Evet."

"Doğrusunu isterseniz, sizin durumunuzda olsaydım, hayatta kalmayı nasıl başarırdım, bilemiyorum."

Viktor sinirli bir şekilde güldü.

"Bunu ben de başaramadım. Ben öldüm. Hem de tasavvur edebileceğiniz en dehşet verici şekilde."

"Bana bu konudaki her şeyi anlatmak ister misiniz?"

Doktor Roth, Larenz'in yatağının kenarına oturdu.

"Hangi konudaki?" Viktor, alacağı cevabı çok iyi bilmesine rağmen sormuştu bu soruyu. Doktor son birkaç günde ona bu teklifi defalarca yapmıştı.

"Her şeyi. Bütün hikâyeyi. Kızınızın başına ne geldiğini nasıl anladığınızı. Josephine'in hastalığıyla nasıl bir ilgisi olduğunu. Bana neler olduğunu anlatın. Hem de en başından başlayarak."

"İyi ama olanların büyük kısmını size zaten anlattım."

"Evet. Ama ben ayrıntılarla ilgileniyorum. Her şeyi bir kez daha tüm detaylarıyla sizden duymak istiyorum. Özellikle sonunda bu duruma nasıl geldiğinizi."

Bu felaketi yani.

Viktor derin bir nefes aldı ve tekrar su lekeleriyle kaplı tavana baktı.

"Biliyor musunuz, Josy'nin ortadan kaybolmasından sonra geçen yıllar zarfında, dünyada belirsizlikten daha zalimce bir şey bulunmadığını anladım. Dört yıl boyunca ne en küçük bir yaşam belirtisi ne de bir iz. Bazen telefonun çalmasını ve bize kızımızın cesedinin nerede olduğunu söylemelerini arzu ettim. Gerçekten de tahmin etmekle bilmek arasındaki muğlaklıktan daha korkunç bir durum olamayacağını sanıyordum. Fakat yanılmışım. Bundan daha korkuncu nedir, biliyor musunuz?"

Doktor Roth soran gözlerle ona baktı.

"Gerçek." Viktor fısıldarcasına konuşuyordu. "Gerçek! Sanırım gerçekle bir defasında Doktor Grohlke'nin muayenehanesinde yüzleşmiştim. O kadar korkunçtu ki onu kabul etmek istememiştim. Fakat sonra onunla bir kez daha karşılaştım. Üstelik bu kez onu görmezden gelmeyi de başaramadım, çünkü kelimenin tam anlamıyla beni takip ediyordu. Gerçek tam karşımda duruyor ve yüzüme karşı haykırıyordu."

"Bununla ne demek istiyorsunuz?"

"Ne söylüyorsam, onu. Bütün bu felaketin sorumlusu olan adamla karşı karşıya duruyor ve buna tahammül edemiyordum. O adada neler yaptığımı siz benden iyi biliyorsunuz. Ve sonunda beni nereye düşürdüğünü de."

"Ada," dedi Doktor Roth konunun peşini bırakmayarak. "Parkum Adası, değil mi? Orada ne işiniz vardı ki?"

"Bir psikiyatr olarak bunun yanlış soru olduğunu bilmeniz gerekir." Viktor gülümsedi. "Yine de sorunuzu cevaplamaya gayret edeceğim: *Bunten* dergisi, Josy'in kayboluşundan yıllar sonra benimle tekrar bir röportaj yapmak istedi. Önce bu teklifi geri çevirmek istedim. Isabell de buna karşıydı. Ancak, daha sonra, faks ve e-posta yoluyla bana gönderdikleri soruların, düşüncelerimi düzene sokmama yardım edebileceğini düşündüm. Belki biraz huzura kavuşabilecektim. Anlıyor musunuz?"

"Siz de röportaja hazırlanmak için adaya gittiniz, öyle mi?"

"Evet."

"Yalnız mı?"

"Eşim gelmek istemedi, zaten gelemezdi de. New York'ta önemli bir iş görüşmesi vardı. Doğrusunu söylemek gerekirse, bir başıma olabilmek beni sevindirmişti. Parkum'da araya gereken mesafeyi koyabilmeyi başarmayı umut ediyordum."

"Kızınızla vedalaşmak için araya koymanız gereken mesafeyi."

Doktor Roth bu son cümleyi bir soru şeklinde formüle etmemiş olmasına rağmen, Viktor evet anlamında başını öne eğdi.

"Öyle denebilir. Ben de köpeğimi aldım, Kuzey Denizi'ne gittim ve Sylt'ten adaya geçtim. Bu yolculukla birlikte başlayacak olan olaylar dizisini nereden tahmin edebilirdim ki?"

"Bu konuyu biraz açın. Parkum'da tam olarak neler oldu? Her şeyin birbiriyle bağlantılı olduğunu ilk olarak ne zaman fark ettiniz?"

Josephine'in tanımlanamayan hastalığı. Ortadan kayboluşu. Röportaj.

"Peki, madem istiyorsunuz."

Viktor başını çevirdi ve ensesindeki eklemlerin çatırdadığını hissetti. Bağları nedeniyle bu aralar yapabildiği tek gevşeme egzersizi buydu. Derin bir nefes aldı ve gözlerini kapadı. Düşüncelerinin onu gerilere götürmesi, her zamanki gibi sadece birkaç an sürdü. Parkum'a, sahildeki çatısı saz kaplı eve. O trajediden dört yıl sonra, hayatını yeniden düzene koymaya niyetlendiği adaya. Yeni bir başlangıç için araya gereken mesafeyi koyabilmeyi umut ettiği ancak tam aksine her şeyi yitirdiği yere.

2. BÖLÜM

Parkum, Gerçekten Beş Gün Önce

B: Trajediden hemen sonra kendinizi nasıl hissediyordunuz?

L: Ölmüştüm. Gerçi nefes alıyor, arada sırada bir şeyler yiyor ve içiyordum. Hatta günde bir ya da iki saat kadar da uyuyordum. Fakat artık var değildim. Josephine'in ortadan kaybolduğu gün ölmüştüm.

Viktor son paragrafın ardında yanıp sönen imlece baktı. Yedi günden bu yana adadaydı. Bir haftadan beri sabahtan akşama kadar eski maun masanın başında oturuyor ve röportajın ilk sorusunu cevaplandırmaya çalışıyordu. Dizüstü bilgisayarına birbirleriyle ilişkili birkaç satır yazmayı ancak bu öğleden öncesinde başarabilmişti.

Ölü. Gerçekten de günlerden ve haftalardan beri içinde bulunduğu durumu daha iyi ifade edebilecek başka bir kelime yoktu.

Sonrasında.

Viktor gözlerini kapadı.

Şoktan hemen sonraki birkaç saati hatırlayamıyordu. Ne kiminle konuştuğunu biliyordu ne de nerede olduğunu. O kaos ailesini paramparça ettiğinde. O günlerde en ağır yükü Isabell

taşımak zorunda kalmıştı. Josy'nin üzerinde neler olduğunu polise söylemek için elbise dolabını karıştıran oydu. Kızın kayıp ilanına konulabilecek işe yarar bir fotoğrafını bulmak için aile albümünü karıştıran oydu. Kendisi amaçsızca Berlin sokaklarında dolaşıp dururken, akrabaları arayıp durumu bildiren de ondan başkası değildi. O güya çok profesyonel, çok meşhur psikiyatr, hayatının bu en önemli olayında acınası bir başarısızlığa uğramıştı. Bunu takip eden yıllarda da Isabell ondan çok daha güçlü olmuştu. Eşi olaydan çeyrek yıl sonra yeniden firma danışmanı olduğu işine geri dönerken, Viktor muayenehanesini satmış ve o günden bu yana tek bir hastaya bile bakmamıştı.

Dizüstü bilgisayarı ansızın tiz bir uyarı sinyali verdi ve Viktor bilgisayarın tekrar elektriğe bağlanması gerektiğini anladı. Adaya geldiği gün şömineli odadaki manzaralı pencerenin önünde duran masanın başına geçtiğinde, odada priz bulunmadığını fark etmişti. Şimdi çalışırken Kuzey Denizi'nin nefes kesen kış manzarasını izleyebiliyordu fakat her altı saatte bir bilgisayarını şöminenin önündeki şarj cihazına taşıması gerekiyordu. Viktor, verilerin silinmemesi için çabucak ekrandaki word belgesini kaydetti.

Tıpkı Josy gibi.

Pencereden dışarı kısa bir bakış fırlattı ve denizin görüntüsünde kendi ruhunun yansımasını görünce hemen başını çevirdi. Saz kaplı çatının üzerinde ıslık çalan ve dalgaları kabartan rüzgâr çok anlaşılır şeyler söylüyordu. Kasım sonuydu, kış, arkadaşları olan kar ve soğukla birlikte adaya gelmek için sabırsızlanıyordu.

Ölüm gibi, diye düşündü Viktor, ayağa kalkıp bilgisayarı şöminenin önünde üzerinde şarj kablosu bulunan küçük masaya götürürken.

Kıyıdaki küçük, iki katlı ev geçen yüzyılın yirmili yıllarında inşa edilmiş ve ebeveynlerinin ölümünden bu yana tamirci yüzü

görmemişti. Neyse ki adanın belediye başkanı Halberstaedt, evin önünde bir jeneratör bulunmasını ve elektrik hatlarının çekilmesini sağlamıştı, bu sayede içerisi en azından sıcak ve aydınlıktı. Ancak aileden kimsenin ziyaretine gelmediği bu uzun zaman dönemi, ahşap evin oldukça yıpranmasına neden olmuştu. Duvarların acilen içten ve dıştan boyaya ihtiyacı vardı. Parke zeminin yıllar önce zımparalanması ve antrede kısmen değiştirilmesi gerekirdi. Çift camlı ahşap pencereler de hava şartlarının etkisiyle esnemiş, içeriye gereğinden fazla soğuk ve nem girmesine izin verir olmuşlardı. Evin iç döşemesi seksenli yıllar düşünüldüğünde gayet lükstü ve bugün dahi Larenz ailesinin zenginliğini ortaya koyuyordu. Ancak Tiffany marka lambalar, süet mobilyalar ve tik ağacından raflar bakımsızlık nedeniyle yosun tutmaya başlamışlardı. Bir toz bezi olsun görmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Dört yıl, bir ay ve iki gün.

Viktor, mutfakta asılı olan yapraklı takvime bakmaya ihtiyaç duymuyordu. Bunu biliyordu. Parkum'a son ayak basışının üzerinden tam bu kadar zaman geçmişti. Odanın tavanı uzun zamandır boya yüzü görmemişti. Aynı şekilde şöminenin isten kararmış pervazı da. Fakat o zamanlar yolunda giden başka bir şey vardı.

Hayatı.

Çünkü Ekim ayının o son günlerinde hastalığı yüzünden iyice güçten düşmüş olmasına rağmen Josy de ona eşlik etmişti.

Viktor deri kanepeye oturdu, dizüstü bilgisayarını şarj cihazına bağladı ve kader gününden önceki hafta sonunu düşünmemeye çalıştı. Boşuna.

Dört yıl.

Josy'den en küçük bir yaşam belirtisi bile alamadan geçirdikleri kırk sekiz ay. Hem de geniş kapsamlı arama çalışmalarına ve medya aracılığıyla ülke çapında halka yapılan çağrılara rağmen. İki bölümlük özel bir televizyon yayını bile, işe yarar bir sonuç elde edememişti. Buna rağmen Isabell tek kızının öldüğünü kabul etmeye yanaşmıyordu. Bu röportaja karşı olması da bu yüzdendi.

"Kapatacak bir şey yok," demişti Viktor'a yola çıkmasından kısa bir süre önce.

Evlerinin önündeki çakıl yolda duruyorlardı, Viktor bagajını siyah *station wagon* Volvo'ya yüklemişti bile. Üç bavul. Biri giysileri içindi, diğer ikisi de kızının kayboluşundan bu yana topladığı belgelerle doluydu. Gazete kupürleri, tutanaklar ve elbette ki bu iş için tuttuğu özel dedektif Kai Strathmann'm raporları.

"Üstesinden gelmen veya sona erdirmen gereken bir şey yok, Viktor," demişti Isabell ısrarla. "Hiçbir şey yok. Çünkü kızımız hâlâ hayatta." Viktor'u Parkum'da yalnız bırakıp New York'un Park Avenue gökdelenlerindeki bürolardan birinde bir toplantıda bulunuyor olması çok doğaldı. Onun dikkatini başka yere verme tarzı buydu. Çalışmak.

Önü açık şöminedeki kor odun parçalarının birisi çatırdayarak ikiye ayrılınca Viktor siyah kanepenin üzerinde irkildi. Tüm bu zaman boyunca yazı masasının altında uyuyan Sindbad da irkilerek ayağa fırladı ve alevlere doğru suçlarcasına esnedi. Golden Retriever cinsi bu köpek, iki yıl kadar önce Wannsee sahilinde Isabell'in peşine takılmıştı.

"Bu da ne demek oluyor? Yoksa Josy'nin yerine bu hayvanı mı koyacaksın?" diye bağırmıştı köpekle birlikte eve gelen karısına, villanın girişinde. Sesini o kadar yükseltmişti ki birinci katta ev işlerine bakmakta olan kadın telaşla ütü odasına kaçmıştı.

"Bu hayvana ne isim vermemizi istersin? Joseph uygun mu?"

Isabell her zaman olduğu gibi bu durumda da bu kışkırtmaya kapılmamıştı. Kuzey Almanya'nın en eski banker sülalelerinden birine ait olan kökeninin hakkını vermişti. Sadece çelik mavisi gözleri Viktor'a o anda aklından ne geçirdiğini ifşa ediyordu: "Biraz daha dikkatli olsaydın, Josy şimdi burada bu köpekle oynuyor olurdu."

Viktor, tek kelime bile söylemesine gerek kalmadan onun aklından geçenleri anlamıştı. Üstelik bu hayvanın daha ilk günden itibaren Viktor'u ilişki kuracağı kişi olarak kabullenmesi de kaderin bir cilvesiydi.

Viktor, taze çay almak üzere ayağa kalkarak mutfağa gitti.

İkinci bir öğle yemeği umuduyla Sindbad da yorgun adımlarla onun ardından yürüdü.

"Aklına bile getirme, dostum." Viktor tam ona dostça bir şaplak atmak üzereydi ki hayvanın kulaklarını diktiğini fark etti.

"Neyin var?" Viktor köpeğe doğru eğildi ve birden o sesi duydu. Metalik bir sürtünme. Zihninde eski anıları canlandıran bir şakırtı. Ancak bunu henüz bir yere koyamıyordu. *Neydi bu?*

Viktor yavaşça kapıya doğru yürüdü.

İşte. Bir kez daha. Taşa sürtülen madenî bir para gibi. Bir daha.

Viktor nefesini tuttu. Sonra birden hatırladı. Bu henüz küçük bir çocukken, babası bir yelken gezisinden döndüğünde sık sık duyduğu bir sesti. Toprak bir testiye sürtünen bir anahtardan çıkan metalik, tiz bir sürtünme. Ve bu ses, babası evin anahtarını unutup girişteki saksının altındaki yedek anahtarı almak istediğinde çıkardı.

Ya da başka birisi bunu yapmak istediğinde.

Viktor içinde bir kasılma hissetti. Dışarıda kapının önünde birisi vardı ve annesiyle babasının anahtarı sakladığı yeri biliyordu. Ve bu kişinin eve girmek istediği çok açıktı. İçeriye. Kendisinin yanma.

Yüreği hızla çarparak koridor boyunca yürüdü ve ağır meşe kapının gözetleme deliğinden baktı. Hiçbir şey yoktu. Kapının sağındaki sararmış jaluzileri yukarı çekerek küçük pencereden dışarı bakmaya hazırlanıyordu ki fikir değiştirerek bir kez daha gözetleme deliğinden dışarı baktı. Sonra korkuyla geri çekildi. Yüreği deli gibi çarpıyordu. Bu gördüğü gerçek miydi?

Viktor, kollarındaki tüylerin dikleştiğini hissetti. Damarlarında akan kanın uğultusunu kulaklarında duyuyordu. Artık tümüyle emindi. Hiç şüphesiz. Saniyenin binde birlik bir kısmı zarfında, evin içine bakmak istediği çok açık olan bir insan gözü görmüştü gözetleme deliğinde. Bir yerlerden tanıdığı fakat kime ait olduğunu söyleyemediği bir göz.

Topla kendini, Viktor!

Derin bir nefes aldı ve kapıyı ardına kadar açtı.

"Ne istiyorsun..." Kapının eşiğindeki yabancının yüzüne haykırmak istediği sözler, Viktor'un boğazında düğümlendi. Dışarıda kimse yoktu. Ne ahşap verandada ne altı metre ötedeki bahçe kapısına uzanan yolda ne de balıkçı köyüne giden stabilize yolda. Viktor, verandanın altına da bakabilmek için, merdivenin beş basamağından aşağı inerek bahçeye çıktı. Küçük bir çocukken, komşuların çocuklarıyla oynadığı oyunlarda daima buraya saklanırdı. Ancak ağır ağır ufka yaklaşmakta olan öğleden sonrası güneşinin alacakaranlığında bile, verandanın altında rüzgârın savurduğu birkaç sararmış yapraktan başka huzurunu bozabilecek hiç kimsenin ve hiçbir şeyin bulunmadığını görebiliyordu.

Viktor tekrar hızla basamakları çıkarken ürpererek ellerini ovuşturdu. Rüzgâr açık kahverengi meşe kapıyı çarparak kapamıştı ve Viktor güçlü cereyana rağmen kapıyı açmakta zorlandı. Tam kapıyı aralamayı başarmıştı ki ansızın olduğu yerde donup kaldı.

O ses. Yine. Biraz daha metalik ve tiz bir tınısı vardı fakat açıkça duyuluyordu. Ve bu kez dışarıda da değildi. Ses, salondan geliyordu.

Varlığını belli etmek isteyen her kimse, artık kapının önünde değildi. *Evin içindeydi.*

3. BÖLÜM

Viktor antreden geçerek yavaşça şömineli odaya doğru süzüldü ve yolda gerekirse kendisini savunmak için kullanacağı uygun araçlar bulmaya çalıştı.

Tehlike durumunda Sindbad'dan hayır gelmezdi. Retriever, insanları çok seviyordu, bir hırsızı kovalamak bir yana dursun, muhtemelen onunla oyun oynamaya çalışırdı. Üstelik köpek bugünlerde o kadar tembelleşmişti ki tüm bu olup bitenlerle zerre kadar ilgilenmemiş, efendisi bahçede başının çaresine bakarken, muhtemelen tekrar salona geri dönmüştü.

"Kim var orada?"

Cevap yok.

Viktor bu adada 1964 yılından beri suç işlenmediğini ve en son işlenmiş belgeli suçun da zararsız bir meyhane kavgası olduğunu hatırladı. Fakat bu gerçek şu anda onu pek rahatlatmıyordu.

"Hey! Orada kimse var mı?"

Viktor nefesini tutarak mümkün olduğu kadar ihtiyatlı bir şekilde koridor boyunca ilerleyerek şömineli odaya geri döndü. Hiç ses çıkarmamaya çalışmasına rağmen, yerdeki eski parkeler üzerlerine binen ağırlığın etkisiyle her adımda gıcırdıyorlardı. Budapeşte'den aldığı ayakkabılarının deri topuklarının da faydası yoktu.

Zaten bağırıyorum, neden sessiz yürümeye çalışıyorum ki, diye sordu Viktor kendisine. Elini oturma odasının kapısının tokmağına uzatırken, kapı içeri doğru kendiliğinden açılıverdi. Viktor o kadar şaşırmış ve korkmuştu ki bağırmayı bile unuttu.

Onu gördüğü zaman rahatlaması mı, yoksa kızması mı gerektiğine karar veremedi. Evine giren yabancının kaba saba bir haydut değil de güzel, hoş bir kadın olması onu rahatlatmalı mıydı? Yoksa güpegündüz haneye tecavüz etme cüretinde bulunmasına kızmalı mıydı?

"Buraya nasıl girdiniz?" diye sordu yüksek sesle. Şömineli odayla koridor arasında duran sarışın kadın ne utanmış görünüyordu ne de ne yapacağını bilemez haldeydi.

"Sahile açılan kapıyı vurdum fakat açıktı. Sizi rahatsız ettiysem özür dilerim."

"Rahatsız etmek mi?"

Viktor korkunun verdiği uyuşukluktan sıyrılmıştı ve bu yabancı kadına bağırmanın kendisini rahatlatacağını biliyordu.

"Rahatsız etmiyorsunuz, hayır, beni ölesiye korkuttunuz!"

"Çok üzgünüm..."

"Ayrıca yalan da söylüyorsunuz!" Viktor kadının sözünü kesti ve onu itekleyerek yanından oturma odasına geçti.

"Buraya geldiğimden bu yana arka kapıyı bir kez olsun açmadım."

Gerçi onun kapalı olup olmadığını kontrol etmiş de değilim fakat bunu sana söylemek zorunda değilim, diye geçirdi içinden, yazı masasının önünde durup davetsiz misafirini incelerken. Onunla daha önce karşılaşmamış olduğundan emindi fakat yine de onda kendisine tanıdık gelen bir şeyler vardı. Kadın yaklaşık bir metre altmış beş santim boyundaydı, omuz hizasına dek inen sarı saçlarını ensesinde toplamıştı ve son derece zayıftı. Fakat düşük kilosuna rağmen elbisesinin altından kendilerini gösteren geniş kalçaları ve

dolgun göğüsleri, onun hiç de erkeksi bir yapıya sahip olmadığına işaret ediyordu. Asil solgunluktaki teni ve kar beyazı dişleriyle daha ziyade bir fotomodeli andırıyordu. Fakat bunun için fazlasıyla kısa boyluydu. Aksi takdirde Viktor onun adada yolunu kaybettiğini ve kendisine bir televizyon reklamı filminde oynamak için sahile nasıl gideceğini soracağını düşünecekti.

"Yalan söylemiyorum Doktor Larenz. Hayatım boyunca bir kez olsun yalan söylemedim ve bunu yapmaya sizin evinizde başlayacak değilim."

Viktor ellerini saçlarının arasında gezdirdi ve düşüncelerini toparlamaya çalıştı. Durum son derece absürttü. Gerçekten de evine giren ve kendisini ölesiye korkutan bu kadın, şimdi de kendisiyle tartışmaya mı hazırlanıyordu?

"Bana bakın! Her kim olursanız olun, hemen ve derhal evimi terk etmenizi istiyorum! Yani..."

Viktor bir kez daha kadını tepeden tırnağa süzdü.

"... siz kimsiniz ki?"

Dikkatini çeken bir şey olmuştu; kadının yaşını tahmin edemiyordu. Çok genç bir görünümü vardı ve kusursuz yüz hatları belki de yirmili yaşların ortasında olabileceğini söylüyordu. Elbiseleriyse olgun bir kadına aitti.

Üzerinde dizlerine kadar inen siyah bir kaşmir manto, onun altında da pembe renkli bir Chanel elbise vardı. Siyah parlak eldivenleri, özel tasarım el çantası, bilhassa da parfümü, daha ziyade Isabell yaşlarında bir kadına uygundu. Ayrıca kendini ifade ediş tarzı da onun otuzunu aşmış olduğunu ortaya koymaktaydı.

Ayrıca sağır da olmalı, diye düşündü Viktor. Çünkü kadın söylediklerinden hiçbir şekilde etkilenmeksizin kapıda öylece duruyor ve sessizce Viktor'u süzüyordu.

"Pekâlâ. Zaten fark etmez. Beni ölesiye korkuttunuz ve şimdi sizden ön kapıyı kullanmanızı ve bir daha ayak basmamak üzere evimi terk etmenizi rica ediyorum. Burada çalışıyorum ve rahatsız edilmek istemiyorum."

Kadın hızlı iki adımla üzerine doğru geldiğinde Viktor elinde olmadan irkildi.

"Burada ne aradığımı bilmek istemiyor musunuz, Doktor Larenz? Ziyaretimin sebebini öğrenmek istemiyor musunuz?"

"Kesinlikle."

"Benim gibi bir kadını, Tanrı'nın unuttuğu bu adada sizi ziyaret etmeye neyin ittiğini de mi bilmek istemiyorsunuz?"

"İstemiyorum."

Yoksa istiyor muyum?

Viktor, uzun süredir yitirdiğini sandığı bir sesin içinde tekrar ortaya çıktığını hissetti. Merak.

"Demek burada olduğunuzu nasıl bildiğim de umurunuzda değil?"

"Öyle."

"Buna inanmıyorum Doktor Larenz. Bana güvenin. Size söyleyeceklerim fevkalade ilginizi çekecek."

"Güvenmek mi? Evime gizlice giren birine mi *güveneyim*?"

"Hayır. Önce beni dinleyin. Benim durumum..."

"Durumunuz umurunda bile değil!" diye onun sözünü kesti Viktor kaba bir şekilde. "Madem başıma gelenleri biliyorsunuz, o halde beni burada rahatsız etmenin utanmazlık olduğunu da biliyor olmalısınız."

"Başınıza neler geldiği konusunda hiçbir fikrim yok, Doktor Larenz."

"Nasıl?" Viktor neye daha fazla şaşırması gerektiğini bilmiyordu. Hiç tanımadığı bir yabancıyla konuşmasına mı, yoksa onun sözlerinin kulağına çok dürüst gelmesine mi?

"Demek son dört yıl boyunca hiç gazete okumadınız!"

"Okumadım," diye karşılık verdi kadın sadece.

Viktor'un aklı her geçen an daha da karışıyordu. Üstelik bu gizemli güzel, merakını giderek daha fazla kamçılamaya başlamıştı. "Neyse, bunları bir kenara bırakalım. Artık çalışmıyorum. Muayenehanemi iki yıl önce..."

"Profesör van Druisen'e sattınız. Biliyorum. Onunla görüştüm. Beni size o gönderdi."

"Ne yaptı dediniz?" diye sordu Viktor büyük bir şaşkınlıkla. İçindeki merak duygusu gitgide kabarıyordu.

"Yani doğrudan size gelmemi söylemedi elbette. Profesör van Druisen, sizin benimle özel olarak ilgilenmenizin çok iyi olacağını söyledi. Doğrusunu söylemek gerekirse bunu ben de istiyorum."

Viktor başını salladı. Eski hocası yeni bir hastaya gerçekten de adadaki adresini mi vermişti? Buna inanmakta güçlük çekiyordu. Üstelik Van Druisen, artık çalışacak durumda olmadığını çok iyi biliyordu. Hele burada, Parkum'da, bunu kesinlikle yapamazdı. Fakat bu meseleyi sonra açıklığa kavuşturacaktı. Öncelikle tekrar huzura kavuşmak için bu kadından kurtulması gerekiyordu.

"Bir kez daha buradan gitmenizi rica ediyorum. Vaktinizi boşa harcıyorsunuz."

Kadın yine tepkisiz kaldı.

Viktor, baştaki korkusunun yavaş yavaş bitkinliğe dönüşmekte olduğunu fark etti. En çok korktuğu şeyin başına gelmek üzere olduğunu hissediyordu: Kendisini bulmayı burada da başaramayacaktı. Onu burada, Parkum'da da rahat bırakmıyorlardı. Ne ölüler ne de canlılar.

"Doktor Larenz. Burada kesinlikle rahatsız edilmeyi istemediğinizi çok iyi biliyorum. Patrick Halberstroem adında bir adam beni bu sabah adaya getirdi ve daha o balıkçı teknesinden karaya ayak basmama fırsat vermeden bana hakkınızda bilgi verdi."

"Onun adı Halberstaedt" diye düzeltti Viktor. "Buranın belediye başkamdır."

"Evet, adanın en önemli kişisi. Sizden sonra. Bana bunu da açıkça söyledi. Ben de onun tavsiyesine uyacak ve 'Güzel kıçımı Parkum'dan mümkün olduğu kadar çabuk defedeceğim'; sizinle konuştuktan sonra elbette."

"Size *böyle* mi söyledi?"

"Evet. Ama bunu bana beş dakikanızı ayırdıktan ve yüzüme karşı bana söylemenizden sonra yapacağım."

"Neyi söyleyeceğim?"

"Beni tedavi etmek istediğinizi."

"Sizi tedavi edecek vaktim yok," dedi Viktor, pek de inandırıcı olmayan bir sesle. "Lütfen buradan gidin."

"Bunu yapacağım. Söz veriyorum. Ama önce size bir hikâye anlatacağım. Kendi hikâyemi. İnanın bana. Sadece beş dakika sürer. Ve bu dakikalardan birinden bile pişmanlık duymayacaksınız."

Viktor tereddüt etti. Merak, içindeki diğer tüm duygulara baskın çıkmıştı. Huzuru zaten bozulmuştu bir kere, ayrıca bu kadınla tartışmayı sürdürecek gücü kendinde bulamıyordu.

"Sizi ısırmam, Doktor Larenz." Kadın, Viktor'a gülümsedi.

Kadının ona doğru bir adım daha atmasıyla birlikte ayaklarının altındaki parkeler tekrar gıcırdadı. Viktor artık onun pahalı parfümünün kokusunu alabiliyordu. Opium.

"Sadece beş dakika!"

"Söz veriyorum."

Viktor omuzlarını silkti. Bu rahatsızlığın birkaç dakika az ya da fazla sürmesi fark etmezdi. Üstelik kadını şimdi kapı dışarı ettiği takdirde günün geri kalan kısmını evin önünde bir ileri bir geri yürümekle geçireceğinden emindi. O zaman düşüncelerini mümkün değil toparlayamazdı.

"Öyle olsun."

Abartılı bir hareketle saatine baktı.

"Beş dakika."

4. BÖLÜM

Viktor, pervazında Meissner porseleninden bir çaydanlık bulunan şömineye doğru yürüdü. Kadının kendisini ne büyük bir dikkatle izlediğini görünce kendisini toparlamaya ve kibarlığı elden bırakmamaya karar verdi.

"Siz de biraz çay ister misiniz? Tazesini yapmak üzereydim."

Kadın gülerek başını salladı.

"Hayır, teşekkür ederim. Sınırlı vaktimi çay içerek harcamak istemem."

"Madem öyle hiç olmazsa paltonuzu çıkarın ve oturun."

Viktor, odadaki mobilyalardan biri olan eski deri koltuğun üzerindeki gazete yığınını kaldırdı. Babası, yıllar önce bu koltuğu iyi bir kitabı rahatça okumak isteyen bir kişinin aynı anda hem şömine ateşini hem de pencereden denizi görebileceği şekilde yerleştirmişti.

Sonra yazı masasının başına geçti ve kaşmir mantosunu çıkarmadan koltuğa oturan güzel yabancıyı inceledi.

Kısa bir an için derin bir sessizlik yaşandı, sahilde büyük bir dalganın tekrar geri çekilmek üzere kumsalda kırılırken çıkardığı ses duyuldu.

Viktor bir kez daha saatine baktı.

"Pekâlâ, Bayan... şey... adınız nedir acaba?"

"Adım Anna Spiegel, yazarım."

"Sizi tanıyor olmam gerekir mi?"

"Altı ile on üç yaş arasında olsaydınız ve çocuk kitapları okumayı sevseydiniz... Çocuğunuz var mı?"

"Evet. Yani..." Ani ve sert bir acı. Tıpkı verdiği cevap gibi. Kadının şömine pervazında aile fotoğrafları arayan bakışlarını gördü ve açıklamaya girişmemek için hemen bir karşı soru düşündü.

Yıllardır gazete okumamış.

"Şivesiz, kitap Almancası konuşuyorsunuz. Nerelisiniz?"

"Berlinliyim. Hem de hakikisinden. Kitaplarım ağırlıklı olarak yurt dışında ilgi gördü, özellikle Japonya'da. Fakat son zamanlarda bu da sona erdi."

"Neden?"

"Yıllardan beri tek bir kitap yayımlamadığım için."

Viktor, bu sohbetin eskiden hastalarıyla arasında gelişen soru-cevap oyununa dönüşmüş olduğunu fark etmemişti.

"Kaç yıldan bu yana bir şey yayımlamıyorsunuz?"

"Yaklaşık beş yıldır. Son çalışmam da bir çocuk kitabıydı. O güne dek yazdığım en iyi kitap olacağını düşünüyordum. Yazdığım her satırda bunu hissediyordum. Fakat iki bölümden sonrasını yazmayı bir türlü başaramadım."

"Neden?"

"Çünkü sağlık durumum aşırı derecede bozulmuştu. Hastaneye kaldırılmam gerekmişti."

"Neden ötürü?"

"Park Kliniği'ndekiler bunu bugün dahi bilmiyorlar sanırım."

"Park Kliniği'nde miydiniz? Dahlem'dekinde, değil mi?" Viktor ona şaşkınlıkla baktı. Konuşmanın böyle bir seyir alacağını hiç tahmin etmemişti. Bir yandan, bu pahalı klinikte kendisini tedavi ettirebildiğine göre, bu kadının oldukça varlıklı bir yazar olması gerektiğini anlamıştı. Öte yandan sorunu gerçekten de çok ağır olmalıydı, çünkü bu seçkin özel klinik alkol veya madde bağımlılığı gibi alışıldık sorunlar üzerinde değil, en ağır psikolojik rahatsızlıklar üzerinde uzmanlaşmıştı. Kendisi de başına gelen felaketten önce pek çok kez dışarıdan bir danışman olarak bu kuruluşa hizmet etmişti ve onun son derece parlak şöhretini kesinlikle onaylayabilirdi. Berlin'in bu özel kliniği, ülkenin en iyi uzmanları ve en yeni tedavi yöntemleriyle pek çok vakada sıra dışı sonuçlar elde etmişti. Ancak bugüne dek bu klinikten şu anda karşısında oturmakta olan Anna Spiegel gibi parlak bir ruh haliyle ayrılmış olan başka bir hastayı hatırlamıyordu.

"Orada ne kadar kaldınız?"

"Kırk yedi ay."

Viktor şaşkınlıktan tek kelime edemiyordu. Bu kadar uzun mu? Ya kadın kıyasıya yalan söylüyordu ya da gerçekten de ciddi bir hastalığa yakalanmıştı. Belki de ikisi birden.

"Dört yıl boyunca beni bir odaya kapadılar ve içimi ilaçlarla öyle bir doldurdular ki kim olduğumu ve nerede olduğumu bile bilmiyordum."

"Teşhis neydi?"

"Sizin uzmanlık alanınız, Doktor Larenz. Bu nedenle size geldim zaten. Ben şizofreni hastasıyım."

Viktor koltuğuna yaslanmış, kadını ilgiyle dinliyordu. Şizofreni alanında gerçekten de uzmandı. Ya da eskiden öyleydi.

"Peki kliniğe kapatılışınız nasıl oldu?"

"Profesör Malzius'u aramıştım."

"Enstitü yöneticisinden sizi kabul etmesini mi istediniz?"

"Evet, elbette. Kliniğin adı çok iyiye çıkmıştı. Başka kimin bana yardım edebileceğini bilmiyordum. Sizi sadece birkaç gün önce bana tavsiye ettiler."

"İsmimi kimden öğrendiniz?"

"Klinikteki genç bir doktordan. Tekrar berrak bir kafayla düşünebilmem için ilaçlarımın kesilmesini sağladı. Benim vakamda en başarılı sizin olacağınızı söyleyen de oydu."

"Size hangi ilaçları verdiler?"

"Hepsini. Truxal, Fluspi. En fazla da Flupentixol."

Klasik nöroleptikler. Her halükârda yanlış tedavi uygulanmamış, diye geçirdi içinden Viktor.

"İlaçların size faydası dokundu mu peki?"

"Hayır, kliniğe yatışımdan sonra semptomlar her geçen gün daha da kötüleşti. Nihayet ilaçları kestikten sonra, tekrar ayağa kalkmam haftalar aldı. Sanırım bu da bendeki özel şizofreni türünün ilaç terapisiyle düzelmeyeceğinin en iyi kanıtı."

"Şizofreni türünüzü bu kadar özel kılan nedir, Bayan Spiegel?"

"Ben bir yazarım."

"Evet, bunu söylemiştiniz."

"Bunu size başka bir örnekle mümkün olduğunca açıklamaya çalışacağım." Anna ilk kez doğrudan ona bakmak yerine gözlerini onun arkasındaki hayalî bir noktaya dikti. Viktor, Berlin Friedrichstrasse'deki muayenehanesinde Freud tarzı kanepe kullanmak yerine hastalarıyla yüz yüze konuşmayı yeğlerdi. Bu nedenle de bu tür bir davranışı daha önce de gözlemlemişti. Hastalar büyük bir gerilim altında bulunduklarında ya da çok önemli bir olayı

mümkün olduğu kadar kesin bir şekilde anlatmaya çalıştıklarında onunla göz göze gelmekten kaçınırlardı. Ya da yalan söylediklerinde.

"Bir yazar olarak ilk çalışmam bir kısa hikâyeydi. Onu on üç yaşındayken Berlin Senatosu tarafından öğrenciler arasında düzenlenen bir yarışma için yazmıştım. Konu 'Yaşamın Anlamı' olarak belirlenmişti, benim hikâyem de bilimsel bir deney başlatan birkaç genç erişkinle ilgiliydi. Metni teslim ettiğim günün ertesinde olan oldu."

"Ne oldu?"

"En iyi arkadaşım, Grunewald'daki Four Seasons otelinde on dördüncü doğum gününü kutluyordu. Tuvalete gidiyordum ve bunun için otelin lobisinden geçmek zorundaydım. Ansızın orada ortaya çıkıverdi. Resepsiyonun tam önünde duruyordu."

"Kim?"

"Julia."

"Julia kim?"

"O. Julia. Kısa hikâyemdeki kadınlardan biri, açılış bölümünün en önemli karakteri."

"Okul için yazdığınız yazıdakilerden birine benzer bir kadın gördüğünüzü mü söylemek istiyorsunuz?"

"Hayır." Anna başını salladı. "Onun *gibi* bir kadın değil. Bu, o kadının *ta kendisiydi.*"

"Bunu nasıl anladınız?"

"Çünkü o kadın, ilk sahnede ona söylettiklerimin aynısını kelimesi kelimesine tekrar etti."

"Ne söyledi?"

Anna'nın sesi alçaldı ve tekrar doğrudan Viktor'un gözlerine baktı.

"Julia bankonun üzerine eğildi ve resepsiyon görevlisine şöyle dedi: 'Söyle bakalım ufaklık, sana gayet samimi davranırsam bana güzel bir oda verir misin?'"

Viktor onun meydan okuyan bakışlarına karşılık verdi.

"Hiç bunun sadece bir tesadüf olabileceğini düşündünüz mü?"

"Elbette, bunu uzun uzun düşündüm. Çok uzun. Ancak Julia sonra hikâyemde yazdığımın aynısını yapınca, bunun bir tesadüf olduğunu düşünmekte zorluk çekmeye başladım."

"Ne yaptı?"

"Ağzına bir tabanca soktu ve beynini kafatasından dışarı püskürttü."

Viktor ona dehşetle baktı.

"Bu ..."

"... bir şaka mı? Ne yazık ki hayır. Resepsiyondaki bu kadın, neredeyse yirmi yıldır tutsağı olduğum bir kâbusun başlangıcı. Bazen daha az, bazen daha fazla. Ben bir yazarım Doktor Larenz, bu da benim lanetim."

Viktor onun şimdi ne söyleyeceğini bildiğinden o kadar emindi ki az kalsın onun yerine kendisi konuşacaktı.

"O hikâyeden sonra düşüncelerimde canlandırdığım tüm figürler gerçek olmaya başladılar. Onları görebiliyor, onları izleyebiliyor, hatta bazen onlarla konuşabiliyorum. Onları zihnimde tasarlıyorum, bir an sonra da hayatıma giriyorlar. Hastalığım işte bu Doktor Larenz. Sorunum işte bu. Benim sözde şizofrenimin özelliği işte bu."

Anna öne doğru eğildi.

"Bu yüzden de burada, sizin yanınızdayım. Ne diyorsunuz?.."

Viktor ona baktı ve bir an için hiçbir şey söylemedi. Pek çok düşünce aynı anda düşünülmek istiyordu. Pek çok farklı duygu birbiriyle çatışıyordu.

"Ne diyorsunuz Doktor Larenz?"

"Neye ne diyorum?"

"İlginizi çekti mi? Bir kere buraya geldim zaten, beni tedavi edecek misiniz?"

Viktor saatine baktı. Beş dakika dolmuştu.

5. BÖLÜM

Geriye baktığında Viktor bir şeyden kesinlikle emindi. İlk karşılaşmalarında biraz daha dikkatli dinleseydi ve işaretleri doğru yorumlasaydı, o zaman yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu çok daha çabuk anlayabilirdi. Hem de hiç yolunda gitmeyen bir şeylerin olduğunu. Fakat bu durumda da felaket çok daha erken yaşanırdı.

Her halükârda Anna amacına ulaşmıştı. Gizlice evine girmiş ve onu birkaç kez faka bastırmıştı. Kadının öyküsü Viktor'un ilgisini gerçekten çekiyordu. Bu o kadar alışılmadık bir öyküydü ki beş dakika boyunca ne kendisini ne de sorunlarını düşünmüştü. Ancak bu neredeyse sorunsuz durumun tadını çıkarmasına rağmen, kadının tedavisini üstlenmek istememişti. Kısa ama kararlı bir tartışmadan sonra ertesi sabah ilk tekneyle adadan ayrılmayı ve bir kez daha Profesör van Druisen tarafından muayene olmayı gönülsüze kabul etmişti.

"Kendime göre sebeplerim var," demişti Viktor, Anna ona neden burada kalmasını istemediğini sorduğunda. "Bunlardan biri, dört yıldan uzun bir süredir pratik yapmayışım."

"Sanatınızı unutmuş olamazsınız ya."

"Bu bir unutma meselesi değil..."

"O halde bunu *yapmayı* istemiyorsunuz..."

Evet, diye geçirdi içinden Viktor fakat bir şeyler bu kadına Josy'den söz etmesine engel oluyordu. Gerçekten de kilinikte kaldığı sürede başına gelen trajediye dair bir şeyler duymamışsa, o halde bu durumu değiştirenin tam da kendisi olmasını istemiyordu.

"Zaten sizin bu kompleks vakanızı detaylı bir araştırma yapmaksızın, üstelik tam teşekküllü bir muayenehane olmaksızın ele almanın anlamsız olacağını düşünüyorum."

"Hazırlık mı? Boş versenize. Bu sizin uzmanlık alanınız. Beni Friedrichstrasse'deki muayenehanenize göndermiş olsaydınız, bana yönelteceğiniz ilk soru ne olurdu?"

Viktor bu kaba aldatma girişimi karşısında gülümsedi.

"Size hayatınızda ilk kez ne zaman halüsinasyon görmeye başladığınızı sorardım fakat..."

"Otelde yaşadığım o olaydan çok önce," diye sözünü kesti onun Anna. "Fakat Four Seasons'da yaşadığım olayda şizofreni atağım o kadar..."

Bir an için uygun kelimeleri aradı.

"... o kadar gerçekçiydi ki. O kadar belirgindi ki. Daha önce hiç bu kadar canlı ve anlamlı bir algılama yaşamamıştım. Kadını görebiliyordum, silah sesini duydum ve beyninin resepsiyonun üzerine saçılmasını gördüm. İlk defa kendime ait bir hikâyedeki bir figürle karşılaşıyordum. Ancak elbette ki şizofrenlerin birçoğunda olduğu gibi bende de birtakım ön belirtiler ortaya çıkmıştı."

"Hangileri?"

Viktor, bir daha karşılaşmamak üzere yanından göndermeden önce, ona beş dakika daha vakit tanımaya karar verdi.

Bir daha karşılaşmamak üzere.

"Nereden başlasam? Hastalığımın öyküsü sanırım çocukluğumun erken dönemlerine kadar uzanıyor."

Viktor onun konuşmaya kendiliğinden devam etmesini bekledi, sonra da bu arada soğumuş ve acılaşmış olan Assam çayından bir yudum aldı.

"Babam profesyonel asker, yani bir GI idi. Müttefiklerle birlikte Berlin'de kalmış ve telsiz moderatörü olarak American Forces Network'de, kısaca AFN'de çalışmaya başlamıştı. Kendi çevresinde epey şöhret yapmıştı ve birinci sınıf bir çapkın olarak tanınıyordu. Sonunda askerî gazinonun arka odasına attığı çok sayıdaki sarışından biri hamile kalmıştı. Bu kadının ismi Laura'ydı, su katılmamış bir Berlinliydi ve benim annemdi."

"İlginç. Babanızdan geçmiş zaman kullanarak mı söz ediyorsunuz?"

"Ben sekiz yaşındayken trajik bir kazada öldü. Profesör Malzius bunun hayatımın ilk travmatik olayı olduğunu düşünüyor."

"Bu nasıl bir kazaydı?"

"Apandisit ameliyatı olduğu askerî hastanede, ona ameliyattan önce varis çorabı giydirmeyi unutmuşlardı. Oluşan tromboz onu öldürdü."

"Üzüldüm." Yeteneksiz doktorların vurdumduymazlıkları yüzünden hastalarına ve yakınlarına çektirdikleri büyük acılar Viktor'u daima öfkelendirirdi.

"Babanızın ölümünü nasıl karşıladınız?"

"Pek iyi değil. Steglitz'deki Amerikan Bölgesi'nde, Andrew Barracks yakınlarındaki sıra evlerin sonuncusunda oturuyorduk. Evin arkasında Terry isminde, sokakta bulduğumuz kırma bir köpeğimiz vardı. Babam ondan nefret ediyordu, bu yüzden genellikle onu kısa bir iple bağlıyor ve eve girmesine asla müsaade etmiyordu. Annem bana babamın öldüğünü söylediğinde evden çıkıp köpeğin yanma gittim ve ona vurmaya başladım. Bunu yaparken babamın ucu demirli ağır beyzbol sopalarından birini kullanıyordum. Bağlı

olduğu ip çok kısa olduğundan Terry kaçmak bir yana dursun, kımıldayamıyordu bile. Önce bacakları büküldü, sonra da olduğu yere büzüldü. Bense ona vurmaya devam ediyordum. Sekiz yaşında küçük bir kız çocuğuydum fakat o anda bir delinin öfkesine ve gücüne sahiptim. Sonunda, belki de onuncu darbeyle birlikte, Terry'nin belkemiği kırıldı ve kımıldayamaz oldu. Acıyla korkunç bir şekilde bağırıyordu fakat ben ağzından kan boşanıncaya kadar ona vurmaya devam ettim, sonunda da ondan geriye döve döve canını çıkardığım bir et yığınından başka bir şey kalmadı."

Viktor kadına iğrenerek bakmamaya çalıştı ve sakin bir şekilde sordu: "Bunu neden yaptınız?"

"Çünkü Terry babamdan sonra hayatta en sevdiğim şeydi. O çocuksu çılgınlığımda aklımdan şunu geçiriyordum: Madem en sevdiğim şey elimden alındı, o halde artık ikinci numaranın da varolma hakkı olmamalı. Babamın artık hayatta olmaması fakat Terry'nin olması, beni öfkeden çıldırtmıştı."

"Bu korkunç bir tecrübe."

"Evet, öyle. Fakat neden korkunç olduğunu henüz bilmiyorsunuz."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Henüz hikâyenin tümünü bilmiyorsunuz Doktor Larenz. Bu yaşantıda esas korkunç olan babamın ölümü değil. Küçük, savunmasız bir köpeğe ölesiye eziyet etmiş olmam da değil."

"Nedir peki?"

"Benim için esas dehşet verici olan, ortada böyle bir köpeğin olmamasıydı, Terry asla var olmamıştı. Bir keresinde sokaktan bir kedi almıştık, bir köpek değil. Terry'nin o harap olmuş küçük vücudu bugün bile rüyalarıma giriyor fakat bu yaşantının benim hasta hayal gücümün bir ürünü olduğunu artık kesin bir şekilde biliyorum."

"Bunu ne zaman anladınız?"

"Oh, oldukça uzun sürdü. Aslında bu olayı ilk defa ilk psikoterapik tedavimde dile getirdim. O zamanlar on sekiz ya da on dokuz yaşındaydım. Daha önce kendimi kimseye emanet edemiyordum. Deli olmayı bir yana bırakalım, kim hayvanlara eziyet ettiğini itiraf etmeyi ister ki?"

Tanrım, diye geçirdi aklından Viktor, ayaklarının dibinde bu ilginç konuşmayı her zamanki gibi ilgisizce uyuklayarak dinleyen Sindbad'ı düşüncelere dalmış bir şekilde okşayarak. Zavallı kız on yıldan uzun bir süreyi korkunç bir suçluluk duygusuyla yaşamak zorunda kalmış. Şizofreninin en zalim yanı bu olmalıydı herhalde. Hayal ürünü görüntülerin büyük kısmının tek görevi, hasta insanı işe yaramaz, kötü ve yaşamaya değemeyecek biri olduğuna ikna etmekti. Şizofrenler hiç de nadir olmayan bir şekilde, zihinlerindeki sesler tarafından intihar etmeye teşvik ediliyorlardı. Ve bu çaresiz kişilerin hayalî mütecavizlerinin emrine uyuyor olması, yine aynı şekilde, az rastlanır bir durum değildi.

Viktor saatine baktı ve vaktin ne kadar ilerlemiş olduğunu görerek şaşırdı. Bugün artık röportaj üzerinde çalışamayacaktı.

"Pekâlâ, Bayan Spiegel."

Konuşmanın kesin olarak bittiğini anlatmak üzere abartılı bir hareketle ayağa kalktı. Anna'ya doğru bir adım attığında şaşkınlıkla başının döndüğünü hissetti.

"Birkaç kez açıklamaya çalıştığım gibi, sizi burada tedavi etmem imkânsız," diye devam etti, dışarıya doğru yürürken yalpalamamayı umarak.

Anna kıpırtısız bir yüzle ona baktı ve aynı şekilde ayağa kalktı.

"Elbette," dedi şaşırtıcı bir canlılıkla. "Yine de beni dinlediğinize sevindim ve bana vereceğiniz tavsiyelere uyacağım."

Onun evin kapısına doğru yürüyüş şekli, Viktor'un zihninde zayıf bir hatıranın canlanmasına neden oldu. Kadın buraya nasıl ansızın geldiyse, yine ansızın gidiyordu.

"İyi değil misiniz, Doktor?"

Viktor, yaşadığı küçük baş dönmesi sorununun anlaşılmasına bozulmuştu.

"Hayır, hayır, gayet iyiyim."

Tuhaf. Viktor kendisini uzun bir gemi yolculuğundan sonra karaya yeni ayak basıyormuş gibi hissediyordu.

"Burada nerede kalıyorsunuz?" diye sordu Viktor konuyu değiştirmek için, birlikte koridora çıktıklarında ve veranda kapısını açtığında.

"'Ankerhof'ta."

Viktor başını salladı. Sezon dışında sadece bu pansiyonda yer bulmak mümkündü. Pansiyonun, kocası üç yıl önce kayığıyla balık avlarken ölen sahibesi Trudi, adanın iyilik meleği olarak kabul ediliyordu.

"Gerçekten de iyi misiniz?" diye ısrar etti Anna. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, evet. Ayağa çabuk kalktığımda bazen böyle olur," diye yalan söyledi Viktor, bunun sinsi bir soğuk algınlığının ön belirtisi olmamasını umut ederek.

"Peki," diye meseleyi kapattı Anna. "Öyleyse hemen köye geri döneyim. Sabahki tekneye binmek istiyorsam, bir an önce eşyalarımı toplamam lazım."

Bu sözleri duymak Viktor'u memnun etmişti. Anna adadan ne kadar çabuk ayrılırsa, kendisini o kadar çabuk rahat bırakırdı. *Huzura kavuşurdu.*

Bir kez daha kadının elini sıktı, ona kısa ve sade bir şekilde veda etti.

İnsanın aklı başına sonradan gelir. Viktor bu ilk konuşmalarında biraz daha dikkatli olsaydı, satır aralarına saklanmış olan uyarı işaretlerini fark edebilirdi. Fakat her zamanki temiz kalpliliğiyle Anna'nın gitmesine öylece izin vermiş, arkasından bir kez dahi bakmamıştı. Kadın da onun böyle davranacağını hesaplamış olmalıydı. Çünkü kapı arkasından kapanır kapanmaz, gerçek niyetlerini saklamaya çalışmak zahmetine katlanmaktan derhal vazgeçmişti. Bunun yerine kararlı bir şekilde kuzeye doğru yürümeye başlamıştı.

Yani Ankerhof'un tam aksi yönüne doğru.

6. BÖLÜM

Anna daha yeni gitmişti ki vurulan kapı Viktor'u bir kez daha rahatsız etti. Gelen, adanın belediye başkanı Halberstaedt'ti.

"Jeneratörle ilgilendiğiniz için teşekkür ederim," sözleriyle selamladı Viktor yaşlı adamı ve elini sıktı. "Geldiğimde içerisi gayet sıcaktı."

"Memnun oldum, Doktor Bey" diye karşılık verdi Halberstaedt kısaca ve elini şaşırtıcı bir hızla geri çekti.

"Evet? Bu huzursuz havada sizi buraya getiren nedir? Postanın yarın geleceğini sanıyordum."

"Doğru, haklısınız." Halberstaedt'in elinde, siyah lastik çizmelerinin taban profillerindeki kumu silkelemekte kullandığı bir tahta parçası vardı. "Zaten buraya başka bir sebepten ötürü geldim."

"Pekâlâ." Larenz kapıyı işaret etti. "İçeri girmez misiniz? Görünüşe bakılacak olursa, yakında yağmur başlayacak."

"Hayır. Teşekkür ederim. Sizi fazla meşgul etmek istemiyorum. Sadece bir sorum var."

"Dinliyorum."

"O kadın, az önce yanınızda olan. Kimdir o?"

Viktor onun bu açık sözlülüğüne şaşırdı. Halberstaedt aslında kibar ve sessiz biriydi, ada sakinlerinin özel yaşamlarına saygı gösterirdi.

"Biliyorum, beni ilgilendirmez. Fakat yerinizde olsam dikkatli olurdum." Halberstaedt, çiğnediği tütünü veranda korkuluğunun üzerinden kumlu yola tükürmek için konuşmasına küçük bir ara verdi. "Hem de çok dikkatli."

Viktor sanki güneş almış gibi gözlerini kısarak belediye başkanına baktı. Ne ses tonu ne de sözcüklerinin içeriği hoşuna gitmişti.

"Bana ne ima etmek istediğinizi sorabilir miyim?"

"Bir şey ima etmek istediğim yok. Açıkça söylüyorum zaten. Bu kadın tekin biri değil. Onda bir terslik var."

Viktor, sağlıklı insanların ruh hastalarına karşı duydukları güvensizliği biliyordu. Ancak Anna'nın sağlıklı olmadığını Halberstaedt'in bu kadar çabuk fark etmiş olması onu şaşırtmıştı.

Ama ben de artık sağlıklı değilim. Artık değilim.

"O kadın için endişelenmenize gerek yok..." diye söze başladı.

"Onun için endişelendiğim falan yok. Aksine, sizin başınıza bir şey gelmesinden korkuyorum."

Bir anda yok olup gitmişti. Anna'nın gizlice eve girmesinin ve anlattığı tüyler ürpertici öykünün yarattığı zihin molası sona ermişti. *Josy.* Viktor'un zihninde refleks olarak kızının hatıralarını ortaya çıkarabilecek milyonlarca farklı tetikleyici vardı. Belediye Başkanı'nın tehditkâr sesi de bunlardan biriydi.

"Ne demek istiyorsunuz ki?"

"Ne söylediysem onu. Tehlikede olduğunuzu düşünüyorum. Tam kırk iki yıldır bu adada yaşıyorum ve bu zaman zarfında buraya pek çok insanın gelip gittiğini gördüm. İçlerinden bir kısmı sevinçle karşılanan misafirlerdi. Burada daha uzun kalmaları arzu

edilen iyi insanlar. Sizin gibileri, Doktor. Ama bir kısmının hiç de tekin insanlar olmadığını da ilk bakışta anlayabiliyorum. Bu nasıl oluyor, ben de bilmiyorum. Bir tür altıncı his olmalı. Her halükârda o kadını köyde ilk görüşümde, içimdeki bu his derhal harekete geçti."

"Bunu bana açıklamanız gerekiyor. Tanrı aşkına, size huzurunuzu bu denli kaçırabilecek ne söylemiş olabilir ki?"

"Hiçbir şey söylemedi. Onunla konuşmadım bile. Onu sadece uzaktan gözetledim, sonra da buraya kadar takip ettim."

Tuhaf, diye geçirdi içinden Viktor. *Anna az önce bana bambaşka bir şey anlattı. Peki ama Halberstaedt'le yaptığı konuşma konusunda bana neden yalan söylesin ki?*

"Hinnerk de iki saat önce bakkal dükkânında o kadının çok tuhaf davrandığını söyledi."

"Nasıl tuhaf?" diye sordu Viktor.

"Ona silah satıp satmadığını sormuş."

"Nasıl?"

"Evet. Önce bir zıpkın ya da işaret fişeği tabancası satın almak istemiş. Sonra büyük bir et bıçağıyla, metrelerce misina almış. Böyle olunca da insan ister istemez bu kadının niyetinin ne olduğunu merak ediyor."

"Hiçbir fikrim yok," dedi Viktor düşüncelere dalmış bir şekilde. Bunu gerçekten de bilmiyordu. Bir ruh hastalığına yakalanmış bir kadının bu huzurlu adada bir silahla ne işi olabilirdi ki?

"Peki o zaman." Halberstaedt siyah parkasının başlığını kafasına geçirdi. "Gitmem gerek. Kusura bakmayın, rahatsız ettim."

"Önemli değil."

Halberstaedt veranda merdivenlerinden aşağı indi ve bahçe çitindeki küçük kapıda bir kez daha Viktor'a doğru döndü.

"Bir şey daha var, Doktor. Ne zamandır söylemek istiyordum. Çok üzüldüm."

Viktor sessizce başını salladı. Dört yıl sonra artık kimse bu sözlerinin sebebini açıklamak zorunda değildi. Ne demek istedikleri zaten çok açıktı.

"Adada geçireceğiniz vaktin size iyi geleceğini düşünüyorum. Karaya çıkışınızı görmüştüm. Burada biraz farklı şeyler düşüneceğinizi ummuştum. Ve yakında daha iyi görünmenizi. Fakat..."

"Fakat ne?"

"Bir hafta öncesine göre renginiz daha da solmuş. Bunun bir sebebi var mı?"

Evet. Bir kâbus. İsmi de "Yaşamım". Ve sen burada bulunmakla yaşamımı daha iyi kılmıyorsun, diye düşündü Viktor. Fakat düşüncelerini yüksek sesle dile getirmek yerine yatıştırıcı bir şekilde başını salladı ve böylelikle yeniden başının dönmesine neden oldu.

Halberstaedt bahçe kapısını dışarıdan kapadı ve Viktor'a dikkatle baktı.

"Her neyse. Yanılmış da olabilirim. Belki her şey sandığım kadar ters değildir. Ama siz yine de o kadına dair söylediklerimi unutmayın."

Viktor başını sallamakla yetindi.

"Ciddiyim, Doktor. Kendinize dikkat edin. İçimde kötü hisler var."

"Tamam. Teşekkür ederim."

Viktor kapıyı kilitledi ve gözetleme deliğinin dar görüş açısında kaybolunca dek Halberstaedt'i izledi.

Burada neler oluyor, diye geçirdi içinden. *Tüm bunların anlamı nedir?*

Bu sorunun cevabını alabilmesi için aradan dört günün geçmesi gerekecekti. Ancak o zaman da ne yazık ki onun için artık çok geç olacaktı.

7. BÖLÜM

Parkum, Gerçekten Dört Gün Önce

B. Hâlâ umudunuz var mı?

Röportajın ikinci sorusu Viktor için en kötüsüydü. Huzursuz bir geceden ve isteksizce hazırlanmış bir kahvaltıdan sonra, saat ondan bu yana dizüstü bilgisayarının başında oturuyordu. Ancak aradan yarım saat geçmiş olmasına rağmen ekranın neden boş olduğuna dair bugün iyi bir bahanesi vardı. Gerçekten de gribe yakalanmış olduğundan artık hiç şüphesi yoktu. Dünkü baş dönmesi neredeyse tümüyle ortadan kaybolmuş, yerini uyandığından bu yana hafif bir yutkunma şikâyetine ve nezleye bırakmıştı. Buna rağmen dün kaybettiği zamanı bugün telafi etmek niyetindeydi.

Umut?

Viktor buna bir karşı soruyla cevap verebilmeyi çok isterdi:

Neye umut besleyeceğim? Josy'nin henüz hayatta olduğuna veya cesedinin bulunmuş olduğuna mı?

Güçlü bir esinti pencere camlarını titretti. Viktor, hava raporundaki kötü hava uyarısını hatırladı. "Anton" tayfununun dünden beri geleceği söylenen yan kollarının adaya bugün ulaşması bekleniyordu. Daha şimdiden kapkara bir yağmur duvarı denizin

üstünde tehdit dolu bir tavırla yerini almıştı ve güçlü rüzgâr yağmur damlalarını ada sahiline taşıyordu. Hava sıcaklığı geceden bu yana hissedilir şekilde düşmüştü ve şöminedeki ateş artık sadece görsel sebeplerden ötürü değil, ısısının jeneratörle beslenen sıvı yakıt kaloriferini desteklemesi için yanıyordu. Görünüşe göre balıkçılar ve kayıkçılar da sahil muhafazanın uyarılarını ciddiye almışlardı. Viktor pencereden dışarı baktı ve giderek kabaran dalgaların arasında tek bir tekne dahi göremedi.

Sonra da tekrar ekrana döndü.

Umut.

Viktor klavyenin üzerinde yumruklarını sıktı, sonra da tuşlara dokunmaksızın parmaklarını uzatarak gerdi. Bu soruları ilk kez okuduğunda zihnindeki hayalî bir duvar yıkılmış ve yavaş yavaş şekillenen ilk düşüncesi, babasının son günlerine dair olmuştu. Gustav Larenz yetmiş dört yaşında lenf bezi kanserine yakalanmış ve sonu gelmez ağrılara ancak düzenli morfin kullanmakla tahammül edebilmişti. Ancak hastalığın ilerleyen evrelerinde en güçlü tabletler bile ağrıları tümüyle dindirmekte yetersiz kalmıştı. "Sisle dolu bir çanın içindeymiş gibi..." diye tasvir etmişti babası oğluna, her iki saatte bir aldığı haplar sayesinde ağrı potansiyeli tahammül edilebilir sınırlar içinde kalan, boğuk bir uğultuyu andırır migren ataklarını.

Sisle dolu bir çanın içindeymiş gibi. Ben de umudumu işte tam da bunun altına gömdüm. Sanki babamın semptomları bende de ortaya çıkmış gibi. Sanki bulaşıcı bir hastalık. Aradaki tek fark, kanserin bende lenf bezlerini değil de aklımı ele geçirmiş olması. Metastaslar da ruhumu kasıp kavuruyor.

Viktor derin bir nefes aldı ve sonunda yazmaya başladı.

Evet, hâlâ umudu vardı. Günün birinde ev işlerine bakan kâhya kadının, kapıda birinin beklediğini ve salona geçmek istemediğini

bildirmesini umut ediyordu. Adamın resmî şapkasını iki eliyle tutmasını ve sessizce gözlerinin içine bakmasını. Ve artık nihayet emin olmayı. Tüm sözcüklerin en kesininin memurun ağzından dökülmesinden önce hem de: "Üzgünüm."

İşte bunu umut ediyordu.

Isabell ise her akşam bunun tam aksinin gerçekleşmesi için dua ediyordu. O bundan emin değildi. Karısının bu gücü nereden bulduğunu bilmiyordu.

Ancak onun içinde, derinlerde bir yerde bir hayal yaşattığını biliyordu. Günün birinde her zamanki gibi eve dönecek ve Josy'nin yere yatırılmış bisikletini kapının önünde görecekti. Bisikleti kaldırıp bahçe kapısından içeri sokmasına fırsat kalmadan, Josy gülerek gölün kıyısından gelecekti. Soluk soluğa, babasıyla el ele. Sağlıklı ve mutluluktan uçarak. "Öğle yemeğinde ne var?" diye bağıracaktı Josy ta uzaktan ve her şey eskisi gibi olacaktı. Isabell de buna hiç şaşırmayacaktı. Aradan geçen yıllarda nerede olduğunu Josy'ye sormayacaktı bile.

Onun eskisinden biraz daha uzun kızıl sarı saçlarını okşayacak ve her şeyi olduğu gibi kabullenecekti. Onun tekrar yanında olduğunu. Ailenin nihayet tekrar bir arada olduğunu. Tıpkı ayrılığı kabullenişi gibi. Yıllar boyunca. Isabell'in dile getirmediği umudu buydu.

Evet, sorunuzun cevabını aldınız mı?

Viktor bir kez daha kendi kendine konuştuğunu duygusuz bir şekilde idrak etti. Hayalî dinleyicisi bu kez Ida von Strachwitz'di. Bu kadın, *Bunten* dergisinin ilk cevaplarını e- posta ile ertesi gün göndermesi gerektiği sorumlu editörüydü.

Viktor'un dizüstü bilgisayarı, kaynattığı suyun son damlalarını filtreye püskürten eski bir kahve makinesinin çıkardığına benzer

bir sesle homurdandı. Viktor, yazdığı son satırları silmeye karar vermişti. Ancak ortada silinecek bir şeylerin olmadığını şaşkınlıkla fark etti. Son yarım saatte tüm yazdığı, bir tek satırdan ibaretti. Üstelik bu satır, soruyla pek de ilgili görünmüyordu:

Tahmin etmekle bilmek arasında yaşam ve ölüm bulunmaktadır.

Viktor bu tek satırı tamamlamaya fırsat bulamadı, çünkü telefon çalmıştı. Parkum'a geldiğinden bu yana ilk kez. Küçük evin sessizliğini tiz bir yankıyla parçalayan bu beklenmedik yüksek ses, kaçınılmaz bir şekilde onun irkilmesine neden oldu. Eski çevirmeli makinenin ağır ahizesini kaldırmadan önce, zilin dört kez çalmasını bekledi. Evdeki hemen her şey gibi bu siyah heyula da babasından kalmaydı. Kitaplığın yanındaki küçük bir komodinin üzerinde duruyordu.

"Rahatsız ediyor muyum?"

Viktor sessizce içini çekti. Bunun başına geleceğini tahmin etmişti zaten. Soğuk algınlığının bildik belirtileriyle beraber, bir kez daha dünkü baş dönmesini hissetti.

"Sizinle bir anlaşma yapmamış mıydık, Bayan Spiegel?"

"Yapmıştık," diye karşılık geldi diğer taraftan, alçak sesle.

"Bu sabah buradan ayrılmak istemiyor muydunuz? Tekne saat kaçta kalkıyor?"

"Bu yüzden sizi arıyorum zaten. Buradan gidemiyorum."

"Beni dinleyin!" Viktor öfkeyle gözlerini tavana çevirdi ve odanın köşelerinde birkaç örümcek ağının bulunduğunu fark etti.

"Tüm bunları ayrıntılarıyla konuşmuştuk. Bugünlerde sakin bir evre geçiriyorsunuz ve bu durumda hiçbir sorunla karşılaşmadan Berlin'e geri dönebilirsiniz. Oraya ulaşır ulaşmaz da hiç vakit kaybetmeden Profesör van Druisen'e gideceksiniz, ben de ona..."

"Gidemiyorum," diye sözünü kesti Anna, sesini yükseltmeden. Ve devamını getiremeden, Viktor onun ne demek istediğini anladı.

"Tekne. Fırtına yüzünden limandan ayrılamıyor. Adada mahsur kaldım."

8. BÖLÜM

Ahizeyi yerine koymadan önce anlamıştı Viktor. Anna'nın sesi bunu ona söylemişti. Sanki onu işinden ve buna bağlı olarak da geçmişin üstesinden gelme çabasından alıkoymak için fırtınayı bizzat kendisi çıkarmış gibi bir havası vardı. Üstelik ona anlatacak bir şeyleri olduğu izlenimini de uyandırıyordu. Berlin'den buraya yapacağı yolculuğun zahmetine ve masrafına katlanmasını gerektirecek kadar önemli bir şey. Üstelik bunu dün bir sebepten ötürü ona anlatmamıştı. Viktor bunun ne olduğunu bilmiyor fakat hikâyesinin tümünü anlatmadan onun bu adadan ayrılmayacağını biliyordu. Bu yüzden de buraya, yanma gelmek zorundaydı. Bu nedenle de tedbir olarak duş yapmış ve üzerini değiştirmişti. Banyoda bir aspirini suda eritmiş ve yarı aç karna üç yudumda içmişti. Gözlerinin üzerinde bir basınç hissediyordu. Belki ateşi de vardı. Normal şartlar altında Viktor, vücudundan bu tür uyarı sinyalleri geldiğinde hemen iki Katadolon alırdı. Fakat bunlar onu uyuşturuyordu ve içinden bir ses, davetsiz misafirinin karşısına berrak bir kafayla çıkmasını öğütlüyordu.

Bu nedenle öğleden sonrasının ilk saatlerinde Sindbad bir uyarı hırlamasıyla Anna'nın ön kapıya geldiğini haber verdiğinde kendisini gribe yakalanmış fakat hiç olmazsa dinç hissediyordu.

"Dolaşmaya çıktım ve oturma odanızın ışığının açık olduğunu gördüm," diye gülümsedi ona, kapıyı açmasından sonra.

Viktor alnını kırıştırdı. *Dolaşmaya çıkmak mı?* Köpek sahipleri bile bu havada uzun bir yürüyüş yapmaktan pek hoşlanmazlar. Gerçi henüz bardaktan boşanırcasına yağmıyordu fakat hafiften çiselemeye başlamıştı bile. Anna da en iyi kalite yünlü kumaştan elbisesi ve yüksek topuklu ayakkabılarıyla kesinlikle havaya uygun giyinmemişti. Köyden eve kadar su birikintileriyle dolu bozuk bir toprak yolda en az on beş dakika yürümek gerekiyordu. Buna rağmen yazlık şık ayakkabılarında en küçük bir çamur izi bile yoktu. Bir şemsiyesinin veya başörtüsünün olmamasına rağmen saçları kupkuruydu.

"Zamansız mı geldim?"

Viktor henüz hiçbir şey söylemediğini, sadece ona tuhaf tuhaf bakmakla yetindiğini fark etti.

"Evet. Yani, ben..." Viktor kekeledi. "Kusura bakmayın. Biraz kafam karışık. Sanırım soğuk almışım."

"Oh." Anna'nın yüzündeki gülümseme yok olmuştu. "Çok üzüldüm."

Denizin üzerinde çakan bir şimşek, evin arkasında bir anlığına çevreyi aydınlattı. Kısa bir süre sonra da bunu kaçınılmaz gök gürlemesi izledi. Fırtına yaklaşıyordu. Viktor sinirlendi. Artık bu istenmeyen misafiri geri göndermesi imkânsızdı. Kibarlık gereği en azından ilk yağmurlar geçinceye kadar Anna'ya tahammül etmesi gerekiyordu.

"Buraya kadar gelme zahmetine katlandığınıza göre birlikte bir çay içelim," teklifinde bulundu isteksizce de olsa. Anna'nın yüzündeki gülümseme geri gelmişti, hatta Viktor onun çehresinde bir zafer ifadesi de görür gibi oldu. Süpermarkette bitmez tükenmez

mızıldanmasıyla annesini şekerleme almak zorunda bırakan bir çocuğun yüzünde beliren ifade gibi.

Birlikte şömineli odaya geçtiler, önceki günkü yerlerine oturdular. Anna, koltuğun üzerine bağdaş kurdu. Viktor, sırtı pencereye dönük olduğu halde yazı masasının önüne oturdu.

"Buyurun lütfen."

Viktor fincanını kaldırarak başıyla şöminenin pervazının üzerinde duran çaydanlığı işaret etti.

"Belki daha sonra. Teşekkürler."

Viktor'un boğazı öncekine göre daha fazla ağrıyordu ve büyük bir yudum aldı. Assam çayının tadı, her fincanla ona daha acı geliyordu.

"İyi misiniz?"

Yine dünkü sorular. Viktor onun bir bakışta kendisini bu kadar iyi tahlil edebilmesine öfkelendi. Burada doktor olan kendisiydi.

"Teşekkürler. Kendimi mükemmel hissediyorum."

"Peki buraya geldiğimden beri neden gözlerinizde bu kadar öfkeli bir bakış var, Doktor? Yoksa bana kızgın mısınız? Lütfen bana inanın, bu sabah gerçekten de ana araya giden tekneye binecektim. Fakat yeni bir duyuruya kadar tüm seferler iptal edildi."

"Seferlerin tahminen ne zaman başlayacağı konusunda bir şeyler söylediler mi?"

"Hayır. Daha doğrusu, en erken iki gün sonra. Biraz şansla yirmi dört saat sonra."

Ve biraz şanssızlıkla bir hafta sonra. Viktor babasıyla birlikte bile bu kadar uzun bir süre geçirmek zorunda kalmamıştı.

"Belki de bu zamanı yeni bir terapi konuşması yaparak değerlendirebiliriz," dedi Anna doğrudan, dudaklarında o yumuşak gülümsemeyle.

"Dün yaptığımızın bir terapi konuşması olduğunu düşünüyorsanız yanılıyorsunuz. Sadece bir sohbetti. Siz benim hastam değilsiniz. Bunu dışarıdaki fırtına da değiştirmeyecek."

"Çok güzel, o halde izin verin de dünkü sohbetimize kaldığımız yerden devam edelim. Bana çok iyi gelmişti."

Kadın bir şeylerden kurtulmak istiyor. Ve bunu başarıncaya kadar da rahat vermeyecek.

Viktor bakışlarını uzun süre Anna'nın gözlerinden ayırmadı, onun pes etmeyeceğini anlayınca da başını öne eğdi.

"İyi, öyleyse..."

... *dün başladığımız şeyi bugün sona erdirelim,* diye tamamladı cümlesini zihninde, Anna memnun bir tavırla kolluğunda arkasına yaslanırken.

Sonra da Viktor'a hayatında duyup duyacağı en korkunç hikâyeyi anlatmaya başladı.

9. BÖLÜM

"Şu sıralar hangi kitap üzerinde çalışıyorsunuz?" diye sordu Viktor, Anna'ya ilk olarak. Bu sabah uyandığında aklına ilk gelen soruydu bu.

Bundan sonra kâbuslarınızda ilk olarak hangi figürler canlanacak?

"Artık kitap yazmıyorum. Ya da en azından geleneksel anlamıyla."

"Bunu açıklar mısınız?"

"Bundan böyle sadece kendime dair yazmaya karar verdim. Tabiri caizse, biyografimi yazmaya. Böylelikle bir taşla üç kuş vuracağım. Birincisi: Sanatsal eğilimimi tatmin edebilirim. İkincisi: Bunu yaparken geçmişimi içselleştirebilirim. Üçüncüsü de: Roman figürlerinin hayatıma girmelerini ve beni delirtmelerini engelleyebilirim."

"Anlıyorum. O halde lütfen bana yaşadığınız son büyük krizi anlatın. Sizi kliniğe gitmeye zorlayanı."

Anna derin bir nefes aldı ve ellerini dua ediyormuşçasına birleştirdi.

"Pekâlâ. Özgürlüğünü kazandırdığım son roman figürü, çocuklar için yazılmış modern bir hikâyenin kahramanı olan bir kızdı."

"Konu neydi?"

"Olaylar küçük bir kız etrafında dönüyordu. Charlotte. Hani pasta ve çikolata reklamlarında görülen altın saçlı, şirin küçük melekler vardır ya, o da onlardan biriydi."

"İnsanın hayalî bir refakatçi olarak tasavvur edebileceği en kötü figür değil."

"Evet. Hakkınız var. Charlotte gerçek bir pırlantaydı. Herkes ilk görüşte onu seviyordu. Bir adada bulunan küçük bir şatoda, kralın tek kızı olarak yaşıyordu."

"Hikâyenin esas konusu nedir?"

"Bir arayış. Çünkü günün birinde Charlotte aniden hastalanmıştı. Çok hastalanmıştı."

Viktor o sırada çayından bir yudum daha almak istiyordu fakat fincanı tekrar yerine koydu. Tüm dikkatini Anna üzerinde yoğunlaştırmıştı.

"Charlotte nedeni belli olmayan ateş nöbetlerine yakalanıyor, giderek güçten düşüyor ve zayıflıyordu. Annesiyle babası her geçen gün daha büyük bir umutsuzluğun pençesine düşüyorlardı. Küçüğün durumu da her geçen gün daha kötüleşiyordu."

Viktor farkında olmadan soluğunu tuttu ve kadının ağzından çıkacak sözlere konsantre oldu.

"Bunun üzerine Charlotte günün birinde kaderini kendi ellerine almaya karar verdi ve evden ayrıldı."

Josy.

Viktor bu düşünceyi zihninden uzaklaştırmaya çalışmış fakat bunu başaramamıştı.

"Ne dediniz?" Anna şaşkınlıkla ona bakıyordu. Viktor bir şey söylemiş olduğunun farkında bile değildi; sinirli bir hareketle saçlarını parmaklarının arasında gezdirdi.

"Hiç. Sizi bölmek istemezdim. Lütfen devam edin."

"Dediğim gibi, Charlotte günün birinde hastalığının nedenini aramaya koyuldu. Bu aslında istenilirse bir eğitici hikâye olarak da değerlendirilebilir. Pes etmek yerine kendi gücüne dayanarak dünyaya açılan hasta bir kıza dair bir çocuk masalı."

Olamaz. İmkânsız. Viktor zihninde makul bir düşünce oluşturmayı başaramıyordu. Bu duyguyu tanıyordu. Bunu ilk olarak Doktor Grohlke'nin muayenehanesinde yaşamıştı. Sonra da hayatının geçen her gününde. Ta ki küçük kızını arama çabalarına kesin bir son verme kararını aldığı güne dek.

"Gerçekten de iyi misiniz, Doktor Larenz?"

"Nasıl? Oh..." Viktor, sağ elinin eski yazı masasının maun yüzeyi üzerinde sinirli sinirli tıkırdayan parmaklarına baktı.

"Kusura bakmayın, herhalde çayı fazla kaçırdım. Lütfen bana Charlotte hakkında daha fazla şey anlatın. Hikâye nasıl sona eriyor? Neler oluyor?"

Josy'ye neler oldu?

"Bilmiyorum."

"Nasıl? Kendi kitabınızın nasıl sona erdiğini bilmiyor musunuz?"

Bu soru Viktor'un istediğinden daha yüksek bir sesle çıkmıştı fakat Anna bu duygu patlaması karşısında şaşırmış gözükmüyordu.

"Söylemiştim ya, bu kitabı bitirmeyi bir türlü başaramadım. Hikâye bir fragman olarak kaldı. Zaten bu yüzden de Charlotte beni bir daha bırakmadı ve bu kâbusun içine sürükledi."

Kâbus mu?

"Bununla ne demek istiyorsunuz?"

"Daha önce de söylediğim gibi, Charlotte, hayatıma giren son roman figürüydü. Onunla birlikte yaşadıklarım o kadar korkunçtu ki buna tahammül edemeyerek o krize yakalandım."

"Bir kez daha. Tam olarak ne oldu?"

Viktor, yanlış davrandığını biliyordu. Hasta henüz travmaya dair konuşmaya hazır değildi. Fakat bunu bilmek zorundaydı. Anna'nın donuk bir ifadeyle aşağıya bakması ve cevap vermemesi üzerine dikkatle konunun üzerine gitmeye çalıştı.

"Charlotte hayalini ilk ne zaman gördünüz?"

"Yaklaşık dört yıl önce Berlin'de. Kışın."

26. Kasım'da, diye tamamladı Viktor sessizce.

"Arkamdaki caddede o gürültüyü duyduğumda, alışverişe çıkmak üzereydim. Fren sesleri, sonra metal gıcırtısı, parçalanan camlar, yani bir araba kazasının o malum sesleri. 'Umarım kimseye zarar gelmemiştir' diye geçirdim içimden ve arkamı döndüm. İşte orada kızı gördüm. Yolun tam ortamda taş kesilmiş gibi duruyordu. Kazanın sebebi de oydu."

Viktor oturduğu yerde kasıldı.

"Ansızın, sanki görünmez bir işaret almış gibi kız başını çevirdi, bana baktı ve gülümsedi. Ve ben de onu tanıdım: Charlotte. Romanımdaki hasta kız. Koşarak yanıma geldi ve elimi tuttu."

O incecik kolları. O kadar kırılganlar ki.

"Şimdi de ben olduğum yerde donup kalmıştım. Bir yandan bu kızın var olmadığını biliyordum. Daha doğrusu, var olamayacağını. Öte yandan, o kadar gerçekti ki. Başka türlüsü imkânsızdı. Onu kabul etmek zorundaydım. Böylece onun peşinden gitmeye başladım."

"Nereye? Tam olarak nereden söz ediyorsunuz?"

"Nasıl? Bu neden bu kadar önemli?"

Anna rahatsız bir tavırla gözlerini kırpıştırdı, devam etmeye pek istekli görünmüyordu artık.

"Önemli değil. Kusura bakmayın. Lütfen devam edin."

Anna boğazını temizledi ve ayağa kalktı.

"Sizce bir sakıncası yoksa Doktor Larenz, bir mola vermek istiyorum. Biliyorum, sizi bunca zamandır benimle konuşmaya zorluyorum. Fakat şimdi belki de tam olarak hazır olmadığımı anladım. Bu hayaller benim için gerçekten de çok korkunçtu. Onlar hakkında konuşmak, sandığımdan daha zormuş."

"Elbette," dedi Viktor, içindeki her şeyin biraz daha bilgi için bağırmasına rağmen. O da ayağa kalktı.

"Bu andan itibaren sizi bir daha rahatsız etmeyeceğim. Zaten belki yarın bile eve dönebilirim."

Hayır!

Viktor büyük bir çabayla bir çözüm yolu arıyordu. Daha birkaç dakika önce ondan bunu kesin bir şekilde istemiş olmasına rağmen, bir daha buraya gelmemesine izin veremezdi.

"Son bir soru daha." Viktor çaresiz bir şekilde odanın ortasında duruyordu. "Kitabın ismi neydi?"

"Henüz gerçek bir isim düşünmemiştim. Sadece bir çalışma başlığı vardı: 'Dokuz.'"

"Neden 'Dokuz?'"

Çünkü evden kaçtığında Charlotte dokuz yaşındaydı."

"Oh!"

Josy'den küçük!

Viktor, Anna'nın ağzından çıkan bu birkaç kelimenin, kendi üzerinde nasıl büyük bir etki yarattığını şaşkınlıkla fark etti. Bu kadının hasta, şizofren hayallerinin gerçekle ilintili olmasını nasıl da arzu ettiğini.

Viktor yavaşça ona doğru yürüdüğünde ateşinin yükseldiğini hissediyordu. Duştan sonra aldığı tabletlere rağmen başının ağrısı da henüz geçmemişti. Şakaklarının arkasında ağrı darbeler halinde kendini hissettiriyordu, gözleri yaşarmaya başlamıştı. Birden Anna'nın siluetini bulanık algılamaya başladı ve hatlarını sanki su

dolu bir bardağın arkasından izliyormuş gibi oldu. Viktor gözlerini kırpıştırdı ve tekrar net görmeye başladığında Anna'nın gözlerinde bir an için açıklayamadığı bir şeyler okur gibi oldu. Sonra bunun ne olduğunu anladı: Anna'yı *tanıyordu*. Bir zamanlar, herhalde uzun bir süre önce, bir yerlerde karşılaşmış olmalıydılar. Ancak yüzünü bir kişiyle veya bir isimle eşleştiremiyordu. Tıpkı insanın bir sinema oyuncusunun ismini ve daha önce hangi filmlerde rol almış olduğunu hatırlayamaması gibi.

Biraz beceriksizce onun mantosunu giymesine yardım etti ve onu kapıya kadar geçirdi. Anna tam bir ayağını kapıdan dışarı atmıştı ki tekrar geriye döndü, bir an sonra da ağzı ansızın Viktor'un yüzüne çok yaklaşmıştı.

"Durun, bir şey daha vardı. Sadece sorduğunuz için."

"Sizi dinliyorum." Viktor biraz geri çekildi ve bir anda konuşmalarının başındaki aynı gerilimi hissetti.

"Önemli olup olmadığını bilmiyorum. Kitabın bir de alt başlığı vardı. Aslında çok tuhaf, çünkü bu alt başlığın hikâyeyle en küçük bir ilgisi bile yok. Küvetteyken aklıma gelmişti ve ondan hoşlanmıştım."

"Nasıldı bu alt başlık?"

Viktor bir an için kendisine bu alt başlığı gerçekten öğrenmek isteyip istemediğini sordu. Fakat artık çok geçti.

"Mavi Kedi," diye karşılık verdi Anna. "Neden diye sormayın bana. Kapağın üzerinde mavi bir kedi görmekten hoşlanacağımı düşünmüştüm."

10. BÖLÜM

"Bir daha tekrar edelim, sadece doğru anlayıp anlamadığımı teyit etmek için..."

Viktor, hattın diğer ucundaki aşırı kilolu özel dedektifin sorularını sorarken inanamaz bir tavırla başını salladığını resmen görebiliyordu. Viktor, Anna'nın evden çıkmasından hemen sonra aramıştı onu.

"Parkum'da ruhsal bir hastalığı bulunan bir kadından beklenmedik bir ziyaret aldığını söylüyordun."

"Evet."

"Ve bu kadın kendi hayalinde canlandırdığı roman figürleri tarafından takip ediliyor, öyle mi?"

"Yaklaşık olarak öyle."

"Ve ben de senin için bir araştırma yapıp bu hezeyanları gören Bayan ... eee?.."

"Adı Anna. Kusura bakma Kai fakat onun soyadını sana ancak gerçekten gerektiğinde söylemek istiyorum. Resmî olarak artık çalışmasam bile o benim hastam sayılır ve ben de hastamla olan ilişkimin gizliliğini korumak istiyorum."

Daha doğrusu, mümkün olduğu kadar.

"Nasıl istersen. Peki sen bu yeni hastanın geçirdiği şizofreni ataklarının kızının kaybolmasıyla ilgili olabileceğine inanıyor musun gerçekten?"

"Evet."

"Bunun benim kulağıma nasıl geldiğini biliyorsun, değil mi?"

"Elbette," diye karşılık verdi Viktor. "Artık kesin olarak aklımı kaçırdığımı düşünüyorsundur."

"İyi ifade ettin."

"Seni çok iyi anlıyorum Kai. Ancak sen de bir düşün. Kadının bana anlattıkları sadece bir tesadüf olamaz."

"Sadece bir tesadüf olmamalı mı demek istiyorsun?" Viktor bu itirazı duymazlıktan geldi.

"Tanımlanamayan bir hastalıktan ötürü ölüme giden ve günün birinde ortadan kaybolan küçük bir kız. Berlin'de."

"Tamam," diye onayladı onu Kai. "Ama ya sana yalan söylüyorsa? Ya Josy'den haberi varsa?"

"Kamuoyuna Josy'nin hastalığından hiç söz etmediğimizi unutuyorsun. Bunu bilmesi imkânsız."

Bu onlara polisin tavsiyesiydi. Josy'nin tanımlanamayan hastalığının gizemli semptomları, basın tarafından kitlenin sansasyon ihtiyacını tatmin etmekte kullanılmayacaktı.

"Üstelik bu şekilde bize sadece gerçek failin verebileceği bir bilgiye sahibiz," diye aydınlatmıştı genç ekip başkanı o günlerde. "Gerçekte kızınızı kim elinde tutuyor, kim paranıza gözünü dikmiş, bu şekilde ayırt edebiliriz."

Gerçekten de kayıp ilanlarına "Josephine nasıl?" sorusuna "Mükemmel" veya "İçinde bulunduğu koşullar dikkate alınacak olursa iyi" şeklinde cevap veren çok sayıda sahtekâr karşılık vermişti. Bu da kesinlikle yanlış cevaptı, çünkü küçük kız canilerin elinde

bulunmadığı zamanlarda bile günde en azından bir kere dolaşım kollapsına yakalanıyordu.

"Pekâlâ, Doktor," diye devam etti özel dedektif. "Hasta kız evden kaçıyor. Berlin'de. Buraya kadar olaylar bence de örtüşüyor. Ya sonra? Bir adada bulunan bir sarayda yaşayan kral kızı da ne demek?"

"Schwanenwerder'in gerçekten de bir ada olduğunu kaçırıyorsun, ne de olsa Berlin-Zehlendorf'a sadece bir köprüyle bağlı. Grosser Wannsee'deki Schinkel-Villa'mıza bir defasında sen de şakadan 'saray' demiştin. Kral kızına gelince, Isabell... Josy'yi sık sık 'prenses' diye çağırırdı, yani burada da bir paralellik var."

"Yanlış anlama Viktor. Dört yıldan bu yana senin için çalışıyorum ve artık birbirimizin arkadaşıyız. Ve bir arkadaş olarak sana şunu söylemem gerekiyor: O kadının sana söyledikleri, bana *Kurier*'deki yıldız falını hatırlatıyor. O kadar genel tutulmuş ki her isteyen kendisine uygun olanı içinden çekip alabilir."

"Olsun. Josy için mümkün olan her şeyi yapmazsam, kendimi asla bağışlayamam."

"Peki. Patron sensin. Ama yine de bir noktayı açıklığa kavuşturmak istiyorum: Son güvenilir görgü şahidi ifadesi, yaşlı bir çifte ait. Küçük bir kızın, muayenehaneden bir adamla gittiğini görmüşler. Çocuğun yanındakinin babası olduğunu düşündükleri için akıllarına kötü bir şey gelmemiş. Bu ifade köşedeki büfeci tarafından da doğrulandı. Orta yaşlı bir adam kızını kaçırdı. Bir kadın değil. Ayrıca Josy dokuz değil, on iki yaşındaydı."

"Peki ya mavi kediye ne demeli? Josy'nin en sevdiği pelüş oyuncağını biliyorsun. Mavi kedi Nepomuk."

"Tamam. Buna rağmen bütün bunların hepsi hâlâ anlamsız. Anlattıklarıyla olay arasında bir ilişki var fakat bu kadın senden

ne istiyor? Niyeti ne? Josy'yi kaçırmışsa, saklanacağı yerde neden ta Parkum'a kadar senin yanına geliyor?"

"Hastamın bu olayla doğrudan ilişkisi olabileceğini söylemiyorum ki. Sadece onun bir şeyler bildiğini söylüyorum. Bir sonraki terapi seansında ağzından almayı çalışacağım bir şeyler."

"Demek onunla bir kez daha buluşacaksın?"

"Evet, onu yarın sabah için davet ettim. Umarım gelir, çünkü bugüne dek ona pek de dostça davranmadım."

"Peki yarın neden ona doğruca sormuyorsun?"

"Bunu nasıl yapayım?"

"Ona Josy'nin bir fotoğrafını göster. Kızı tanıyıp tanımadığını sor. Tanıdığını söylerse de derhal polis çağır."

"Burada Josy'nin iyi bir fotoğrafı yok. Sadece gazetede çıkmış bir resmi var."

"Sana iyi bir fotoğraf fakslayabilirim."

"Sen bilirsin. Ama ben fotoğrafı kullanmayacağım. Henüz değil."

"Neden?"

"Çünkü kadın bir noktada gerçeği söylüyor: O hasta. Ve eğer gerçekten de şizofreni hastasıysa, bir hekim olarak mutlaka onun güvenini kazanmalıyım. Aslında artık bu konu hakkında konuşmak istemiyor, bana bunun işaretini verdi. Yarın ona işlenen bir suçun ortağı olduğunu düşündüğümü söyleyecek olursam, her şey biter. Bir daha ondan en küçük bir bilgi bile alamam. Josy'nin yaşadığına dair en küçük bir umut kıvılcımı var olduğu sürece de böyle bir riske girmem."

Umut.

"Biliyor musun Viktor? Umut, insanın ayağına batan bir cam kırığı gibidir. Ayağında bulunduğu müddetçe, attığın her adımda canını yakar. Çıkarılıp atıldığında ise bir müddet kanar, iyileşmesi biraz zaman alır fakat sonunda yürümeye devam edersin.

Bu sürece matem ismi de verilir. Bana kalırsa sen de bir an önce bunu yapmaya başlamalısın! Tanrım! Aradan neredeyse dört yıl geçti ve bugüne dek kendisini tımarhaneye ihbar eden bir kadının verdiğinden çok daha sağlam bilgilere ulaşmıştık."

Kai Strathmann farkında olmadan Viktor'a röportajın ikinci sorusunun cevabını vermişti.

"Tamam, Kai. Bana son kez bir iyilik yaparsan, kızımı aramaya kesin olarak son vereceğime söz veriyorum."

"Nasıl bir iyilik?"

"26 Kasım tarihinde Grohlke'nin muayenehanesinin yakınlarında bir araba kazası olup olmadığını araştır. 15:30 ile 16:45 arasında. Bunu başarabilir misin?"

"Evet. Ama bu arada sen de rahat duracak ve o rezil röportajın üzerinde çalışacaksın, beni anladın mı?"

Viktor ona teşekkür etti ve sorusuna doğrudan bir cevap vermekten kaçındı. Sadece mutlaka gerektiğinde yalan söylemek istiyordu.

11. BÖLÜM

Bugün, Gerçekten Üç Gün Önce

B: Ailenizin dışında bu dönemde size en büyük desteği kim verdi?

Viktor güldü. Birkaç dakika sonra Anna'yı yeni bir seansa bekliyordu. Gelip gelmeyeceğinden emin değildi. Dün vedalaşırken bunu açık bırakmıştı, Viktor da şimdi röportaj üzerinde çalışarak düşüncelerini dağıtmaya gayret ediyordu. Charlotte'den *(ya da Josy'den?)* başka bir şeyler düşünebilmek için soruların en basit olanını seçmişti.

En büyük destek mi?

Burada uzun süre düşünmesine gerek yoktu. Cevap tek bir kelimeden ibaretti: Alkol.

Josy'nin ortadan kaybolduğu süre uzadıkça, acısını kontrol altında tutabilmek için daha fazla içmesi gerekiyordu.

İlk yıl her kötü düşünce için bir yudum yetiyordu ancak kısa bir süre sonra bir bardak dahi yetmez olmuştu. Üstelik alkol sadece düşüncelerini bastırmıyordu. Cevapları da vardı. Daha da iyisi, alkol cevabın *ta kendisiydi.*

Soru: Ona daha iyi dikkat etseydim, bugün hayatta olur muydu?

Cevap: Votka.

Soru: Neden bekleme odasında hiçbir şey yapmadan o kadar uzun bekledim?

Cevap: Hangi marka olduğu önemli değil, yeter ki bol miktarda olsun.

Viktor başını ensesine yasladı ve dünkü konuşmanın devam etmesini diledi. Kai, kaza hakkında herhangi bir şey bulup bulmadığını bildirmek için henüz aramamıştı. Fakat Viktor bu kadar uzun beklemek istemiyordu. Anna'nın hikâyesinin nasıl devam ettiğini bilmek istiyordu, hayal ürünü olsa dahi, gerçekle ilişkili olup olmadığını araştırabileceği yeni bilgilere ihtiyacı vardı. Ve bir yudum içkiye.

Viktor bir kez daha güldü. Elbette ki çayına koyacağı bir miktar romun, giderek ağırlaşma eğilimi gösteren soğuk algınlığına iyi geleceği şeklinde tıbbi bir açıklamayla kendisini ikna edebilirdi. Neyse ki yeterince mantıklı davranmış, en iyi dostu ve yardımcısını ana karada bırakmıştı. Yanında bir yudum alkol olmadan gelmişti Parkum'a. Bunun iyi bir nedeni vardı. Mr. Jim Beam ile kardeşi Jack Daniels, son yıllarda yoğun bir şekilde konuştuğu tek hastalardı. Bu konuşmalar o kadar yoğundu ki bazı günler sadece tek bir berrak düşünce üretebiliyordu: Şişeden bir yudum daha alma vaktinin geldiği düşüncesi.

Isabell önceleri onu alkolden uzaklaştırmaya çalışmıştı. Onu tatlı dille ikna etmeye çalışmış, ona şefkat göstermiş, ona acımış ve giderek daha sıklıkla ona yalvarmıştı.

Daha sonra, bağırıp çağırma evresinin de son bulmasıyla birlikte, yardım gruplarının her bağımlının ailesine tavsiye ettiği şeyi yapmıştı: Bırakın düşsün. Herhangi bir uyarıda bulunmaksızın bir otele taşınmış ve bir daha onu aramamıştı. Viktor villadaki ıssızlığın farkına ancak içkisi bitip de adadaki plaj boyunca yürüyüp benzin istasyonuna gidebilecek gücü kendinde bulamayınca varmıştı.

Ve bu güçsüzlükle birlikte acılar ortaya çıkmıştı. Ve acılarla birlikte anılar ortaya çıkmıştı.

Josy'nin ilk dişleri.

Doğum günleri.

Okula başlaması.

Noel'de alınan bisiklet.

Birlikte yaptıkları araba yolculukları.

Ve Albert.

Albert.

Pencere camından karanlık denize bakan Viktor öylesine derin düşüncelere dalmıştı ki arkasından gelen hafif ayak seslerini fark edemedi.

Albert.

İçmeye ara vermesine bir gerekçe göstermesi gerekseydi, bu o ufak tefek, yabancı, yaşlı adam olurdu.

Eskiden, henüz bir yaşamı olduğu günlerde, her öğleden sonrası saat on yedi sularında Spanische Allee yönündeki şehir otobanında işten eve dönerdi. Dreieck Funkturm'un hemen arkasında, seyircilerin bir zamanlar yazları otomobil yarışlarını izlediği eski, harap Avus tribünlerinin yakınında her gün yaşlıca bir bey durur ve hızla akan iş çıkışı trafiğini izlerdi. Messedamm'daki tel örgüde bulunan bir deliğin başında durur, yanında üzerine binip geldiği eski bir kadın bisikleti olurdu. Burası Wedding ile Potsdam arasında gürültü önleyici duvarların veya görüş engelleyicilerinin bulunmadığı tek yerdi. Viktor saatte yüz kilometre süratle onun önünden her geçişinde, bu adamı sayısız arabanın arka ışıklarına bakmaya neyin ittiğini merak ediyordu. Viktor, Volvo'suyla onun önünden her defasında süratle geçip gidiyordu. O kadar hızlıydı ki yüzlerce günde bir kez bile adamın yüz ifadesini görmeyi başara-

mamıştı. Onu neredeyse her gün görmesine rağmen, karşı karşıya gelseler, onu tanıması mümkün olmazdı.

Günün birinde, Isabell'in arabasıyla Alman-Fransız Panayırı'ndan birlikte eve dönerlerken, Josy de o adamı fark etmişti.

"Bu adam neden burada duruyor?" diye sormuş ve araba ilerlerken arkasına dönüp bakmıştı.

"Biraz aklı karışmış olmalı," teşhisinde bulunmuştu Isabell soğukkanlılıkla fakat Josy bu fikirden pek hoşlanmamıştı.

"Bence onun adı Albert," diye mırıldanmıştı kendi kendine fakat Viktor onu duymuştu.

"Neden *Albert*?"

"Yaşlı ve yalnız bir adam olduğu için."

"Ya, demek yaşlı ve yalnız adamların ismi Albert'tir, öyle mi?"

"Evet," demişti Josy ve mesele böylece kapanmıştı. O andan itibaren cadde kenarındaki bu yabancının bir ismi olmuştu, Viktor bile bazen hızla önünden geçerken başıyla adama selam verdiğini fark etmişti.

"Selam, Albert."

Ancak çok sonraları, banyonun mermer zemininde sarhoşluğundan ayıldığı bir günde, Albert'in de bir şeyler aradığını anlamıştı. Bir yerlerde yitirdiği ve gelip geçen arabalarda bulmayı umduğu bir şeyi. Albert kendisiyle aynı ruh haline sahipti. Bu yeni düşünceyle birlikte Viktor derhal Volvo'sunun direksiyonuna geçmiş ve Messedamm'daki Deutschlandhalle'ye doğru yol almaya başlamıştı. Ancak ta uzaktan bile Albert'in o gün her zamanki yerinde durmadığını görmüştü. Viktor diğer günlerde de ona bakmış ancak o yalnız adam kendini göstermek istememişti.

Viktor ona şu soruyu yöneltmeyi çok isterdi: "Kusura bakmayın ama ne arıyorsunuz? Siz de mi birini kaybettiniz?"

Fakat Albert ortadan kaybolmuştu. Bir daha da hiç ortaya çıkmamıştı.

Josy gibi.

On sekizinci günde yeni bir şişe açmak üzere eve döndüğünde, Isabell kapının önünde elinde bir mektupla onu bekliyordu. *Bunten* dergisinin röportaj teklifiydi bu.

"Doktor Larenz?"

Bu soru Viktor'u görmekte olduğu hülyadan aniden sıyırdı. Öyle bir hızla ayağa kalktı ki sağ dizini masanın kenarına vurdu. Aynı anda tükürüğü genzine kaçtı ve öksürmeye başladı.

"Sanırım sizden bir kere daha özür dilemeliyim," dedi hemen arkasında duran Anna, fakat ona yaklaşmak veya yardım etmek için en küçük bir hareket dahi yapmadı.

"Sizi tekrar korkutmak istemezdim, fakat kapıya birkaç kere vurdum, sonra da kendiliğinden açıldı..."

Viktor güya anlayış gösterir bir ifadeyle başını salladı, oysa kapıyı kilitlemiş olduğundan adı gibi emindi. Elini başına götürdü ve alnında ter damlacıklarının birikmiş olduğunu fark etti.

"Dünden daha da kötü görünüyorsunuz Doktor. İyisi mi ben gideyim."

Viktor, Anna'nın kendisine büyük bir dikkatle baktığını gördü ve korkudan henüz tek kelime bile söylememiş olduğunu fark etti.

"Hayır," dedi, amaçladığından biraz daha yüksek bir sesle.

Anna, başını yana eğerek, duyduğunun doğru olup olmadığını anlamak istercesine ona baktı.

"Hayır," diye tekrar etti Viktor. "Bu gerçekten de gerekli değil. Lütfen, oturun. Burada olmanız çok iyi. Size soracaklarım var."

12. BÖLÜM

Anna mantosunu ve atkısını çıkararak kanepenin üzerine yerleşti. Viktor, yazı masasının başındaki eski yerini terk etmemişti. Bilgisayarda onun vakasına dair aldığı notları arıyormuş gibi yapıyordu. Gerçekte tüm önemli noktaları zihnine kaydetmişti ve sinirlerinin tekrar soru sorabilecek duruma gelecek kadar yatışması için zaman kazanmak istiyordu.

Nabzı tekrar normal bir hıza kavuştuğunda Anna'nın anlattıklarını dikkatli bir şekilde dinleyebilmek için tüm gücünü kullanması gerektiğini anladı. Kendisini eğlenerek sabahlamış gibi hissediyordu: Uykulu, tükenmiş ve güçsüz. Üstüne üstlük ensesindeki bir ağrı, dalga dalga başının arka kısmına yayılıyordu. Ağrıyan şakaklarını ovuşturdu ve pencerenin camından denize baktı.

Kırılan dalgalar ona lacivert mürekkebi hatırlatıyordu. Bulutlar birbirine yaklaştıkça, suyun rengi giderek koyulaşmaktaydı. Görüş mesafesi bu arada iki deniz milinin altına düşmüştü ve ufuk geçen her dakikayla sanki adaya daha da yaklaşıyor gibiydi.

Viktor pencere camındaki yansımadan Anna'nın kendisine çay koyduğunu ve artık konuşmaya hazır olduğunu gördü. O da büro koltuğunu ona doğru döndürdü ve başladı.

"Dün kaldığımız yerden başlamayı tercih ederdim."

"Elbette."

Anna narin fincanı dudaklarına götürdü ve Viktor özenle sürülmüş açık kırmızı rujun Meissner porseleninde kalıp kalmayacağını merak etti.

"Charlotte'nin annesiyle babasına haber vermeden evden ayrıldığını söylüyordunuz, değil mi?"

"Evet."

Josy bunu asla yapmazdı, diye geçirdi içinden Viktor. Bütün gece bu olasılık üzerinde düşünmüş ve kızının ortadan kaybolusunun böyle banal bir gerekçesi olamayacağı sonucuna varmıştı. *Kızı kaçıp gidecek biri değildi.*

"Charlotte, gizemli hastalığının nedenini bulmak üzere tek başına ailesinin evinden kaçmıştı," dedi Anna. "Kitabın birinci sayfasından yirmi üçüncü sayfasına kadar olan kısmının içeriği buydu. Hastalık, ilaçların işe yaramaması ve kaçış. Buraya kadar gelmeyi başardım, fakat bundan sonra tek bir satır bile ekleyemedim."

"Evet, bunu söylemiştiniz. Peki bunun özel bir nedeni var mı?"

"Evet, cevap oldukça sıradan. Bu hikâyeyi nasıl devam ettireceğimi bilemiyordum. Bu yüzden taslağı bilgisayarıma kaydettim ve bu tamamlanmamış veri tümüyle aklımdan çıktı."

"Ta ki Charlotte ortaya çıkana kadar."

"Aynen öyle. Ve bu çok korkunçtu. Bildiğiniz gibi, daha önce de çok sayıda şizofreni atağı yaşamıştım. Gerçek olmayan renkler görüyor, sesler ve gürültüler işitiyordum fakat Charlotte tüm bunların zirvesiydi. Kitaplarımdaki tüm figürler arasında gerçeğe en yakın olan sanırım oydu."

Fazlasıyla gerçek belki de.

Viktor çay fincanına uzandı ve soğuk algınlığının tat alma sinirlerine etki etmeye başladığını fark etti. Gerçekten çayın tadının mı kötü olduğunu, yoksa bu acılığa mütemadiyen kullandığı burun damlasının mı neden olduğunu anlayamıyordu.

"Charlotte'nin az kalsın bir araba tarafından ezileceğini söylüyordunuz."

"Orada onu ilk kez bilinçli olarak algılamıştım, evet."

"Sonra onunla birlikte kaza yerinden mi ayrıldınız?"

"Tam aksine." Anna hayır anlamında başını salladı. "Charlotte'yi oradan uzaklaştıran *ben* değildim, o benden kendisini izlememi rica etti."

"Neden?"

"Romanını yazmaya devam etmemi istiyordu. Bana aynen şöyle dedi: 'Neden sadece iki bölüm var? Hikâye nasıl devam edecek? Her zaman hasta kalmak istemiyorum.'"

"Demek kendi roman figürünüz sizden başladığınız hikâyeyi bitirmenizi istedi?"

"Aynen öyle. Ve ben de ilk olarak Charlotte'ye gerçeği söyledim. Onun için bir şey yapamayacağımı, çünkü romanı nasıl sürdüreceğimi kendimin de bilmediğini söyledim."

"Peki buna nasıl bir tepki gösterdi?"

"Elimi tuttu ve şöyle dedi: 'Gel, ben sana yardım edeyim. Sana her şeyin başladığı yeri göstereyim. Belki hikâyemizin nasıl sona ereceğini orada hatırlayabilirsin.'"

Hikâyemiz mi?

"Burası neresiydi?"

"Bilmiyorum. Berlin'in dışındaydı. Oraya nasıl gittiğimizi hayal meyal hatırlıyorum."

"Yine de mümkün olduğu kadar ayrıntılı bir şekilde anlatın lütfen," dedi Viktor mümkün olduğu kadar kibar bir sesle.

"Sanırım şehir otoyolunda batıya doğru gidiyorduk. Hangi yol ayrımından çıktığımızı sormayın lütfen. Fakat Charlotte'nin emniyet kemerini taktığını hatırlıyorum. Anlıyor musunuz? Kendi

yarattığım bir kuruntu, olası bir kazadan korkuyordu! O güne dek beni başka hiçbir şey bu kadar etkilememişti."

Evet. Anlıyorum. Josy iyi yetiştirilmişti. Isabell buna çok dikkat ederdi.

"Yolculuğunuz yaklaşık ne kadar sürdü?"

"Bir saat kadar. Yol bizi büyük bir yerleşim yerinin içinden geçirdi, burası koruma altında bulunan bir Rus yerleşimiydi. Yani öyle olduğunu sanıyorum."

Viktor onu dinlerken sanki dişçi koltuğundaymış gibi kasılmıştı.

"Ormanın içindeki bir tepenin üzerinde bir Rus-Ortodoks kilisesi bulunuyordu. Onu geride bıraktık, bir köprüden geçtik, karayolunda bir süre daha ilerledik, sonra da zemini düzeltilmiş bir orman yoluna saptık."

Bu...

"Bu yolda bir kilometre kadar daha ilerledik, sonra ağaçların arasında küçük bir açıklığa geldik ve arabayı buraya bıraktım."

... mümkün değil...

Viktor ayağa fırlayarak bir sonraki sorusunu Anna'nın suratına haykırmamak için kendisini zor tuttu. Tasvir edilen yolu çok iyi tanıyordu. Bu rotayı eskiden çok sık kullanırdı. Neredeyse her hafta sonu.

"Arabadan indikten sonra nereye gittiniz?"

"Bir patika boyunca ilerledik. Çok dar olduğu için art arda yürümek zorunda kalmıştık. Yolun sonunda bizi ahşap bir bungalov bekliyordu. Kütüklerden yapılmış bir kulübeye benziyordu ancak daha moderndi."

Ormanın ta içinde, diye geçirdi içinden Viktor ve bu şekilde Anna'nın sözünü ağzından almış oldu.

"Civarda bir tek komşu bile yoktu. Çamlardan, meşelerden ve kayınlardan başka hiçbir şey görünmüyordu. Yapraklı ağaçlar birkaç

gün öncesine kadar ışıltılı renklere sahip yapraklarının tümünü kaybetmişlerdi, artık yumuşak bir halı gibi üzerlerinde yürüyorduk. O sevimsiz soğukluktaki kasım havasına rağmen ormanda sıcak bir şeyler vardı. Olağanüstü bir güzelliğe sahipti. Onun gerçek mi, yoksa sadece bir halüsinasyon mu olduğuna bugün bile karar veremeyeceğim kadar güzel. Tıpkı Charlotte gibi."

Viktor o anda neyi daha fazla istediğini kendi de bilmiyordu. Anna'nın şizofreni ataklarının kızının ortadan kaybolmasıyla ilgisinin bulunmasını mı? Ya da arzularının kendisine tuhaf bir oyun oynuyor olmasını mı? Buraya dek her şey meşum bir tesadüf olabilirdi. Havelland'da sayısız yazlık ev vardı.

Fakat içlerinden sadece biri...

"Bungalovun önünde durduğunuzda bir şeyler duyup duymadığınızı hatırlıyor musunuz?"

Anna soran gözlerle ona baktı.

"Terapim için önemli mi bu?"

Hayır. Fakat benim için.

"Evet," diye yalan söyledi Viktor.

"Doğruyu söylemek gerekirse hiçbir şey duymadım. Tek bir ses bile. Etraf,deniz seviyesinin iki bin metre üzerinde bulunan ıssız bir dağdaki kadar sessizdi."

Viktor anlayışla başını salladı, oysa o anda kafasını bir rock konserindeymiş gibi çılgınca sallamak istiyordu. Anna'nın Charlotte tarafından nereye götürüldüğünü biliyordu. Spandau ile Potsdam arasındaki Sacrower Forst'un neredeyse elle tutulabilecek kadar yoğun sessizliği, şehirden gelen ziyaretçiler tarafından normalde ilk algılanan şeydi.

Görünüşe göre Anna, Viktor'un düşüncelerini okuyabiliyordu.

"Elbette Charlotte'ye nerede olduğumuzu sordum fakat o sadece şaşkın şaşkın yüzüme baktı. 'Burasının neresi olduğunu biliyorsun,'

dedi sonra hayretle. 'Burası ailemizin yazlık ev. Annem ve babamla her hafta sonu buraya gelirdim. Hayatımın son güzel gününü de burada geçirmiştim. Her şey başlamadan önce.'"

"Ne başlamadan önce?" diye sordu Viktor.

"Hastalığı, sanırım. Fakat o esnada bana daha fazlasını söylemek istemiyordu. Tam aksine. Neredeyse öfkeyle bungalovu işaret ederek bana sordu: 'Aramızda yazar olan kim acaba? İçeride neler olduğunu bana sen söyle!'"

"Siz bunu biliyor muydunuz?"

"Maalesef hayır. Fakat Charlotte kendisi hakkında yazdığım kitabı tamamlayana dek zihnimde ortaya çıkıp duracağını bana yeteri kadar söylemişti. Bu nedenle evin içinin neye benzediğini bilmek zorundaydım. Arka kapıdaki camı kırdım ve bir hırsız gibi pencereden içeri süzüldüm."

Bu çok anlamsız, diye düşündü Viktor. Josy anahtarın nerede olduğunu bilirdi.

"Bunu sadece içeride Charlotte'nin hastalığına dair herhangi bir ipucu bulabilmek için yapmıştım."

"Sonra? Başarılı oldunuz mu?"

"Bir kez daha hayır. Zaten ne aramam gerektiğini de tam olarak bilemiyordum. Dikkatimi çeken tek şey, bungalovun büyüklüğü olmuştu. Dışarıdan bakınca bu tek katlı binanın en fazla üç odası olabileceğini düşünmüştüm. Ama içeride iki banyonun, geniş bir mutfağın, şömineli bir oturma odasının yanı sıra en az iki de yatak odası vardı."

Üç, diye düzeltti Viktor içinden.

"Tüm komodinleri, dolapları ve rafları, hatta banyodaki çamaşır leğenini bile aradım. Neyse ki bu iş çok kısa sürdü, çünkü yazlık ev ihtiyaca uygun bir donanıma sahipti. Sade, fakat pahalı."

Philippe Starck, kısmen Bauhaus. Evi Isabell döşemişti.

"Siz evi ararken Charlotte ne yapıyordu?" diye sordu Viktor ısrarla.

"Dışarıda bekliyordu. Bana buraya bir daha asla adım atmayacağını söylemişti. O gün çok fazla kötülük yaşanmış. Fakat ön kapıdan bağırarak bana talimatlar verip duruyordu."

Kötülük?

"Örneğin?"

"Bunların hepsi çok tuhaftı. Charlotte bilmece gibi konuşuyordu. Mesela şöyle: 'Varolan bir şeyi arama. Eksik olan şeyleri bulmaya bak!'"

"Onun bu sözlerle ne demek istediğini anlayabildiniz mi?"

"Hayır. Maalesef o esnada ona soru sorma fırsatı bulamadım."

"Neden?"

"Çünkü ansızın hatırlamaktan hiç de hoşlanmadığım bir şey oldu Doktor Larenz."

"Ne oldu?"

Viktor, Anna'nın gözlerinde, bir önceki gün konuşmaya son vermek istediğinde beliren isteksiz bakışı fark etti.

"Bu konuda yarın konuşsak olmaz mı? Kendimi artık pek iyi hissetmiyorum."

"Hayır. Bu işin hemen şimdi üstesinden gelsek daha iyi olur," diye ısrar etti Viktor. Bu yalanın dudaklarından ne kadar kolay çıktığını fark edince irkildi. Burada yaptığının normal bir terapi seansıyla hiçbir ilgisi yoktu. Bu bir sorguydu.

Anna saniyeler boyunca kararsız bir şekilde ona baktı. Viktor bir an için onu yine kaybettiğini ve evden ayrılmak üzere ayağa kalkacağını düşündü. Fakat Anna ellerini kucağında kavuşturdu, içini çekti ve hikâyesini anlatmaya devam etti.

13. BÖLÜM

"Bungalovun içi ansızın kararmıştı. Yani saat 16:30 sularında olmalıydı. Kasım sonlarında güneş aşağı yukarı bu saatte batıyordu. Bu nedenle şömineli odaya geri döndüm ve koridoru biraz olsun aydınlatabilmek için çakmaklardan birine uzandım. Ve alevin zayıf ışığında, koridorun sonundaki bir odayı gözden kaçırmış olduğumu fark ettim. Bu sanırım bir tür sandık odasıydı."

Ya da Josy'nin odası.

"Bu odayı araştırmak isterken, ansızın birtakım sesler duydum."

"Ne tür sesler?"

"Aslında sadece bir tek sesti. Ve bir anlamı da yoktu. Bir adamın ağladığını duyuyordum. Sessizce. Hıçkırmadan. Bir inleme gibi. Ve bu ses koridorun sonundaki odadan geliyordu."

"Bunu nasıl anladınız?"

"Çünkü ben yaklaştıkça ses de yükseliyordu."

"Korkmuyor muydunuz?"

"Korkuyordum. Ancak Charlotte dışarıda birden bağırmaya başladığında gerçek bir paniğe kapıldım."

"Neden bağırıyordu?"

Viktor artık konuşurken dayanılmaz ağrılar çekmesine neden olan boynunu ovuşturdu.

"Beni uyarmak istiyordu. 'Geliyor' diye bağırıyordu avazı çıktığı kadar. 'Geliyor.'"

"Kim?"

"Bilmiyorum. Fakat sonra inlemenin kesildiğini fark ettim. Bunun yerine kapının sapı gözlerimin önünde yavaşça aşağı doğru iniyordu. Ve çakmağın alevi açılan kapının neden olduğu cereyan yüzünden söndüğünde farkına vardığım gerçek yüzünden donup kaldım."

"Hangi gerçekti bu?"

"Charlotte'nin dışarıdan bağırarak beni uyarmak istediği şey, yanıma gelmişti bile."

O anda çalan telefon, Viktor'un yeni bir soru sorma girişimini sekteye uğrattı. Viktor mutfaktaki ikinci telefonu kullanmaya karar verdi. Isabell, Parkum'daki yazlıkta hiç olmazsa bir modern tuşlu telefonun bulunmasında ısrar etmişti.

"Larenz."

"Sana vereceğim haberin iyi mi, yoksa kötü mü olduğunu bilmiyorum." Kai resmî selamlaşmaya gerek görmeden doğruca konuya girmişti.

"En iyisi lafı fazla dolandırmadan hemen söylemen," diye fısıldadı, Anna'nın konuşmayı duymasını istemeyen Viktor.

"Dedektiflik bürosunun en iyi çalışanlarından birini görevlendirdim ve elbette kendim de araştırdım. İki şey kesin olarak sabit: Birinci nokta: O gün Uhlandstrasse'de gerçekten de bir trafik kazası olmuş."

Viktor'un kalbi daha hızlı çarpmaya başlamak üzere bir anlığına durdu.

"İkinci nokta: Bu kazanın kaçırılmayla ilgili olması imkânsız."

"Bundan nasıl bu kadar emin olabildiğinizi anlayamadım."

"Çünkü orada bir sarhoş yola doğru tökezlemiş ve az kalsın eziliyormuş. Pek çok görgü şahidi bunu doğruladı. Ve işin içinde kesinlikle bir çocuk yokmuş."

"Yani bu..."

"... kadının gerçekten de hasta olduğunu fakat bizim vakamızla bir ilgisinin bulunmadığını gösteriyor."

"Josy bir vaka değil!"

"Kusura bakma. Elbette. Böyle söylemem aptalcaydı."

"Tamam, önemli değil. Sen de kusura bakma. Seni azarlamak gibi bir niyetim yoktu. Nihayet bir dayanak noktası bulduğumuzu sanmıştım."

"Anlıyorum."

Hayır. Anlamıyorsun, diye geçirdi içinden Viktor. *Üstelik bu yüzden sana kızmıyorum bile. Çünkü sen benim yaşamak zorunda kaldıklarımı yaşamadın. Hiçbir zaman bir saman çöpünü bir ağaç kütüğü şeklinde görecek kadar büyük bir umutsuzluğa kapılmadın.*

"Peki o adamı bulmuşlar mı?"

"Hangi adamı?"

"Sarhoşu. Yakalanmış mı?"

"Hayır. Fakat bu o zamanlar ortada ne bir kadın ne de bir çocuk olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Şahitler, adamın yalpalayarak Kudamm-Karre otoparkına doğru gittiği konusunda birleşiyorlar. Muhtemelen orada bir elektronik mağazasının müşterileri arasına karışmış olmalı. Bilmem artık..."

"Tamam, Kai. Verdiğin bilgi için teşekkür ederim. Artık kapatmam lazım."

"Anna şu anda yanında mı?"

"Evet. Yan odada oturuyor ve beni bekliyor."

"Seni tanıdığım kadarıyla mutlaka meseleyi daha da kurcalamışsındır."

"Evet."

"Pekâlâ. Ayrıntıları anlatmana gerek yok. Büyük ihtimalle bana verecek yeni bir görevin vardır. Yeni bir paralellik keşfettin, değil mi?"

"Hmmm."

"O halde beni iyi dinle. Sana akıllıca bir öğüt vereyim: Bu kadın her kimse, sana hiç iyi gelmiyor. Onu derhal defet! Adada yalnız kalmak istiyordun. Öyle de yapman gerekiyor, lanet olsun! Ona yardım edecek başka bir psikiyatr mutlaka vardır."

"Onu göndermem mümkün değil. Burada kapana kısıldık. Fırtına yüzünden tekne seferleri durdu."

"Bari bir daha onunla buluşma."

Viktor, Kai'ın haklı olduğunu biliyordu. Parkum'a düşüncelerinden biraz olsun uzaklaşabilmek için gitmişti, oysa şimdi düşünceleri sadece Josy etrafında dönüyordu. Bugün de seansta sadece hoşuna giden ayrıntıları çekip almıştı. Ve resme uymayan diğer ayrıntıları görmezden gelmişti. Josy'nin dokuz değil, on iki yaşında olduğunu. Evden asla kendi başına ayrılmayacağını ve ahşap evin anahtarının nerede olduğunu bilmesi gerektiğini.

"O halde?"

Viktor, Kai'ın kendisine söylediklerini dinlememişti.

"O halde ne?"

"Senin için bu son görevi de yerine getirmemden sonra, bana aramayı kesin olarak noktalayacağına dair söz vermiştin. Kaza araştırmasını sona erdirmemle birlikte, eski yaraları deşip durmaktan vazgeçecektin."

"Evet, biliyorum. Fakat..."

"Hayır. Fakat falan yok."

"... fakat açıklığa kavuşturulması gereken bir nokta daha var."

"Nedir?"

"Yaralarım *eski* değil. Hepsi taze. Dört yıldan bu yana."

14. BÖLÜM

Viktor ahizeyi yavaşça yerine koydu ve hafif çalkantılı denizdeki bir geminin üzerindeymiş gibi yalpalayarak şömineli odada bekleyen Anna'nın yanına döndü.

"Haberler kötü mü?"

Kadın kanepenin önünde duruyor ve gitmeye hazırlanıyordu.

"Bilmiyorum," diye karşılık verdi Viktor gerçeğe uygun olarak. "Gitmek mi istiyorsunuz?"

"Evet. Bu seans beni beklediğimden daha fazla yordu. Sanırım gidip pansiyonda bir saat kadar uzanacağım. Konuşmaya yarın devam edebilir miyiz?"

"Evet. Belki."

Bu son telefon görüşmesinden sonra Viktor artık ne istediğinden tam olarak emin değildi.

"En iyisi gelmeden önce beni arayın. Çalışmamda bir miktar geri kaldım. Biliyorsunuz zaten: Aslında artık çalışmıyorum."

"Peki."

Viktor, Anna'nın yüzünde bir değişiklik arıyor olduğu izlenimine kapıldı. Yine de kendisindeki bu ani değişikliğin karşısında duyduğu şaşkınlığı gizlemeyi başarıyordu.

Anna nihayet gittikten sonra Viktor New York'ta bulunan karısına ulaşmaya çalıştı. Fakat otelinin telefon numarasını avuç içi bilgisayarında aramaya fırsat kalmadan, telefon o gün ikinci kez çaldı.

"Bir şeyi söylemeyi unutmuşum, Viktor."

Kai.

"Bunun vaka... eee... Josy'yle ilgisi yok. Fakat kış şiddetlenmeden ve hasar artmadan sana hemen söylesem daha iyi olur diye düşündüm."

"Ne olmuş?"

"Ne sana ne de Isabell'e ulaşmayı başaramadığı için, özel güvenlik görevlin beni aradı."

"Eve hırsız mı girmiş?"

"Hayır. Hırsızlık olayı değil. Sadece zarar var. Endişelenme, söz konusu yer villanız değil."

"Ya neresi?"

"Yazlık eviniz. Sacrow'daki bungalov. Serserinin teki arka giriş kapısındaki camı kırmış."

15. BÖLÜM

Viktor onu görebiliyordu. Kendisinden kuş uçuşu dört yüz altmış iki kilometre uzakta ve aralarında yaklaşık elli deniz mili mesafe olmasına rağmen onu görebiliyordu. Onu ve bungalovu. Sacrower Forst'daki evinde bulunan özel dedektifi gözünün önüne getirebilmek için telefondan gelen gürültüleri dinlemekten başka bir şey yapmasına gerek yoktu. Viktor son telefondan sonra neler olup bittiğini anlaması için onu oraya göndermişti. Anna'nın hikâyesini kontrol etmesi için.

"Şimdi mutfaktayım."

Kai'ın spor ayakkabılarının lastik tabanlarının gıcırtısı, radyo dalgalarıyla Parkum'a kadar ulaşıyordu.

"Sonra? Dikkatini çeken bir şey var mı?" Viktor ahizeyi omzuyla çenesi arasına sıkıştırdı ve elinde ağır makineyle kanepeye gitti. Telefonun kablosu kısa olduğu için oturamadı ve şömineli odanın tam ortasında durdu.

"Özel bir şey göremiyorum. Kokuya ve toza bakılacak olursa, burada epeydir parti vermemişsiniz."

"Tam dört yıldır," diye karşılık verdi Viktor kısaca, Kai'ın bu söylediğinden pişman olduğunu bilerek.

"Özür dilerim."

Arabadan bungalova kadar ormanın içinde yürüdüğü birkaç metre, yüz yirmi kilo ağırlığındaki adamın ter içinde kalmasına yetmişti. Cep telefonunu ağzının kenarında tutmasına rağmen, adamın konuşurken aldığı derin nefesler Viktor'un telefonunda yankılanıyordu.

"Gördüğüm kadarıyla buradaki tek terslik, arka kapının kırık penceresi. Fakat bu zararın Josy'yle ilgili olduğunu hiç sanmıyorum. Anna'nın hikâyesi ne derse desin."

"Neden?"

"İzler çok taze olduğu için. Pencere birkaç gün önce kırılmış, ne aylar ne de yıllar önce."

Viktor bir sonraki sorusunu sorarken, Kai bütün dolapları ve buzdolabını açmıştı.

"Kırıklara bakılarak bir camın ne zaman kırıldığı nasıl anlaşılabilir?"

"Kırıklardan değil. Zeminden. Arka kapı civarı parke kaplı. Cam uzun zaman önce kırılmış olsaydı, tahtanın hava şartlarından ötürü yıpranmış olması gerekirdi. Penceredeki delik yağmurun, karın ve tozun içeri kolaylıkla girebileceği kadar büyük. Fakat kapının civarı kupkuru ve evin geri kalanından fazla tozlu değil. Ayrıca civarda haşerat da göremiyorum, oysa..."

"Tamam, tamam. Sana inanıyorum."

Viktor tekrar şöminenin yanındaki banka geri döndü çünkü elindeki ahize ağırlaşmaya başlamıştı.

"Gördüğü hayalde Anna, Charlotte tarafından eksik bir şey olup olmadığına bakması için bungalova gönderiliyordu. Bunu kontrol edebilir misin?"

"Bunu nasıl yapmamı istiyorsun, Viktor? Elimde ev eşyalarınızın eksiksiz bir listesi yok. Belki de mutfaktaki bir süt köpürtücüsü

eksiktir. Ya da salondaki Picasso'lardan biri. Bunu nasıl bilebilirim ki? Ama buzdolabında hiç bira kalmamış, eğer bunu kastediyorsan."

"Lütfen Josy'nin odasıyla başla," dedi Viktor bu şakayı duymazdan gelerek.

"Baş üstüne."

Artık laminata değil, taş zemin kaplamasına bastıkları için Kai'm lastik tabanları gıcırdamayı kesmişti. Viktor gözlerini kapadı ve özel dedektifin plastik kapıya ulaşması için gereken on beş adımı içinden saydı.

"Arkadaşlarım girebilir," diye yazıyordu, kapıyı açmadan önce Kai'ın el fenerinin ışığında okuyabildiği plastik levhanın üzerinde. Menteşelerin gıcırtısı, Viktor'a doğru tahmin ettiğini gösteriyordu.

"Buradayım."

"Sonra?"

"Kapının eşiğinde durup içeri bakıyorum. Her şey tamam."

"Bana ne gördüğünü anlat."

"Normal bir çocuk odası. Üzerinde sararmış bir sayvan bulunan bir yatak, pencereye paralel yerleştirilmiş. Yatağın önünde uzun tüylü bir halı var. Kusura bakmazsan söyleyeceğim, bana kalırsa böcek yuvası olmuş. Buradaki çürümüşlük kokusunun kaynağı olduğunu sanıyorum."

"Başka ne görüyorsun?"

"Edi'yle Büdü'nün bir resmi. Kocaman. Siyah, camlı bir çerçevenin içinde. Yatakta yatıldığı zaman ilk bakışta görülebilecek şekilde asılmış."

"Bu..."

Viktor elinin tersiyle sağ göz pınarında oluşan bir damla yaşı sildi ve Kai'ın ağlamaklı sesini duymaması için cümlenin geri kalanını yuttu.

... *benim hediyemdi.*

"Bu Susam Sokağı, biliyorum. Ve hemen solda, kapıdan içeri girince, üzerinde pelüş hayvanların durduğu Ikea rafı var. Bir Steiff fili, birkaç Disney figürü..."

"Bekle, bekle, bekle..." diye sözünü kesti Viktor dedektifin.

"Ne?"

"Bir kez daha yatağa git. Üzerine uzan."

"Neden?"

"Bana bu iyiliği yap. Yatağa uzan!"

"Patron sensin."

Atılan üç adım. Hışırtılar. Öksürük. Sonra Kai tekrar cep telefonuna konuştu.

"Umarım yatak beni kaldırır. Yaylar şikâyet etmeye başladılar bile."

"Tamam. Şimdi tekrar öne bak. Ne görüyorsun?"

"Yani, solda orman var. Kirli cam yüzünden öyle olduğunu sanıyorum. Ve daha önce söylediğim gibi: Dosdoğru karşıma bakınca, duvarda asılı olan resmi görüyorum."

"Hepsi bu kadar mı?"

"Sağda raf var ve..."

"Hayır, hayır" diye durdurdu onu Viktor. "Tam önünde. Orada başka bir şey yok mu?"

"Hayır. Şimdi sana bir öneride bulunacağım..." Kısa bir hışırtı Kai'ın son iki cümlesini yuttu.

"Ben... şimdi bir daha... yataktayım, tamam mı?"

"Tamam."

"Artık bu oyuna bir son verelim. Şimdi bana bu odada neyi fark etmem gerektiğini söyleyeceksin."

"Tamam. Bana bir saniye izin ver."

Viktor daha da gerilere gidebilmek için gözlerini kapadı. Geriye, Sacrow'a. Bir an sonra oradaydı: Ön kapıyı açtı, ayakkabılarını çıkardı ve onları girişteki Hint işi ayakkabılığa yerleştirdi. Şöminenin önündeki beyaz Rolf-Benz kanepesine uzanmış, *Gala* okuyan Isabell'e el salladı. Yanmış çam dallarının kokusunu alıyordu. İçinde mutlu insanların yaşadığı bir evin sıcaklığını hissedebiliyordu. Ve arka odadan gelen müzik sesini de duyabiliyordu. Paltosunu yavaşça çıkardı ve Josy'ye doğru yürüdü. Müzik daha da kuvvetlenmişti. Kapı kolunu aşağı doğru itti ve kapıyı açtığında pencereden gelen ışık bir an için gözlerini kamaştırdı. Ve sonra onu gördü. Josy çocuk boyu makyaj masasına oturmuş, en sevdiği arkadaşından ödünç aldığı yeni turuncu-sarı ojeyi deniyordu. Müzik o kadar yüksekti ki onun geldiğini duymamıştı. O an televizyondaki kanalın adı...

"Eksik olan nedir?" diye böldü Kai onun düşüncelerini. Viktor gözlerini açtı.

MTV.

"Bir televizyon."

"Bir televizyon mu?"

"Evet, Sony marka."

"Hayır. Burada öyle bir şey yok."

"Ve yanında bir makyaj masası, kristal camdan yuvarlak bir aynası var."

"Hayır. Dediğim gibi, burada böyle bir şey yok."

"Eksik olan bu işte."

"Bir makyaj masası ve bir televizyon mu? Yanlış anlama, Viktor fakat bu bildiğimiz türden bir hırsızlığa benzemiyor."

"Öyle. Zaten bildiğimiz türden bir hırsızlık da değil."

Çünkü Anna'nın hikâyesinin Josy'yle ilgisi var. Bir şekilde. Ve ben bunu ortaya çıkaracağım.

"Anlaşıldı. Fakat yine de polise haber vermek istemez miydin, Viktor? Ne de olsa çalman bir şeyler var."

"Hayır, henüz değil. Şimdi de senden diğer odalara bakmanı rica ediyorum, Josy'nin odasında dikkatini çeken başka bir şey yoksa elbette."

"Belki de..." Ahizenin kulaklığı bir kez daha hışırdadı ve Viktor onun başının arkasını kaşıdığını tahmin etti. Başında hâlâ saç olan tek bölgeyi.

"Ne?"

"Sana aptalca gelebilir ama..."

"Söyle haydi."

"Bana kalırsa bu odada eksik olan sadece bir mobilya değil."

"Başka ne eksik?"

"Odanın havası." Kai sinirli bir şekilde öksürdü.

"Nasıl?"

"Evet. Bunu ifade edecek daha iyi bir kelime bulamadım. Fakat içgüdülerimi dinlemeseydim, iyi bir dedektif olamazdım. Ve içgüdülerim bana bu odanın on iki yaşında bir kıza ait olmadığını söylüyor."

"Bunu açıkla!" dedi Viktor.

"Gerçi benim kızım yok fakat yeğenim Laura önümüzdeki hafta on üçüne girecek. Onu son kez ziyaret ettiğimde, odası kendine ait bir krallıktı. Kapıda 'Arkadaşlarım Girebilir' değil, *'No Entry'* yazıyordu."

"Josy böyle değildi. Asi bir yapısı yoktu."

"Biliyorum. Fakat Laura'nın duvarları oğlanlardan oluşan müzik gruplarının posterleriyle doluydu. Aynada gittiği konserlerin biletleri takılıydı. Kendisinden büyük oğlanların ona Mayorka'dan gönderdiği kartpostalların yanında. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Eksik olan bir şey var.

"Hayır."

"Burası dünyayı tanımaya başlayan bir genç kızın odası değil, Viktor. Burada *Bravo* dergisinden kesilmiş popstar resimleri yerine, rafta bir Benjamin-Blümchen figürü var. Ve Susam Sokağı, Viktor, çok rica ederim. Benim yeğenimin duvarında Eminem'in resmi asılı, Edi'nin değil."

"Eminem de kim?"

"Gördün mü? Demek istediğim bu işte. O herif bir rapçi. Şarkılarında neler söylediğini bilmek isteyeceğini hiç sanmam."

"Bana ne söylemek istediğini hâlâ anlamış değilim."

"Burada gerçekten de bir şeylerin eksik olduğunu. Burada boş kırmızı şarap şişelerine sokulmuş mumlar yok. İlk aşk mektuplarının konulduğu kutu da yok. Ve evet, burada kesinlikle bir makyaj masası eksik."

"Fakat başta burasının normal bir çocuk odası olduğunu söylemiştin."

"Evet, fakat sekiz yaşındaki bir çocuğun. Josy o zamanlar on iki yaşındaydı."

"Burasının sadece bir yazlık ev olduğunu gözden kaçırıyorsun. Bazı eksikler vardı elbette."

"Olabilir." Kai soluklandı ve tekrar harekete geçti. "Bana dikkatimi çeken bir şey olup olmadığını sordun. Ben de cevap verdim."

Viktor oda kapısının tekrar çekildiğini duydu. Ansızın manevi gözünün önündeki sahne kayboldu. Kai ve yazlık evle arasındaki düşünsel bağlantı, eski bir film gibi kopmuştu.

"Şimdi nereye gidiyorsun?"

"Kusura bakma, çok acele işemem lazım. İşim biter bitmez seni arayacağım."

İtiraz etmesine fırsat kalmadan, Kai'la arasındaki teknik bağlantı da kopmuştu. Dedektif cep telefonunu kapatmıştı.

Viktor şöminedeki telefonun yanında kök salmış gibi duruyor ve bir bağlantı yakalamaya çalışıyordu.

Kai'ın verdiği bilgilerin ne anlamı vardı? Kısa bir süre önce açılmış olan kapı. Bir genç kızınkiyle uyuşmayan bir oda.

Bu sorular üzerinde daha fazla düşünmeye fırsat bulamadı, çünkü Kai söz verdiği gibi tekrar telefon etmişti, beklenenden çabuk olsa da.

"Viktor?"

Değişen arka plan gürültülerine bakılacak olursa Kai bungalovdan çıkmıştı ve tekrar ormanda, evin önünde duruyordu.

"Neler oluyor? Neden dışarı çıktın? Daha sana..."

"Viktor!" diye sözü kesildi. Bu defa dedektifin sesi telaşlıydı. Neredeyse kendine hâkim olamayacak gibi. Bu da Viktor'u korkuttu.

"Neyin var?"

"*Hemen* polis çağırsak çok iyi ederiz."

"Neden? Ne oluyor?"

Josy.

"Burada biri banyona girmiş. En fazla birkaç saat önce, çünkü izler çok taze."

"Tanrı aşkına, Kai! Ne izi?"

"Kan. Fayansların üzerinde. Lavaboda. Tuvalette."

Kai soluk soluğa kalmıştı.

"Banyo olduğu gibi kan içinde."

16. BÖLÜM

Bugün. Oda 1245. Wedding

Doktor Roth'un çağrı cihazı, Larenz'in yaklaşık bir saatlik bir anlatma süresinden sonra verdiği ilk uzun molada çaldı.

"Nerede kaldığınızı unutmayın, Doktor," dedi şef yardımcısı ve koridora açılan ağır kapıyı açtı.

Unutmak mı? diye düşündü Larenz, Doktor Roth hızla dışarıdaki dâhili telefona doğru yürürken.

Zaten benim sorunum da bunu yapamamam. Hem de bunu yapabilmeyi canı gönülden istediğim halde. Doktor Roth iki dakika sonra geri dönmüş ve normalde kliniğin tüm yataklarının yanına ziyaretçiler için yerleştirilmiş olan, ancak bu bölümde hiçbir anlam taşımayan, rahatsız portatif beyaz plastik sandalyeye oturmuştu. Çünkü burada yatan hastaların genelde ziyaretçisi olmazdı.

"Bir iyi, bir de kötü haberim var," dedi Viktor'a.

"Önce kötü olanı!"

"Beni merak etmeye başlamışlar. Profesör Malzius hangi delikte olduğumu soruyor."

"Ya iyi olanı?"

"Size ziyaretçi geleceği bildirilmiş ancak saat on sekizden önce burada olamayacak."

Viktor sadece başını salladı. Misafirlerinin kim olacağını tahmin edebiliyordu ve Doktor Roth'un yüz ifadesi de şüphelerini doğruluyordu.

"Demek sadece kırk dakika kaldı?"

"Hikâyenizin kalan kısmını anlatmanız için kırk dakika."

Larenz yatakta imkânlar dâhilinde gerindi.

"Henüz kırk yedi yaşında yatalak oldum," diye bir şaka yaptı, ancak Doktor Roth onun imasına karşılık vermedi. Larenz'in kendisinden ne istediğini biliyordu fakat ona bu iyiliği yapamazdı.

"Yazlık evinizdeki bu keşiften sonra neden polis çağırmadınız?" diye bunun yerine konuşmayı yeniden başlattı.

"Polis dört yıldır bana yardım edemediği için. Artık nihayet kendim bir iz yakalamıştım ve ipin ucunu elimden kaçırmak istemiyordum."

Doktor Roth anlayışlı bir tavırla başını salladı.

"O halde adada kalmaya devam ettiniz ve Kai dışarısıyla kurduğunuz tek ilişkiydi."

"Evet."

"Peki bu böyle daha ne kadar devam etti? Yani Anna'nın gerçekte kim olduğunu ve Josy'nin başına neler geldiğini ne zaman anladınız?"

"İki gün. Neden bu kadar uzun sürdüğünü ben de bilmiyorum. Aslında zaten her şey apaçık ortadaydı. Yaşamım bir film olsaydı ve her şeyi geri alabilme imkânına sahip olsaydım, bunu daha önce fark edebilirdim. Yapbozun bütün parçaları önümde duruyordu zaten fakat ben kördüm."

"Banyonun kanla kaplı olduğunu söylüyordunuz, değil mi?"

"Evet."

"Sonra ne oldu peki?"

"O gün fazla bir şey olmadı. Adadan ayrılmak üzere eşyalarımı topladım. Berlin'e dönerek hem durumu yerinde incelemek hem de Kai'la buluşmak istiyordum. Fakat olmadı. Fırtına giderek kötüleşiyordu. Tıpkı benim soğuk algınlığım gibi. İnsanın tüm vücudu güneşte ciddi bir şekilde yandığında kendisini nasıl hissettiğini bilir misiniz?"

Doktor Roth evet anlamında başını salladı.

"Reklamlar daima 'baş ve eklem ağrıları' der. Bir insanın başı ve tüm eklemleri ağrıdığı zaman, geriye ne kaldığını tahmin edebilir misiniz?"

"Aklı mı?"

"Kesinlikle. Ben de onu uyuşturmak için bir Valium aldım ve teknenin ertesi gün tekrar sefere çıkabilmesi için dua ettim."

"Fakat bu mümkün olmadı herhalde."

"Maalesef. Anton tayfunu beni kendi evimde bir mahpusa çevirdi. Sahil muhafaza tüm ada sakinlerine evlerinden ancak çok acil bir durum olduğunda çıkmalarını tavsiye etti. Ne yazık bu çok acil durum ertesi sabah kalkar kalkmaz başıma geldi."

"Ne oldu?"

"Bir kez daha birisi gözümün tam önünde ortadan yok oldu."

"Kim?"

Larenz başını biraz kaldırdı ve kaşlarını çattı.

"Anlatmaya devam etmeden önce Doktor Roth, size bir öneride bulunmak istiyorum: Ben size hikâyemi anlatacağım, siz de..."

"Evet?"

"Bana özgürlüğümü vereceksiniz."

Doktor Roth, ağzı kapalı olduğu halde burnundan ses çıkararak güldü. Bu konuda daha önce de bir kez tartışmışlardı.

"Bunun imkânsız olduğunu biliyorsunuz. O yaptığınızdan sonra mümkün değil. Ben de sadece işimi ve çalışma iznimi kaybetmekle kalmam. Kanun karşısında suçlu konuma düşerim."

"Evet, evet. Bunları söylemiştiniz zaten. Fakat ben size yine de bir öneri yapacağım ve bu riski almaya da hazırım."

"Nasıl bir risk bu?"

"Size tüm hikâyeyi anlatacağım. Kendi hikâyemi. Anlatmayı bitirdiğim zaman da beni serbest bırakıp bırakmayacağınıza karar verebilirsiniz."

"Bunu yapacak durumda olmadığımı size defalarca söyledim. Burada sizi dinleyebilir ve size arkadaşlık edebilirim. Fakat günlerden beri size özgürlüğünüzü vermem konusundaki ricanızı yerine getiremem."

"Öyle mi? O halde ilerleyen dakikalarda çok dikkatli olun. Az sonra size anlatacaklarımın fikrinizi değiştireceğinden eminim."

"Hiç sanmam."

Bağları olmasaydı, Larenz onu yatıştırmak istercesine bir hareket yapardı.

"Sizin yerinizde olsaydım, bundan hiç de bu kadar emin olmazdım."

Viktor tekrar gözlerini kapadı ve Doktor Roth kalan kısmını dinlemek üzere arkasına yaslandı. Trajedinin kalan kısmını.

17. BÖLÜM

Parkum. Gerçekten İki Gün Önce

İlacın etkisi yavaş yavaş son buldu ve Viktor rüyasız uykusundan uyandı. Valium'un sağladığı bu acısız boşluğun içinde biraz daha kalabilmeyi çok isterdi. Fakat uyuşturucu etki maddesi neredeyse tükenmişti ve artık karanlık düşüncelerini bloke edemiyordu.

Anna.

Charlotte.

Josy.

Kan!

Viktor yatağında yavaşça doğruldu ve tekrar yastıkların üzerine devrilmemek için kendisiyle mücadele etmek zorunda kaldı. Ayağa kalkmak ona yıllar önce Isabell'le birlikte Bahamalar'da katıldığı bir dalış gezisini hatırlatmıştı. Üzerinde, ağırlığını suyun içinde neredeyse hissetmediği kurşun bir yelek vardı. Dalıştan sonra küçük gezi teknesinin merdivenine çıkmaya çabaladığında oksijen tüpünün ve diğer ağırlıkların kendisini tekrar suyun içine çekmeye çalıştığını fark etmişti. Bu uyuşturucu ilacın da şimdi buna benzer bir etkisi vardı. Ya da bu virüsün.

Mükemmel, diye geçirdi içinden Viktor, tüm gücünü toplayıp doğrulmaya çalışırken.

Bu iş bitti. Artık seni soğuk algınlığının mı bu hale getirdiğini, yoksa ilaçların yan etkilerinin mi enkaza dönüştürdüğünü bile bilmiyorsun.

Viktor terden sırılsıklam kesilmiş pijamasının içinde üşüyordu ve bir askıdan aldığı ipek sabahlığı üzerine geçirdi. Sonra ayaklarını sürüyerek koridordan banyoya gitti. Neyse ki banyo yatak odasıyla aynı kattaydı, böylece merdivenlerden aşağı inme zahmetine katlanmasına gerek kalmayacaktı. Şimdilik.

Aynada yüzünü gördüğü zaman irkildi. Hiç şüphe yoktu. Hastaydı. Gözlerinin etrafındaki karanlık halkalar, solgun ten. Alında ter damlaları. Donuk gözler. Ve bir şey daha.

Bir şeyler her zamankinden farklı.

Viktor aynadaki görüntüsüne baktı ve kendi gözlerine odaklanmaya çalıştı. Fakat bunu başaramadı. Konsantre olmaya çalıştıkça, görüntü daha da bulanıklaşıyordu.

"Lanet olası ilaçlar," diye mırıldandı ve duş bataryasının koluna uzandı. Onu sol yukarıya çevirdi ve suyu bir süre akıttı. Eski jeneratör her zamanki gibi suyu ısıtmak için belli bir süreye ihtiyaç duyuyordu fakat karısı bugün burada olmadığı için bu israfa kızamazdı.

Viktor bu arada mermer lavabonun üzerindeki büyük aynaya bakmaya devam etti ve ağır bir yorgunluk hissetti. Suyun kesintisiz şırıltısı, düşüncelerine eşlik ediyordu.

Bir şey farklı fakat ben bunun ne olduğunu anlayamıyorum. Her şey o kadar... bulanık ki.

Bakışlarını aynadan ayırdı ve cam kapıyı açarak buharın içine girmeden önce bir banyo havlusu aldı. Acqua di Parma'nın sert kokusu ona iyi geldi, duştan sonra kendisini çok daha rahatlamış hissediyordu. Sıcak su, acılarının en üst tabakasını alıp giderin içine

akıtarak yok etmişti. Ancak ne yazık ki beraberinde düşüncelerini de götürmemişti.

Farklı olan bir şeyler var. Bir şeyler değişmiş. Fakat ne?

Viktor giyinme odasında eski bir 501-Jean seçti ve mavi Polo kazağını sırtına geçirdi. Anna'nın bugün geleceğini biliyor, hatta hikâyesinin devamını anlatacağını umut ediyordu. Belki de sonunu. Fakat kendisini o kadar kötü hissediyordu ki Anna onun spor kıyafetine tahammül etmek zorunda kalacaktı. Bu tür şeylere dikkat ediyorsa elbette.

Viktor merdivenden aşağı indi ve kendisini emniyete almak için tahta tırabzanları tuttu. Mutfakta elektrikli ısıtıcıyı suyla doldurdu ve dolaptan bir poşet çay aldı. Sonra eviyeyle ocak arasındaki duvarda asılı olan tahta çengeldeki geniş karınlı fincanlardan birini aldı. Kahvaltısı üzerinde yoğunlaşmaya çalıştı ve bu esnada yağmurdan ıslanmış pencerelerden Parkum üzerindeki bir mezarlık kadar karanlık göğe bakmamaya çalıştı. Fakat mutfaktaki bu rutin faaliyetler, onun dikkatini başka yöne çekmeyi başaramıyordu.

Burada neler oluyor? Yolunda gitmeyen nedir?

Sütü almak için buzdolabına döndüğünde bakışları bir an için ocağın cam seramik yüzeyine takıldı. Ve burada da kendi yansımasını gördü. Bu kez daha da bulanıktı. Neredeyse çarpılmış, biçimi bozulmuştu. Ve birden anlayıverdi: ... nerede?

Bakışları ocağın üzerinden aşağı kaydı ve elle döşenmiş taş zemine çevrildi.

Ansızın geri gelmişti. Kai'ı uzaktan kumandayla bungalovun içinde dolaştırdığı zaman içinde belirmiş olan o zavallı duygu.

Bir şeyler eksikti.

Viktor fincanını elinden bıraktı ve koşarak hole çıktı. Şömineli odanın kapısını hızla açtı ve yazı masasına baktı.

Belgeleri. *Bunten*'in sorularının bulunduğu e-postanın çıktısı. Kapağı kaldırılmış dizüstü bilgisayarı. Her şey yolunda.

Hayır. Bir şey eksik.

Viktor, tekrar açtığında her şeyin eski yerinde olması umuduyla gözlerini kapadı. Fakat yanılmıştı. Yeniden baktığında da durumda bir değişiklik olmamıştı.

Aşağıda. Yazı masasının altında. *Hiçbir şey.*

Sindbad yok olmuştu.

Viktor koşarak mutfağa geri döndü ve tekrar yere baktı.

Yine hiçbir şey.

Ortada Sindbad'ın izi bile yoktu. Onunla birlikte yemek kabı, su çanağı, köpek maması ve yazı masasının altındaki battaniyesi de ortadan kaybolmuştu. Sanki onunla birlikte asla adaya gelmemiş gibi. Fakat Viktor içinde bulunduğu heyecan ve telaştan ötürü bunun farkına varmamıştı.

18. BÖLÜM

Sahilde duruyor, yağmur damlalarının yüzüne düşmesine izin veriyor ve düşünüyordu. Viktor en fazla köpeğin kaçmış olmasının kendisini ne kadar az etkilediğine şaşırıyordu. Elbette ki üzgündü ve dehşete kapılmıştı. Fakat bu duygu, kâbuslarında tasavvur ettiği kadar yoğun değildi. Oysa tam da bunun olabileceği daima en büyük korkusuydu. Önce Josy, sonra Sindbad. Gitmişlerdi. Yok olmuşlardı. Geride hiç iz bırakmadan.

Tam da bu nedenden ötürü, yas tutan hastalarına bir ev hayvanı edinmelerini önermiyordu. Aslında bir eşin ölümüne teselli olması gereken bir Dackel'in, cenazeden sadece birkaç gün sonra bir kazaya kurban gittiğine gereğinden de fazla şahit olmuştu.

Ya da ortadan kaybolduğuna.

Sindbad'ı bir türlü bulamıyordu. Fakat bir sebepten ötürü Viktor bu yüzden sinir krizi geçirmedi, büyük bir üzüntü ve dehşetle köye koşmadı, komşuları ayağa kaldırmadı. Sadece Halberstaedt'in telesekreterine bir mesaj bıraktı ve ona bilgi verdi. Şimdi de evden yaklaşık iki yüz elli metre uzaklıkta dalgaların getirdiği tahta parçalarıyla kaplı sahil şeridini araştırıyor ve Golden Retriever'ın geniş pati izlerini arıyordu. Boş yere. Bir zamanlar burada bir iz olmuş olsaydı bile, artık yerinde yeller esiyordu.

"Sindbad!"

Köpeğin ismini haykırmanın anlamsız olduğunu biliyordu. Köpek yakınlarda olsaydı bile, bu anda bir emre itaat etmezdi. Sindbad korkağın tekiydi. Şöminedeki ladin dallarının çıtırtısı bile onu korkudan titretmeye yeterliydi ve yılbaşında her havai fişek patlamasında hiperventilasyona girmemesi için Isabell onun kuru mamasına sakinleştirici ilaçlar katmak zorunda kalıyordu. Bir defasında Grunewald'daydılar ve bir avcının silahından çıkan tek bir patlama bile köpeğin arkasına bakmadan eve kadar koşmasına, bu esnada da sahibinin tek bir emrine dahi uymamasına neden olmuştu.

Dalgaların şiddetli uğultusu köpeği korkuya ve dehşete düşürmüş olmalıydı. Bu da onun evin güvenliğinden vazgeçip kaçmasını daha da gizemli kılıyordu. Üstelik tüm kapılar kilitliyken bunu nasıl yapmıştı ki?

Viktor tüm evi kilerden çatıya kadar büyük bir titizlikle aramıştı. Boşuna. Hayvanı aramak için bahçede jeneratörün bulunduğu eski kulübenin bile içine bakmıştı. Fakat kapının kilitli olmasından ötürü, Sindbad'ın oraya sığınmış olması imkânsızdı. *Tıpkı bir adada geriye hiçbir iz bırakmamacasına ortadan kaybolmanın mümkün olmaması gibi*, diye geçirdi aklından Viktor. *Zaten Sindbad asla dışarıya yalnız çıkmazdı, şayet...*

Viktor ani bir hareketle arkasına döndü, şimdi dalgalara yan bir konumda bulunuyordu. Yaklaşık yüz metre kadar uzaklıkta göz ucuyla bir hareket görür gibi olduğunda kısa bir an için tekrar umutlandı. Uzaktan bir hayvan ona doğru geliyordu ve kesinlikle bir köpek büyüklüğündeydi. Fakat bu hayvanın kürkünün açık renk olmadığını anlayınca, içindeki mutluluk duygusu geldiği hızla ortadan kayboldu. Zaten bu bir hayvan değil, koyu renk manto giymiş olan bir insandı.

Anna.

"Hava almaya çıkmış olmanız ne güzel!" diye bağırdı kadın, ona on metre kadar yaklaştığı zaman. Aradaki pek az mesafeye rağmen Viktor onun söylediklerini anlamakta güçlük çekmişti, çünkü rüzgâr birkaç heceyi alıp denize taşımıştı.

"Fakat bir sahil gezintisi yapmak için uygun bir hava seçmemişsiniz."

"Nedenim de uygun sayılmaz," diye bağırarak karşılık verdi Viktor ve Sindbad'ın ortadan kaybolması yüzünden unuttuğu boğaz ağrısı derhal kendisini belli etti.

"Ne demek istiyorsunuz?" Anna ona aralarında birkaç adım kalıncaya kadar yaklaşmıştı ve Viktor onun rugan ayakkabılarının köyden buraya kadar olan uzun mesafeyi nasıl bu kadar zararsız atlatabildiğine bir kez daha şaşırdı. Üzerlerinde ne kir ne de kum taneleri görünüyordu.

"Köpeğimi arıyorum. Kaçmış."

"Bir köpeğiniz mi var?" diye sordu Anna ve fırtınanın uçurmaması için sağ eliyle baş örtüsünü tuttu.

"Elbette. Bir Golden Retriever. Onu görmüştünüz. Son konuşmalarımızda hep ayağımın dibinde yatıyordu."

"Hayır." Anna başını salladı. "Hiç dikkatimi çekmemiş."

Viktor, onun bu beklenmedik sözlerinin, kendisinin üzerinde durmak nedir bilmeyen tayfunun rüzgârından bile daha güçlü bir etkiye sahip olduğu hissine kapılmıştı. Sağ kulağı çınlamaya başlamıştı ve içindeki boşluk bir anda müthiş bir korkuyla dolmuştu.

Bu kadın tekin biri değil.

Yağmur damlaları Viktor'un kaşlarından süzülerek gözlerine akıyor ve Anna'nın çehresi bulanıklaşıyordu. Aynı anda ilk görüşmelerinde yaptıkları konuşmalardan bazı parçaları da hatırlamaya başlamıştı: *"... fakat ben ağzından kan boşanıncaya kadar ona*

vurmaya devam ettim, sonunda da ondan geriye döve döve canını çıkardığım bir et yığınından başka bir şey kalmadı."

"Efendim?"

Görünüşe göre Anna ona bir şeyler söylemişti fakat Viktor onun hayvana ettiği eziyet hakkında söylediklerini ve hatırladıklarını beynine işlemekle meşgul olduğu için, onun sadece dudaklarının kıpırdadığını görmüştü.

"İçeri girsek olmaz mı?" diye tekrar etti Anna. "Köpeğiniz bu korkunç havada nasıl olsa kendiliğinden geri döner."

Anna başıyla yazlık evi işaret etti ve Viktor'un eline uzandı. O da elini biraz sert bir hareketle geri çekti ve başını salladı.

"Evet. Belki de hakkınız vardır."

Böylece öne düşerek yavaşça yürümeye başladı.

O büyük köpeği nasıl olur da görmez? Neden yalan söyleyip duruyor? Yoksa sadece Josy'nin değil, Sindbad'ın ortadan kaybolmasıyla da mı bir ilgisi var?

Kafasında uçuşan tüm bu sorular yüzünden Viktor, hocası ve dostu Profesör van Druisen'in kendisine öğrettiği ilk kuralı unutmuştu: *Dinle. Acele kararlara varma, aksine hastalarına mümkün olan en büyük dikkati ver.*

Larenz bunu yapmak yerine, gücünün önemli bir kısmını bilinçaltından yukarı çıkmaya çalışan acı verici gerçekleri bastırmakta harcıyordu. Gerçek, artık açık bir şekilde görünür olmuştu. Kendisine yardım etmek isteyen kurtarıcısının eliyle arasında sadece ince bir buz tabakası bulunan biri gibiydi bu gerçek, ümitsizce boğulmamaya çalışıyordu. Fakat Viktor Larenz buz tabakasını kırmaya hazır değildi.

Henüz hazır değildi.

19. BÖLÜM

Kaçıyorduk...

Konuşmaya güçlükle başlayabilmişlerdi. Viktor, Sindbad'a dair düşüncelerini bastırmaya çalışıyordu ve Anna'nın ilk dakikalarda söylediklerini dinlememişti. Neyse ki son konuşmanın kısa bir özetini yapmakla başlamıştı: Charlotte'yle birlikte ormandaki eve gidişlerini, Charlotte bungalova ayak basmayı reddettiği için camı kırıp içeri girmek zorunda kalmasını. Sonra da koridorun sonundaki bir odada bir adamın sesini duymasını.

"Neden kaçıyordunuz?" diye sordu Viktor tekrar konuşmanın gidişatını ele almak için.

"Bunu o zamanlar bilmiyordum. Sadece odada beni beklemekte olan şeyin artık peşimde olduğunu hissediyordum. Bu yüzden Charlotte'nin elini yakalayarak karla kaplı orman yolundan arabaya doğru koştum. Dönüp arkamıza bakmıyorduk. Korkuyorduk. Öte yandan, kaygan zeminde kayıp düşmemek için dikkatli olmak zorundaydık."

"Bir kez daha: Evde kim vardı? Sizi kim takip ediyordu?"

"Bundan hâlâ tam olarak emin değilim. Arabaya binip de kapıları kapatarak mümkün olduğunca çabuk Berlin'e dönmeye çalıştığımızda, bunu Charlotte'ye sordum. Fakat küçük kız bana yine bilmece gibi bir cevap verdi."

"Bilmece derken ne kastediyorsunuz?"

"Şöyle cümleler kuruyordu: 'Sana cevap veremem Anna. Seni sadece işaretlere götürebilirim. Onların anlamlarını kendin bulmalısın. Hikâyeyi sen yazıyorsun. Ben değil!'"

Viktor, Anna'nın anlatımlarının giderek daha gerçek dışı olduğunu kendisine itiraf etmek zorunda kalmıştı ancak hastalığı göz önünde bulundurulduğu takdirde bu çok anlaşılır bir durumdu. Fakat hayallerinin gerçekle en azından küçücük bir bağlantıya sahip olabileceğini umut ediyordu. Bu arada kendi tutumunun ne kadar patolojik olduğu konusuna değinmek istemiyordu bile.

"Sonra nereye gittiniz?"

"Charlotte'nin bana anlamını bulmam için verdiği ikinci işarete. Şöyle diyordu: 'Az önce sana her şeyin başladığı yeri gösterdim.'"

"Ormandaki ev mi?" diye sordu Larenz.

"Evet."

"Ya sonra?"

"Sonra Charlotte bana hayatım boyunca unutamayacağım bir şey söyledi."

Anna dudaklarını birbirine yapıştırdı ve küçük bir kızın fısıldayan sesini taklit etti: "'Şimdi sana hastalığımın oturduğu yeri göstereceğim.'"

"Hastalığın *oturduğu* yeri mi?" diye sordu Larenz.

"Aynen bu şekilde ifade etmişti."

Larenz ürperdi. Aslında eve döndüğünden bu yana üşüyordu. Fakat Anna aniden sesini değiştirince, daha da kötü olmuştu.

"Peki burası neresiydi?" diye ısrar etti. "Hastalık nerede *oturuyordu*?"

"Charlotte beni Glienicke Köprüsü üzerinden Berlin yoluna döndürdü. Doğrusunu söylemek gerekirse o devasa araziye nasıl gittiğimizi hatırlamıyorum. Berlin'in her tarafını o kadar iyi bil-

miyorum. Zaten nereye gittiğimize çok fazla dikkat edemedim, çünkü Charlotte birden kötüleşti."

Viktor birden midesinin kasıldığını hissetti.

"Nesi vardı?"

"Önce burnu kanamaya başladı, ben de arabayı durdurdum, sanırım Wannsee plajındaki bir birahanenin civarıydı. Charlotte arabanın arkasına uzandı ve kanaması durur durmaz..."

... *titreme nöbeti başladı...*

"... şiddetle titremeye başladı. Titreme nöbeti geçiriyordu, ancak o kadar şiddetliydi ki onu bir hastaneye götürmeyi düşündüm."

Anna yapmacık bir tavırla güldü.

"Sonra bir hayaletle acil serviste dolaşmanın pek de iyi olmayacağını düşündüm."

"Peki ona yardım etmediniz mi?"

"Ettim. Önceleri hiçbir şey yapmak istemiyordum. Bu hayalî görüntüye karşı savaşma arzusuyla doluydum. Fakat Charlotte'nin şikâyetleri giderek şiddetlenmeye başladı. Tir tir titriyor, eczaneden kendisine ilaç almam için ağlayarak yalvarıyordu..."

... *Penisilin...*

"... bir antibiyotik istiyordu. Ona bu ilacı reçetesiz alamayacağımı söyleyince, ilk öfke nöbetini geçirmeye başladı. Bana bağırıyordu."

"Size bağırıyor muydu?"

"Evet, o zayıf sesinin mümkün olan en yüksek tonuyla. Çok korkunçtu. Ağlama, hıçkırma ve bağırıp çağırma karışımı bir ses."

"Ne diyordu?"

"'Beni sen yarattın. Beni sen hastalandırdın. Şimdi derhal bana sağlığımı ver!' Halüsinasyon gördüğümü, Charlotte diye biri olmadığını çok iyi bilmeme rağmen arabayla bir eczaneye gittim ve baş ağrısına karşı bir kutu parasetamol satın aldım. Sonra da tüm

cazibemi kullanarak, eczacıyı penisilini bana reçetesiz vermeye ikna ettim. 'Hasta çocuğum için' dedim ona, doktor reçetesini ertesi sabah getireceğime söz verdim. Gerçekte bunu kendim için yapıyordum, çünkü kafamdaki seslerin ve görüntülerin ancak Charlotte'nin emirlerine uymamdan sonra yok olacağını biliyordum."

"Sonra ne oldu?"

"Gerçekten de eczaneyi ziyaretimden sonra her şey daha iyi oldu. Charlotte için değil, benim için."

Viktor onun kendiliğinden konuşmaya devam etmesini bekledi.

"Haplardan ikisini içti fakat faydası olmadı. Tam aksine, bana kalırsa Charlotte'nin durumu daha da kötüleşti. Daha solgun, daha durgundu. Fakat en azından artık beni suçlamıyor ve sessizce oturuyordu. Ancak onun geçirdiği bu kriz beni öyle şok etmişti ki suyun kenarındaki o büyük eve nasıl geldiğimizi hiç hatırlamıyorum."

"Lütfen o evi tasvir edin."

"Bugüne dek Berlin'de görmüş olduğum en büyük binaydı. Bir büyük şehirde böyle bir şey olabileceğini hiç sanmazdım. Arazi en azından birkaç bin metrekare büyüklüğündeydi, bir yamaca yaslanmıştı, kendine ait bir plajı ve kayık iskelesi vardı. Evin kendisi bir villadan daha büyüktü, temel klasik üslupta inşa edilmiş fakat İtalyan Rönesansı'ndan unsurlarla zenginleştirilmişti. Çok sayıda çıkma balkona, küçük kuleye ve bol miktarda süslemeye sahipti. Charlotte'nin bu evi 'saray' diye nitelemesine şaşmamak gerek."

Schwanenwerder.

Viktor artık emindi. Anna'nın hikâyesindeki benzerliklerin sayısı rastlantıya yer bırakmıyordu.

"Fakat bu binada en dikkat çekici olan şey ne konumu ne de üslubuydu," diye devam etti Anna. "Etrafta bir sürü insanın dolaşıyor olması gerçekten de çok tuhaftı. Çok sayıda park etmiş

nakliyat arabası yolumuzu kapadığı için arabayı küçük bir köprünün üzerinde park ettik."

"Nakliyat arabası mı?"

"Evet, irili ufaklı nakil araçları. Hepsi de..."

... *adaya gitmek istiyordu...*

"... bizimle aynı yöne gitmek istiyor ve dar yolu tıkıyorlardı. Çok sayıda insan telaşla sağa sola koşturup duruyordu. Ama büyük kısmı evin ana giriş kapısının önündeki kaldırımda bekliyordu. Onlara yaklaştığımız zaman kimse bize dikkat etmedi. Hepsi büyük bir dikkatle sarayın ağır giriş kapısına bakıyordu. Bir kısmının elinde dürbün, diğerlerinin de elinde kamera vardı. Her yerde cep telefonları çalıyor, fotoğraflar çekiliyordu. Hatta iki adam mülkü daha iyi görebilmek için büyük caddedeki ağaçlara tırmanmışlardı. Gümbürtüyle başımızın üstünde dönüp duran bir helikopter ise tüm bu hareketliliği taçlandırıyordu."

Viktor onların nerede bulunmaları gerektiğini çok iyi biliyordu. Anna'nın şu anda tasvir etmekte olduğu senaryoyu da yakından tanıyordu. Josy'nin ortadan kayboluşunun ilk günlerinde kapının önünde biriken gazeteci kalabalığı, aileyi çok rahatsız etmişti.

"Ansızın kalabalıkta bir hareketlenme yaşandı, çünkü kapı açılmış ve dışarı birisi çıkmıştı."

"Kim?"

"Bilmiyorum. Onun yüzünü seçemiyordum, çünkü arazi çok büyüktü ve villanın kapısı benim bulunduğum yerden en az sekiz yüz metre uzaktaydı. Ama ben Charlotte'ye nerede olduğumuzu sordum. O da bana şöyle dedi: 'Benim evimdeyiz. Seni ailemin evine getirdim.' Sonra ona neden burada olduğumuzu sordum. O da şöyle dedi: 'Bunu biliyorsun ya. Ben burada oturuyorum. Ama yalnız değilim. Kötülük de burada oturuyor.'"

"Hastalık mı?"

"Evet. Sanırım gizemli hastalığının nedeninin o evde bulunduğunu anlatmaya çalışıyordu. Ve o saraydan bu nedenle ayrıldığını. Sadece hastalığın nedenini bulmak için değil, aynı zamanda ondan kaçmak için."

Josy'nin hastalığının nedeni Schwanenwerder'de miydi?

"Birden Charlotte güçlü bir şekilde elimi çekmeye başladı ve yolu geri yürümek istedi. Başta hemen onunla gitmek istemedim. Kapıdan çıkmış olan ve bahçeden geçerek kalabalığa doğru yürüyenin kim olduğunu görmek istiyordum. Fakat bu kişi çok uzaktaydı ve onun kadın mı yoksa erkek mi olduğunu anlayamıyordum. Ancak tarzı, hareket edişi, bana bir şekilde tanıdık geliyordu. Sonra Charlotte beni kendisini derhal takip etmeme ikna eden bir şey söyledi."

"Ne demişti?"

"'Gitsek iyi olur. Az önce odadan çıkan kötülük. Bize tekrar yetişti. Ve doğruca üzerimize geliyor.'"

20. BÖLÜM

"Banyonuzu kullanabilir miyim acaba?" Anna bir anda ayağa kalkmıştı ve görünüşe göre hikâyesini burada kesmeye karar vermişti.

"Elbette." Onun özenli konuşma tarzı, Viktor'un dikkatini ilk kez çekmiyordu.

Sanki yaşadığı korkunç tecrübelere bu şekilde bir tezat yaratmak ister gibiydi. Viktor da ayağa kalkmak istedi ancak omuzlarında kendisini yerine mıhlayan birer kurşun ağırlık bulunduğunu hissetti.

"Banyo..."

"... üst katta, yatak odasının yanında, biliyorum."

Anna bu kelimeleri odadan çıkarken söylemişti ve bu nedenle Viktor'un inanamaz gözlerle ardından baktığını göremedi.

Bunu nereden biliyordu?

Viktor tüm gücünü topladı ve onun peşinden gitmek üzere yazı masasının sandalyesinden kalktı. Oda kapısının yanma ulaştığında bakışları Anna'nın kanepenin yanındaki bir sandalyenin üzerine özenle yerleştirmiş olduğu siyah kaşmir mantoya takıldı. Yağmurdan ötürü hâlâ ıslaktı ve sandalyenin altındaki parkenin üzerinde küçük bir su birikintisi oluşmuştu.

Viktor antredeki gardıroba asmak üzere mantoyu yerden kaldırdı. Çok ağırdı. Dıştan kumaşa nüfuz etmiş ancak ipek astar

tarafından içe geçmesi önlenmiş olan yağmur suyunun neden olabileceğinden çok daha ağır.

Viktor ilk katta bir kapının kilitlendiğini duydu. Anna banyoya ulaşmıştı.

Mantoyu sallayınca sağ cepte bir şeyler şakırdadı. Uzun süre düşünmeden, içindeki ilk dürtüye uydu ve elini içine soktu. Cep şaşılacak kadar derindi. Parmakları önce bir mendile, sonra da orta boy deri bir cüzdana dokunduğunda Viktor elini geri çekmek üzereydi. Hızlı bir hareketle cüzdanı mantonun cebinden çıkardı. Cüzdan ağırdı ve Aigner'in erkek koleksiyonlarından birine aitti. Kesinlikle Anna'nın zevkli, birbirine uygun renklere sahip, feminen gardırobuna uygun değildi.

Kim bu kadın?

Yukarıda sifona basıldı. Banyo kısmen oturma odasının üstünde bulunuyordu ve Viktor, Anna'nın yüksek topuklu ayakkabılarının mermer zemin üzerinde çıkardığı tıkırtıları işitebiliyordu. Muhtemelen ellerini yıkamak üzere lavaboya gidiyordu. Viktor düşüncelerini doğrularcasına musluğun çevrildiğini ve suyun eski bakır boruların içinden aşağı aktığını işitti.

Acele etmesi gerekiyordu. Cüzdanın iki kanadını açtı ve kimlik bölmesinin bomboş olduğunu gördü. Kısa bir an için kalbi durdu. Nihayet Anna'nın kimliğinin anahtarını elinde tuttuğunu sanmıştı. Şimdi de boş kredi kartı bölmesine bakıyordu, hatta para bile mevcut değildi. Ya da en azından kâğıt para.

Viktor ansızın telaşlandı ve elleri hafifçe fakat kontrolü dışında titremeye başladı. Tıpkı birkaç ay öncesine kadar kandaki alkol oranı düşüp de sinir sisteminin takviye istediği zamanlarda olduğu gibi. Fakat şu anda titremesine neden olan kandaki alkol oranı değildi. Aksine, sessizlikti. Yukarıda artık su akmıyordu.

Viktor cüzdanı kapadı ve tekrar mantonun cebine koymak isterken telefon çaldı. Korkuyla irkilince, izinsiz olarak ellerinin arasında tuttuğu nesneyi yere düşürdü. Cüzdan kuvvetli bir patırtıyla tam da telefonun iki zilinin arasında yere, parkenin üzerine düştü. Ve Viktor cüzdanın neden bu kadar ağır olduğunu büyük bir dehşetle anladı, çünkü sanki görünmez bir el tarafından açılmış gibi, sayısız madenî para yere saçılıvermişti.

Lanet olsun.

Yukarıda banyo kapısı açıldı. Anna'nın geri gelmesi ve cüzdanındaki bozuklukların yere saçılmış olduğunu görmesi artık an meselesiydi.

Viktor dizlerinin üzerinde parkede oradan oraya kayarak titreyen elleriyle paraları toplamaya çalışıyor, bu arada telefon da onu bir türlü rahat bırakmıyordu. Kısa kesilmiş tırnakları ve titreyen elleri yüzünden, daha iyi kaldırabilmek için madenî paraları ters çevirmeyi bir türlü başaramıyordu.

Viktor terlemeye başladı ve içindeki panik duygusuna eski bir anı eşlik etti. Çok uzun zaman önce babası yerdeki bozuklukların en iyi bir mıknatısla toplanabileceğini ona burada göstermişti. Viktor içinde bulunduğu bu utanç verici durumdan kurtulabilmek için o kırmızı siyah at nalına şu anda sahip olabilmeyi o kadar çok istiyordu ki.

"Telefona bakabilirsiniz, Doktor Larenz," diye bağırdı Anna yukarıdaki birinci kattan. Muhtemelen merdivenin başında duruyor ve aşağı inmeye hazırlanıyordu. Telefonun yüksek zil sesi nedeniyle Viktor artık onun adımlarının yerini tam olarak tespit edemiyordu.

"Evet," diye bağırdı, bunun oldukça anlamsız bir karşılık olduğunu bilmesine rağmen. Kanepenin önünde ve altında daha en azından on madenî para bulunuyordu. Bir tanesi şöminenin önüne kadar yuvarlanmış ve koruyucu parmaklık tarafından durdurulmuştu.

"Lütfen telefona bakın. Seansımıza verdiğimiz arayı biraz daha uzatmakta bir sakınca görmüyorum."

Anna'nın sesi artık çok yakından geliyordu. Ve Viktor onun neden bir türlü oturma odasına geri dönmediğini düşünürken, şaşkınlıkla kendi eline baktı. Bozukluklar. Telaşla toplamaya çalıştığı şeyler para değildi. Ya da geçerli bir para değildi. Bunlar, avronun kabul edilmesiyle birlikte ödeme işlevlerini yitirmiş olan eski marklardı. Isabell'in elinde de süpermarketteki alışveriş arabasında kullandığı eski bir mark bulunuyordu. Anna'nın cüzdanında ise bu eski para biriminden neredeyse dört düzine kadar bulunuyordu.

Neden?

Kimdi bu kadın? Bu eski paralarla ne yapmak istiyordu? Neden yanında kimlik belgeleri veya çek defterleri yoktu? Josy'yle ne ilgisi vardı? Ve neden oturma odasına geri dönmüyordu?

Viktor yıldırım hızıyla ve fazla düşünmeden harekete geçti. Yarı boşalmış cüzdanı tekrar mantonun cebine soktu ve geri kalan bozuk paraları elleriyle kanepenin altına doğru ittirdi. Anna'nın cüzdanındaki paraları saymamış olması ve deri kanepenin altına bakmaması için dua ediyordu.

Gözden kaçırdığı bir bozukluk olup olmadığım anlamak için telaşla etrafına bakınırken, gözüne küçük, katlanmış bir pusula ilişti. Bozukluklarla birlikte yere, üzerinde siyah kaşmir mantonun bulunduğu sandalyenin altındaki su birikintisinin içine düşmüş olmalıydı. Viktor transa girmiş gibi pusulayı kotunun cebine soktu ve doğrulmak istedi.

"Neler oluyor?"

Viktor arkasına döndü ve Anna'nın yüzüyle karşılaştı. Son birkaç metreyi sessizce yürümüş olmalıydı ve kapının açıldığını da duymamıştı, üstelik menteşelerin her defasında müthiş bir şekilde gıcırdamalarına rağmen.

"Ben... ben... sadece..."

Viktor bir anda durumun Anna üzerinde muhtemelen ne kadar tuhaf bir etki yarattığını kavradı. Kadın sadece üç dakikalığına tuvalete gitmişti, oysa o şimdi kan ter içinde kanepenin önünde oturuyordu. Bunun kabul edilebilir bir açıklaması var mıydı?

"Ben..."

"Telefondan söz ediyorum. Umarım kötü bir şey değildir."

"Telefondan mı?"

Sonra birden Anna'nın neden içeri girmediğini anladı.

O telaşta telefonun artık çalmadığını anlayamamıştı bile. Anna ise onun telefona cevap verdiğini sanmış ve nezaketle dışarıda beklemişti.

"Ah, telefon mu?" diye tekrarladı Viktor ve bu hali kendisine bile oldukça aptalca geldi.

"Evet."

"Yanlış numaraymış," dedi ve titreyerek ayağa kalktı, telefon bir kez daha çalınca da irkildi.

"Arayan bayağı çetin cevizmiş," diye gülümsedi Anna ve tekrar kanepenin üzerine oturdu. "Telefona bakmayacak mısınız?"

"Ben mi? Evet. Elbette..." diye kekeledi Viktor ve nihayet kendisini toplayabildi. "Görüşmeyi mutfakta yapacağım. Lütfen bana biraz izin verin."

Anna rahat bir tavırla ona gülümsedi ve Viktor odayı terk etti.

Mutfakta ahizeyi kaldırdığı sırada bir şeyler unuttuğunu biliyordu. Önemli bir şeyler. Anna'nın kendisine duyduğu güvene mal olabilecek bir şeyler.

Bozukluk. Şöminenin önünde.

Fakat Anna'nın bozukluğu bulması durumunda neler olacağını düşünecek fazla vakti yoktu. Birkaç saniye öncesine kadar bugün bundan fazla stres yaşayamayacağını düşünmesine rağmen, ahizede duyacağı ilk sözler ona yanıldığını ispat edecekti.

21. BÖLÜM

"Bu çok açık bir şekilde bir kadının kanı, Viktor."

"Kaç yaşlarında?"

"Bunu söylemek o kadar kolay değil" diye cevap verdi Kai, sesi tuhaf bir şekilde yankılanarak.

"Neden?"

"Çünkü ben bir dedektifim, gen uzmanı değil!"

Viktor elini ensesine attı ancak başının ağrısını bu şekilde dindiremiyordu.

"Şu anda neredesin?" diye sordu özel dedektife.

"Westend Hastanesi'nde yakın bir arkadaşımın laboratuvarının kapısının önünde bekliyorum. Aslında burada cep telefonuyla konuşmam yasak, çünkü içerideki elektronik aletler kafayı yiyor."

"Evet, evet, biliyorum. O halde ne öğrendiysen çabuk söyle."

"Tamam. Buradaki arkadaşım biyokimyacı. Öğle tatilinde kan örneğini benim için analiz etti. Bungalovunun banyosundan aldığım örnek. O pisliğin içinden örnek almak pek de zor olmadı."

"Tamam, tamam. Sonra? Arkadaşın ne tespit etti?"

"Yani, daha önce de söylediğim gibi: Kanın bir kadına ait olduğu kesin. Dokuz yaşından büyük ve elli yaşından küçük. Ama muhtemelen genç birine ait."

"Josy kaybolduğunda on iki yaşındaydı."

"Biliyorum. Ama bu kesinlikle kızının kanı değil, Viktor."

"Nereden biliyorsun?"

"Çok taze olduğu için. İzler en fazla iki günlük, bilemedin üç günlük. Kızın dört yıl önce kaybolmuştu."

"Bana bunu hatırlatmana gerek yok!" dedi Viktor dişlerinin arasından ve mutfak kapısını azıcık araladı. Oturma odasının kapısı kapalıydı ancak Anna'nın kendisini dinliyor olabileceğini göz ardı edemezdi. Sesini daha da alçalttı.

"Pekâlâ. Bu Josephine'in kanı değil. O halde bana Anna ve anlattığı hikâyeler hakkında ne düşünmem gerektiğini söyle. Bugüne kadar bana kızımı, Sacrow'daki yazlık evimizi, son olarak da Schwanenwerder'deki villayı kusursuz bir şekilde tasvir etti. Her şey birbirini tamamlıyor, Kai. Anna oradaydı. Evimdeydi. Hatta kaçırılma gününde kapının önüne kamp kurmuş olan gazetecileri bile tarif etti."

"Sen de bu işin içyüzünü öğrenmek istiyorsun, değil mi?" diye sordu Kai.

"Evet."

"O halde bana Anna'nın soyadını söyle artık!"

Viktor derin bir nefes aldı ve bu da onun bir öksürük krizine tutulmasına sebep oldu.

"Soyadı..." Konuşmaya devam etmeden önce, bir süreliğine mikrofonu ağzından uzaklaştırmak zorunda kaldı.

"Üzgünüm, üşütmüşüm. Pekâlâ, şimdi dikkat et, sana gereken bilgileri vereceğim. Anna'nın soyadı Spiegel, Anna Spiegel, çocuk kitapları yazarı, özellikle Japonya'da çok başarılı olduğunu iddia ediyor. Babası AFN'de çalışıyormuş ve genç yaşta yanlış tedavi neticesinde oluşan bir tromboz sonucu ölmüş. Çocuklu-

ğunda Steglitz'de oturuyormuş ve son dört yılını Dahlem'deki Park Kliniği'nde geçirmiş."

Özel dedektif son cümleleri ağır ağır tekrar etti ve bu arada el yazısıyla notlar aldı.

"Tamam. Bunu kontrol edeceğim."

"Fakat önce başka bir şey yapman lazım."

Hattın öbür ucunda bir iç çekme işitildi.

"Nedir?"

"Schwanenwerder'in anahtarı hâlâ sende mi?"

"Mülke giriş yapılabilen dijital karttan mı bahsediyorsun?"

"Aynen."

"Evet, bende."

"İyi. Çalışma odama git. Kasayı aç, şifresi Josy'nin doğum gününün tersten yazılışı, sonra da içindeki bütün CD'leri al. Koca bir yığın, görmemen mümkün değil."

"İçlerinde ne var?"

"Polis o zamanlar bizden olaydan bir ay sonrasına kadar dış kameranın bütün kayıtlarını istemişti."

"Hatırlıyorum. Failin meraklılar arasında olabileceğini düşünmüşlerdi."

"Doğru. Olaydan sonraki ilk haftanın kayıtlarını al ve incele."

"Bu zaten çok sayıda uzman tarafından yapıldı. Hiçbir sonuç da alınamadı."

"Çünkü bir erkek arıyorlardı."

"Peki ben kimi görmeye çalışayım?"

"Anna'yı. Arazinin önünde gazetecilerle birlikte bekleyen narin, sarışın bir kadın ara. Artık elinde kimlik verileri de var, internette mutlaka bir fotoğrafını bulursun."

Viktor, Kai konuşurken görüşme kalitesinin belirgin bir şekilde düzeldiğini fark etti. Belki de hastanenin koridorundan ayrılmış ve laboratuvara girmişti.

"Öyle olsun. Senin hatırına. Anna'yı araştıracağım ve kayıtları gözden geçireceğim. Fakat büyük umutlara kapılmanı istemem. Anlattığı hikâyeler gerçi kulağa ilginç geliyor ancak bir yığın eksiği var. Unutma, bungalovuna en geç bir hafta önce girmişler."

"Güzel. Ne düşündüğünü biliyorum. O halde sen bana açıkla, tüm bunların Josy'yle ilgisi yoksa, bungalovda neler olmuş? Banyonun kana boyanmış olduğunu bana sen söyledin. Yoksa yazlık evimde Josy'nin değil de bir başka kızın katledildiğini mi söylemek istiyorsun?"

"Birincisi: Buradaki kanın bir kıza ait olup olmadığını bilmiyoruz. İkincisi: Hayır."

"Nasıl 'hayır?'"

"Banyonda kimse katledilmiş değil, çünkü bu kan bir yaradan akmamış, Viktor."

"İyi ama kimse yaralanmamışsa banyo nasıl kan içinde kalabilir?" Viktor telefonda avazı çıktığı kadar bağırıyordu. O kadar bitkin ve heyecanlıydı ki artık şömineli odada bulunan Anna'nın kendisini dinleyip dinlemediği konusunda kafa yorma zahmetine katlanamıyordu.

"Ben de bunca zamandır sana bunu anlatmaya çalışıyorum. Kanın içinde mukoza hücreleri tespit edilmiş."

"Bu da ne demek oluyor?" diye sordu Viktor ve aynı anda kendisine cevap verdi: "Yoksa birisinin..."

"Evet. Sakinleş lütfen. Laboratuvar raporu çok açık. Aybaşı kanı."

22. BÖLÜM

Bugün. Oda 1245. Wedding Kliniği

Dışarıda hava kararmıştı. Kliniğin koridorlarında otomatik aydınlatma faaliyete geçmişti ve tavan lambalarının beyaz-sarı ışığında Doktor Roth her zamankinden de solgun görünüyordu. Şef yardımcısının şakaklarının alışılmadık derecede açık olduğu, Viktor Larenz'in ilk kez dikkatini çekmişti. O zamana dek öne doğru taradığı kısa saçlarıyla bu açıklığı başarıyla gizlemişti. Fakat Viktor anlatmaya devam ederken, özellikle son saatte Doktor Roth eliyle sık sık saçlarını karıştırmış ve bu arada saçlarının nerelerde dökülmüş olduğunu ortaya çıkarmıştı.

"Sinirli misiniz Doktor Roth?"

"Hayır. Sadece merak. Bu hikâyenin nasıl devam edeceğini merak ediyorum."

Viktor doktordan bir bardak su istedi, o da bağlı ellerini kullanmadan içmesi için bir pipetle Viktor'a bir bardak su uzattı.

"Ama benim de birden fazla sorum olacak" diye devam etti Doktor Roth, Viktor ilk yudumu içerken.

"Örneğin?"

"Sindbad'ı neden her yerde aramadınız? Benim köpeğim kaçmış olsaydı, evde bir an bile rahat oturamazdım."

"Hakkınız var. Neredeyse umursamaz tutumum beni bile şaşırtmıştı. Sanırım tüm gücümü ve duygularımı kızımı ararken tüketmiş olmalıyım. Kendimi çok fazla bomba patlaması duyduğu için başının üstünden vızıldayarak geçen mermilere aldırış bile etmeyen, sakin sakin siperde oturmaya devam eden tecrübeli bir savaşçıya benzetiyordum. Bunu anlayabiliyor musunuz?"

"Evet. Fakat neden hiç olmazsa karınızı Parkum'da yaşanılanlar hakkında bilgilendirmediniz? En geç köpek kaçtığında ahizeye sarılmanız gerekirdi."

"Bunu yaptım zaten. Neredeyse her gün ona ulaşmaya çalıştım. Kabul ediyorum, başta ona Anna'dan söz edip etmemem gerektiğinden pek emin değildim. Ne de olsa Isabell artık üzerinde hiç çalışmadığım röportaja bile karşıydı. O zamanlar bunu yapmak yerine bir terapi seansı üzerinde çalıştığımı öğrenseydi, hemen aynı gün New York'tan bir uçağa atlayıp geri gelirdi. Fakat oteldeki odasına ulaşmayı bir türlü başaramadım. Tek yapabildiğim, otel görevlisine onun için çok sayıda mesaj bırakabilmek oldu."

"Peki o size hiç geri dönmedi mi?"

"Döndü. Bir kere."

"Sonra?"

Viktor başıyla hasta masasına doğru işaret etti ve Doktor Roth ona bir kez daha su bardağını uzattı.

"Ne kadar?.."

Viktor büyük bir yudum su içmek için cümlesini yarıda kesti.

"Ne kadar vaktimiz kaldı acaba?"

"Yirmi dakika, sanırım. Avukatlarınız şu anda klinikteler ve Profesör Malzius'la konuşuyorlar."

Avukatlar.

Viktor son olarak ne zaman hukuksal bir desteğe ihtiyaç duyduğunu hatırlamaya çalıştı. Önümüzdeki haftalarda, 1997 yılında

ehliyetini kurtarmış olan o trafik uzmanı çaylak hukukçu artık işini göremezdi. Bu defa gerçekten profesyonellere ihtiyacı vardı. Bu defa söz konusu olan bir sac parçasına verdiği zarar değildi.

Şimdi hayatı söz konusuydu.

"Onlar gerçekten iyi midirler?"

"Avukatlar mı? Evet. Bildiğim kadarıyla Almanya'da tutulabilecek en iyi ceza hukukçuları."

"Ve benden bugün Anna'nın başına neler geldiğini söylememi istiyorlar."

"Başka şeyler de. Zaten kendinizi savunmak istiyorsanız, bunu yapmak zorundasınız. Ne de olsa bir cinayet söz konusu."

Cinayet.

Bu kelime ilk defa telaffuz ediliyordu. O zamana dek ateşin etrafında dolanıp durmuşlardı. Oysa her ikisi de çok iyi biliyordu: Doktor Viktor Larenz'i hapishane bekliyordu. Elbette hikâyenin sonu, yargıcı, Viktor'un öldürmekten başka çaresi kalmadığına ikna edebilirse, o zaman durum değişebilirdi.

"Cinayet veya değil. Bugün tüm bunları bir kez daha anlatacak gücü kendimde bulacağımı hiç sanmıyorum. Ayrıca yirmi dakika sonra burada daha fazla bulunma zorunluluğumun ortadan kalkacağı umudunu da henüz yitirmedim."

"Unutun bunu." Doktor Roth bardağı tekrar yerine koydu ve ellerini saçlarında gezdirdi. "Anlatmaya devam edin, daha iyi. Aybaşı kanının özelliği neydi? Tekrar oturma odasına, onun yanma döndüğünüzde Anna size başka ne anlattı?"

"Hiçbir şey."

Doktor Roth ona şüpheyle baktı.

"Dedektifle yaptığım telefon görüşmesi esnasında bana fark ettirmeden evden ayrılmıştı. 'Sizi rahatsız etmek istemiyorum. Çok işiniz var. Konuşmaya yarın devam ederiz' diye bir pusula yazmış

ve çalışma masasının üzerine koymuştu. Sinirlerim oldukça harap haldeydi. Anna artık gittiğine göre, ondan başka bilgiler edinebilmek için bir gece daha beklemek zorundaydım."

Charlotte'ye dair. Josy'ye dair.

"Öyleyse uyumaya mı gittiniz?"

"Hayır. Henüz değil. Bunu yapmadan önce hiç beklenmedik, başka bir ziyaretçim daha oldu."

23. BÖLÜM

Kai'la yaptığı telefon görüşmesini bitirmesinin üzerinden on dakika geçtikten sonra kapıya vuruldu. Viktor bir an için Anna'nın geri geldiği umuduna kapıldı. Fakat bu umudu, bir kez daha fırtınayla boğuşarak kapısına kadar gelen ve ciddi bir ifadeyle yüzüne bakan Halberstaedt'i görünce suya düştü. Belediye Başkam bu kez de içeri girmek istemedi ve bunun yerine Viktor'a küçük bir paket uzattı.

"Bu da ne?"

"Bir tabanca."

Viktor, sanki Halberstaedt bulaşıcı bir hastalığa yakalanmış gibi bir adım geri çekildi.

"Tanrı aşkına, ben bir tabancayı ne yapayım?"

"Böylesi daha iyi. Kendinizi savunabilmeniz için."

"Neye karşı?"

"Ona." Halberstaedt sağ elinin baş parmağıyla omzunun üstünden işaret etti. "Onun yine buraya geldiğini gördüm."

Viktor inanamaz bir tavırla başını salladı.

"Beni dinleyin. Sizden hoşlandığımı biliyorsunuz." Viktor pantolonunun cebinden bir mendil çıkardı ve sümkürmeye gerek görmeden akan burnunu sildi. "Fakat ben bir psikiyatrım. Beni ve hastalarımı gözetlemenize izin veremem."

"Ben de burasının Belediye Başkanı'yım ve sizin için endişeleniyorum."

"Evet. Teşekkür ederim. Bunun değerini takdir ediyorum. Gerçekten. Fakat çok geçerli bir neden olmadıkça, bu şeye elimi bile sürmeyeceğim." Viktor paketi ona geri vermek istedi ancak Halberstaedt ellerini fitilli kadifeden pantolonunun cebinden çıkarmadı.

"Geçerli bir nedeniniz var," diye homurdandı öfkeli bir şekilde.

"Nasıl?"

"Evde bir silah bulundurmak için bir nedeniniz var. Ben o kadını araştırdım. Onu bu adada görmüş olanların tümüyle konuştum."

"Yani?" Birdenbire Viktor'un ağzına metalik bir tat gelmişti. Demek ki gizlice Anna'yı araştıran sadece Kai Strathmann değildi.

"O kadın Burg'u bayağı korkutmuş."

"Michael Burg mu? O kayıkçıyı mı? Onu ne korkutabilir ki?"

"Ona sizinle görülecek yarım kalmış bir hesabı olduğunu söylemiş, Doktor."

"Anlayamadım?"

"Evet. Bu yüzden kanınızın akması gerekiyormuş."

"Buna inanmıyorum."

Her yer kan dolu.

Halberstaedt omuzlarını silkti.

"Siz bilirsiniz. Neye isterseniz ona inanın. Ama silahlı olduğunuzu bildiğim zaman daha iyi uyuyacağım. Ne de olsa o da silahlı."

Buna nasıl bir cevap vereceği konusunda Viktor'un hiçbir fikri yoktu. Sonra aklına en az aynı öneme sahip başka bir şey geldi ve gitmeye hazırlanan Halberstaedt'i kolundan tuttu.

"Başka bir şey daha var. Köpeğimi gördünüz mü acaba?"

"Sindbad öldü mü?"

Bu vicdansızca soru Viktor'u hiç beklenmedik bir şekilde, sismografik bir şok dalgasının öncüsü gibi yakaladı. Kendisini yer sarsıntısının merkezine çok yakın hissediyordu.

"Bu da nereden çıktı? Yani... Hayır. Öyle olmadığını umuyorum. Sadece kaçmış. Telesekreterinize de not bırakmıştım."

"Hmmm, anlıyorum," dedi Halberstaedt sessizce ve başını yavaşça öne eğdi. "Bu kadında ters bir şeyler olduğunu size en başta söylemiştim."

Viktor, Sindbad'ın kaybolmasıyla Anna arasında bir ilişki bulunduğuna dair bir kanıt olmadığını söylemek istedi ancak itirazını kendisine sakladı.

"Gözlerimi ve kulaklarımı açık tutacağım," diye söz verdi Halberstaedt ancak ses tonu onun bu konuda pek de ciddi olmadığı izlenimini uyandırıyordu.

"Teşekkür ederim."

"Siz de aynı şeyi yapın. Sadece köpek için değil. Bu kadın tehlikeli."

Belediye Başkanı selam vermeden oradan ayrıldı.

Viktor bir dakika kadar onun arkasından baktı, sonra da müthiş bir şekilde üşümeye başladı. Dişleri havuzda fazla kalmış küçük bir çocuğunkiler gibi takırdıyordu. Rüzgârın, soğuğu ve ıslaklığı daha fazla içeri taşımaması için hızla kapıyı kapattı.

Henüz antredeyken tabancayı evin önündeki çöp tenekesine atıp atmamayı düşündü. Silahlardan korkardı ve prensip olarak uzanabileceği mesafede bulunmamalarını isterdi. Sonunda açmadığı paketi koridordaki maun komodinin en alt çekmecesine yerleştirdi ve onu Halberstaedt'e hemen yarın geri vermeyi kararlaştırdı.

Sonraki dakikalar boyunca düşünceli bir şekilde, şöminede sönmeye yüz tutan korları seyretti ve son bir saatteki olayların ne anlama geldiğini düşündü.

Sindbad ortadan kaybolmuştu.

Birisi, genç bir kadın, belki de bir kız, gizlice bungalovuna girmiş ve orada aybaşı olmuştu.

Ve adanın Belediye Başkanı kendisine ateşli bir silah getirmişti.

Viktor ayakkabılarını çıkardı ve kanepeye uzandı. Elini cebine soktu ve aslında bu gece için sakladığı son Valium hapını yuttu. Sonra grip semptomlarını azaltmasını da umut ettiği ilacın yatıştırıcı etkisinin kendisini göstermesini bekledi. Gözlerini kapadı ve bir şapka gibi başını çevreleyen baskıdan kurtulmaya çalıştı. Hatta kısa bir an için bunu başardı ve burun deliklerinden biri uzunca bir süreden bu yana ilk kez tümüyle tıkalı olmaktan kurtuldu. Bundan ötürü de tam yarım saat önce aynı yerde oturmuş olan Anna'nın geride bırakmış olduğu ağır parfüm kokusunu aldı.

Viktor düşünmeye devam etti. Şu an hangisinin kendisini daha fazla endişelendirdiğini bilmiyordu: Anna'nın korkutucu davranışlarının mı, yoksa Belediye Başkanı'nın gizemli kehanetinin mi?

Bir kâbusun pençesine düştüğünde henüz kararını verememişti.

24. BÖLÜM

Bu rüya Josy'nin kaybolmasından sonra düzensiz aralıklarla ortaya çıkıp duruyordu. Fakat bu kâbus onu ister haftada, isterse ayda bir kez pençesine alsın, yapısı hiç değişmiyordu. Her defasında gecenin geç bir saatiydi, Viktor, Volvo'sunun direksiyonunda oturuyordu, Josy onun yanında, ön koltukta oturuyordu. Viktor kuzeyde belki de çocuğa yardım edebilecek yeni bir uzmanın bulunduğunu duymuştu. Ve şimdi de saatlerdir onun deniz kıyısındaki muayenehanesine doğru yol alıyorlardı. Araba çok hızlı ilerliyordu ancak Viktor vitesi küçültmeyi bir türlü başaramıyordu. Josy de kendisinden daha yavaş gitmesini istemesine rağmen, bunu yapamıyordu. Neyse ki yol dosdoğru bir şekilde kuzeye doğru uzanıyordu. Ne bir viraj ne de bir sapak vardı. Trafik lambaları veya yol kavşakları da hiçbir yerde görünmüyordu. Arada sırada karşı yönden başka bir taşıt geliyordu fakat yol yeterince geniş olduğu için aşırı hıza rağmen tehlikeli bir durum meydana gelmiyordu. Bir süre sonra Viktor artık denize ulaşmış olmaları gerekip gerekmediğini sordu. Josy ise omuz silkmekle yetindi. O da yolculuğun bu kadar uzaması karşısında şaşkınlığa kapılmış gibiydi. Bu yüksek hızda sahile çoktan ulaşmış olmaları gerekirdi. Civarda artık bir tek taşıt bile görünmüyordu. Ve tuhaf olan başka bir şey daha vardı: Hava giderek kararıyordu. Yol aldıkça, yolun kenarındaki lambaların sayısı azalıyordu. Onla-

rın yerini giderek sıklaşan ağaçlar alıyordu. Sonunda bir tek lamba bile kalmadı ve giderek daralan yolun her iki tarafında sık, geçit vermez bir orman ortaya çıktı.

Viktor, her defasında rüyanın tam burasında ilk dehşet hissine kapılıyordu. Yavaşlayamadığım anlamasıyla beraber içinde onu felç eden ve giderek güçlenen duygu korku değil, bilinmeyen, tanımlanamayan bir dehşetti. Frene basıyor ancak hiç faydası olmuyordu. Bunun yerine araba temposunu artırıyor ve dümdüz uzanan yolda giderek hızlanıyordu. Viktor Volvo'nun iç ışığını açtı ve Josy harita üzerinde yolu bulmaya çalıştı. Fakat üzerinde ilerlemekte oldukları yolu bulamıyordu.

Sonunda Josy rahatlayarak güldü ve ilerisini işaret etti.

"İşte, orada bir ışık var. Orada mutlaka bir şeyler olmalı."

Viktor da ta uzakta, yaklaştıkça güçlenen solgun bir ışıltı görür gibi olmuştu.

"Bir kavşak veya yerleşim yeri olmalı. Belki de sahildir. Bu şekilde gitmeye devam edelim."

Viktor başını salladı ve nabzı bir nebze olsun yavaşladı. Orada güvende olacaklardı. Hatta şimdi isteyerek arabanın süratini artırdı ve eskisinden de hızlı gitmeye başladılar. Ormandan çıkmak istiyordu. Karanlıktan çıkmak istiyordu.

Fakat bir anda tekrar geri geldi.

Dehşet. Karabasan.

Çünkü Viktor bir anda etrafında olup bitenleri gayet açık bir şekilde anlamıştı. Kendilerini bekleyen ışığın ne olduğunu biliyordu. Josy'nin yanılgısını ve gece yarısında bu yolculuğa başlamakla yaptığı kendi hatasını kavramıştı. Yan pencereden dışarı baktığında Josephine de korkmaya başlamıştı.

Karanlıkta, yolun kenarında artık ağaçlar yoktu. Orada artık hiçbir şey yoktu. Sadece su vardı. Siyah, soğuk, karanlık ve sonsuz derinlikteki su.

Artık çok geçti. Viktor, bu gerçeği görmesinin artık bir fayda sağlamayacağını biliyordu.

Tüm bu zaman boyunca sudaki bir iskele üzerinde yol almışlardı. Neredeyse bir saat boyunca denize giden yolu aramışlardı, oysa tüm bu zaman zarfında onun üzerindeydiler. Kıyıdan sonra kilometrelerce yol almışlardı ve durma imkânına sahip olmadan iskelenin sonunun geldiğini bildiren ışıklara yaklaşıyorlardı.

Viktor direksiyonu çevirmeye çalıştı fakat o da çalışmıyordu. Çünkü arabayı kullanan o değildi, taşıt kendi kendine yol alıyordu.

Volvo müthiş bir süratle yolun sonuna ulaştı, havalandı, Kuzey Denizi'nin dalgaları üzerinde metrelerce uçtu ve sonunda yönünü aşağıya çevirdi. Viktor kelebek camdan aşağı bakıyor, farların zayıf ışığında bir şeyler görmeye çalışıyordu. Ama önünde onları bir an sonra yutacak olan sonsuz büyüklükteki okyanustan başka bir şey yoktu. Josy'yi, arabayı ve onu.

Viktor her defasında arabanın suya çarpmasından bir önceki saniyede uyanıyordu. Bu onun için rüyanın en kötü ânıydı. Hemen şimdi biricik kızıyla birlikte boğulacağını bildiği için değil, aksine, dalgalara çarpmadan hemen önce son bir kez dikiz aynasından arabanın arkasına bakma hatasına düştüğü için. Orada gördüğü her defasında çığlık atmasına neden oluyordu ve bu çığlık kendisiyle birlikte yakınında bulunan başkalarını da uyandırıyordu. Bu onun en korkunç karabasanıydı. Hiçbir şey görmüyordu.

Dikiz aynası bomboştu.

Üzerinde bu kadar uzun süredir yol aldıkları iskele havada çözünmüş ve yok olmuştu.

25. BÖLÜM

Viktor hızla yatağında doğruldu ve pijamasının terden sırılsıklam kesildiğini fark etti. Çarşaf da yer yer ıslanmıştı ve boğaz ağrıları kâbus boyunca daha da kötüleşmişti.

Bana ne oluyor, diye düşündü, kalp atışlarının yavaşlamasını beklerken. Önceki akşam kanepeden ne zaman kalktığını ve yukarıdaki yatak odasına nasıl çıktığını hatırlamıyordu. Hele üzerini nasıl değiştirdiği konusunda en küçük bir fikri bile yoktu. Ayrıca açıklayamadığı başka bir şey daha vardı: Yatak odasının ısısı. Viktor sağ tarafındaki gece masasına uzandı ve pilli seyahat çalar saatinin LED göstergesini açtı. Saat gecenin üç buçuğuydu ve saatteki elektronik termometre sadece sekiz dereceyi gösteriyordu. Görünüşe göre elektrik jeneratörü devre dışı kalmıştı, emin olmak için gece lambasının düğmesine bastı ve hiçbir şey olmadı. Oda hâlâ karanlıktı.

Lanet olsun! Önce Sindbad, sonra Anna, soğuk algınlığı, rüya, şimdi de bu. Viktor yorganı açtı, acil durumlar için yatağının yanında bulundurduğu el fenerini aldı ve üşüyerek gıcırdayan tahta merdivenden aşağı indi. Aslında korkak bir insan olmamasına rağmen, elindeki fenerin ışığı merdiven boşluğunun duvarlarında asılı olan fotoğraflara vurunca, içini tuhaf bir duygu kapladı. Gülen annesi

sahilde köpeklerle birlikte. Babası piposuyla birlikte şöminenin önünde. Babasının yakaladığı balıklara hayranlıkla bakan aile.

Tıpkı narkoz alan bir insanda olduğu gibi, bir an için hatıralar Viktor'un zihnini aydınlattılar, ardından tekrar karanlığa gömülmesi için.

Viktor evin kapısını açtığında yüzüne, sadece ıslaklığı değil, sonbahar yapraklarından arta kalanları da taşıyan güçlü bir rüzgâr çarptı. *Eh, şahane,* diye geçirdi içinden, *soğuk algınlığım şimdi de zatürreye çevirecek.*

Ayaklarına spor ayakkabılarını geçirdi, ipek pijamasının üzerine de başlıklı, mavi bir yağmurluk giydi. Bu kıyafetle terastan yaklaşık yirmi metre kadar uzaklıkta, evin arkasında bulunan jeneratör kulübesine koştu. Yağmur kum yolu iyice yumuşatmış ve orada burada su birikintileri oluşmaya başlamıştı fakat Viktor el fenerinin zayıf ışığında onları elbette göremiyordu. Sonuç olarak da yolun üçte ikilik kısmından sonra ayakkabıları ve bacakları sırılsıklam olmuştu. Yüzüne vuran sağanağa rağmen karanlıkta kayıp yere düşmemek için kendisini biraz yavaşlamaya zorladı. Seyahatlerde yanına aldığı ecza kutusunda ancak soğuk algınlığında kullanabileceği ilaçlar vardı, daha büyük yaralanmalarda işe yaramazlardı. Gecenin yarısında, fırtınanın tam ortasında ve dış dünyayla bağlantısı kopmuş bir adada bacağında açık bir kırık olması isteyebileceği en son şeydi.

İçinde jeneratörün bulunduğu metal kulübe, arazinin kamuya açık plaja açılan sınırının tam kenarında bulunuyordu, bu nedenden ötürü de beyaz bir çitle çevrelenmişti.

Viktor, bu çitin bir kez daha "hava koşullarına dayanıklı" hale getirilmesi gerektiği zaman, tüm ailenin çektiği sıkıntıyı çok iyi hatırlıyordu. İlk olarak daha o zamanlar çürümeye başlamış olan tahta zımparalanır, sonra cilalanarak koruma altına alınır, onun üstüne de kokusu özellikle iğrenç beyaz bir boya sürülürdü. Ve o,

bu çalışma evrelerinin her birinde babasına yardım etmek zorunda kalırdı. Fakat son on yıllardır fazlasıyla ihmal ettiği için, bu çit de artık tıpkı şimdi yeniden çalıştırabilmeyi umut ettiği jeneratör gibi fazlasıyla yıpranmıştı.

Elinin tersiyle alnındaki ve gözlerindeki yağmur damlalarını sildi, sonra da durdu. Kahretsin! Kısmen kırılmış plastik kapı kolunu aşağıya bastırmadan önce de biliyordu zaten. Anahtar. Bodrumdaki sigorta kutusunun yanındaki anahtarlıkta asılıydı ve Viktor onu almayı unutmuştu.

Lanet olsun!

Viktor kilitli metal kapıya öfkeyle bir tekme attı ve böylece neden olduğu kulak tırmalayıcı sesten kendisi de ürktü.

"Neyse, ne yapayım. Zaten burada beni kimse duymaz. Hele de bu havada."

Tekrar kendi kendine konuşmaya ve düşük hava sıcaklığına rağmen terlemeye başlamıştı. Viktor, başlığı kafasına geçirdi. Sonra da birden etrafındaki her şey yavaşlamaya başladı. Sanki iç saati ve onunla birlikte zaman da durmuş gibi irrasyonel bir duyguya kapılmıştı. Gerçekte bu an bir saniye bile sürmemişti. Fakat Viktor birdenbire etrafında olup bitenleri sadece bir zaman büyütecinin içinden görmeye başlamıştı.

Bilincinin içinden kendilerine bir yol arayan üç şey vardı. Bunların ilki, kulakları başlıkla örtülü olmadığında rahatlıkla duyabildiği bir gürültüydü - jeneratörün homurtusu.

Devre dışı kaldığına göre nasıl çalışabilir ki?

İkincisi, ışıktı. Viktor arkasına döndü ve yatak odasının aydınlık olduğunu gördü. Birkaç dakika önce boş yere yakmaya çalıştığı gece lambası, yatak odasını yumuşak bir ışıkla aydınlatıyordu.

Üçüncüsü de bir insandı. Yatak odasında duruyor ve pencereden bakıyordu. Hem de doğruca kendisine.

Anna?

Viktor el fenerini yere fırlattı ve koşmaya başladı. Fakat bu bir hataydı. Veranda yolunun henüz yarısını almıştı ki yatak odasındaki ışık yeniden söndü ve ev çevresiyle birlikte bir kez daha zifiri bir karanlığa gömüldü. Viktor eve gitmeden ve ön merdivenleri çıkarak antreye girmeden önce tekrar geri dönmek ve feneri fırlattığı yeri aramak zorunda kalmıştı.

El fenerinin giderek zayıflayan ışığı tarafından güçlükle aydınlatılan ürkütücü karanlığın içinden geçerek soluk soluğa birinci kat merdivenlerini çıktı ve yatak odasına girdi. İçeride hiçbir şey yoktu.

Viktor derin derin soluyarak odanın her bir köşesini ayrı ayrı aydınlattı. Pencerenin yanındaki tik ağacından oturma grubu, Isabell'in makyaj masasının yanında, üzerinde şu aralar CD'leri bulunan antik komodin, annesiyle babasının insanda saygı uyandıran yatakları. İçeride hiç kimse görünmüyordu, Viktor'un tavan aydınlatmasını kapamasından sonra bile. Görünüşe göre jeneratör tekrar çalışmaya başlamıştı.

Gerçekten de devre dışı kalmış mıydı acaba?

Viktor yatağın kenarına oturarak hem nefesini hem de düşüncelerini kontrol altına almaya çalıştı. Nesi vardı böyle? Bütün bu olanlar onun için çok mu fazlaydı? Anna, Josy? Sindbad? Önce o hasta haliyle bir fırtına esnasında evden dışarı çıkıyordu. Güya bozuk olan ve birden tekrar çalışmaya başlayan bir jeneratöre bakmaya gidiyor, sonra da aklını kaçırmış gibi bir hayaletin peşinden koşturuyordu.

Viktor ayağa kalktı, yatağın etrafında dolandı ve inanamaz gözlerle seyahat saatinin ekranına baktı: 20,5 derece. Her şey tümüyle normaldi.

Benim davranışlarım dışında, diye geçirdi içinden ve başını salladı. *Bana neler oluyor böyle?*

Evin kapısını kilitlemek üzere bir kez daha aşağıya indi.

Herhalde gördüğüm kâbus, Sindbad ya da soğuk algınlığım yüzünden diye kendisini sakinleştirmeye çalıştı, sonra kapıyı sürgüledi ancak hemen ardından tekrar açtı. Viktor yere eğildi ve saksının altındaki anahtarı aldı. *Ne olur ne olmaz*, diye geçirdi içinden, zemin katın pencerelerini de kontrol ettikten sonra kendisini çok daha iyi hissetmeye başladı.

Tekrar yatağa geri döndü, soğuk algınlığı şurubundan büyükçe bir yudum aldı ve birkaç saatliğine huzursuz bir uykuya daldı.

Rüzgâr o gece hava durumu kanalına uymaya ve Kuzey Denizi'nden taşıdığı giderek şiddetlenen fırtınaları küçük adanın üzerine sürmeye devam etti. Dalgaları metrelerce yükseklikteki dağlara dönüştürüyor, muazzam bir güçle sahile vurduruyor ve güçlerinden hiçbir şey kaybetmelerine izin vermeden kum tepeciklerinin üzerine çıkartıyordu. Tayfunun kolları ağaçların dallarını kırıyor, evlerin pencerelerinin çerçevelerini sarsıyor ve kumdaki tüm izleri yok ediyordu. Doktor Larenz'in evinden karanlığa doğru uzaklaşan, bir kadına ait küçük ayak izlerini de.

26. BÖLÜM

Parkum. Gerçekten Bir Gün Önce

Saat sekizi biraz geçerken Viktor çalan telefonu tarafından uyandırıldı. Güç bela aşağıya inmeyi başardı ve Isabell'in nihayet kendisini arıyor olacağı umuduyla ahizeyi kaldırdı. Fakat yanılmıştı.

"Mesajımı okudunuz mu?"

Anna.

"Evet." Viktor boğazını temizledi ve öksürmek zorunda olduğunu hissetti. Onunla konuşmayı sürdürebilecek hale gelebilmesi için aradan birkaç saniye geçmesi gerekmişti.

"Dün sizi daha fazla rahatsız etmek istemedim fakat akşam ve gece boyunca çok düşündüm."

Sonra da dolaşmaya mı çıktın? Yatak odama mı geldin?

"Ve nihayet sizinle hikâyenin sonu hakkında konuşacak gücü toplayabildim."

Josy'nin sonu.

"Çok iyi," dedi Viktor çatlak bir sesle ve Anna'nın giderek kötüleşen sağlık durumu hakkında henüz bir yorum yapmamasına şaşırdı.

Belki kendi sesi de kulağa bu sabah pek iyi gelmediği içindi ancak buna kötü hatlar da sebep olmuş olabilirdi. Telefon sanki yetmişli yıllarda yapılan denizaşırı görüşmelerde olduğu gibi hışırdıyordu.

"Sizce bir sakıncası yoksa, bu konuda sizinle şimdi telefonda görüşmeyi tercih ederdim. Bugün kendimi sizi ziyaret edebilecek kadar iyi hissetmiyorum. Fakat yine de içimi boşaltmam lazım."

"Elbette."

Viktor çıplak ayaklarına baktı ve en azından sabahlığıyla terliklerini giymemiş olmasına sinirlendi.

"Size Charlotte'nin evinden, yani adadaki saraydan kaçmak zorunda kaldığımızı söylüyordum, öyle değil mi?"

"Evet, kendi ifadenizle, kötülükten kaçtığınızı söylüyordunuz. Doğru."

Viktor bir ayağıyla normalde kanepenin önündeki orta sehpasınm altında duran İran halısını kendisine doğru çekti. Bu sayede artık hiç olmazsa parkeye çıplak ayağıyla basmak zorunda kalmayacaktı.

"Böylece koşarak arabaya döndük ve Hamburg'a doğru yola koyulduk. Neden oraya gitmemiz gerektiğini Charlotte bana söylemedi. Bana sadece nasıl gideceğime dair talimatlar verdi, ben de onları yerine getirdim."

"Hamburg'da neler oldu?"

"Mönckebergerstrasse'deki Hyatt'a giriş yaptık. Hangi otelde kalacağımızı benim seçmeme izin vermişti. Ben de biraz lüks yaşamayı tercih etmiştim, çünkü daha iyi günlerimde ajanslarımla başarılı iş görüşmelerimi burada yapıyordum. Lobiyi dolduran o asil kekremsi kokunun, içimdeki eski ve daha iyi anıları canlandıracağını umuyordum."

Viktor başını salladı. Kendisi de pek çok kez beş yıldızlı otellerde kalmıştı. Tercihen de lüks süit odalarda.

"Ne yazık ki beklediğimin tam aksi oldu. Moralim ve sinirlerim giderek bozuluyordu. Bir tek berrak düşünce bile üretemez olmuştum. Charlotte de artık bana iyiden iyiye yük olmaya başlamıştı. Durumu hiç de iyi değildi. Beni suçlayıp duruyordu. Bu yüzden tekrar ona ilaçlarını verdim ve yatağın üzerinde uyuyakaldığında oturup çalışmaya başladım."

"Kitabın devamı üzerinde mi?"

"Evet. Sonsuza dek bu kâbusun içinde yaşamak istemiyorsam, kitabı bitirmek zorundaydım. Ya da en azından böyle olacağını düşünüyordum. Uzun süre kafa yorduktan sonra nihayet bir sonraki bölüme nasıl geçebileceğimin ipucunu yakaladım."

"Neydi bu ipucu?"

"Charlotte'nin hastalığının nedeni üzerine yazmalı ve bunu yaparken bana bu zamana dek gösterdiği işaretleri dikkate almalıydım. Bana her şeyin bungalovda başladığını söylemişti. Bu nedenle hikâyeyi Charlotte'nin hastalığının ilk belirtilerinin ormandaki evde ortaya çıkacağı şekilde tasarlamayı düşündüm."

Hayır, diye düşündü Viktor. *Her şey Noel tatilinin ikinci gününde eve gelen nöbetçi doktorla başlamıştı. Sacrow'da değil. Schwanenwerder'de.*

"Fakat sonra Charlotte'nin 'başlangıç' derken başka bir şeyi kastetmiş olduğunu anladım. Beni yazlık evine göndermesinin nedeni, orada eksik bir şeyler olup olmadığına bakmam içindi."

Makyaj masası? Televizyon? Oğlan gruplarının posterleri?

"Bir değişiklik var mı diye bakacaktım. Ayrıca içeride kötü bir şey olmuş olmalıydı. Charlotte'nin eve girmeye cesaret edemeyeceği kadar kötü bir şey. Bunun da içeri girmeye çalıştığım odada bulunan kişiyle ilgisi olmalıydı."

Viktor, Anna'nın kendiliğinden konuşmaya devam etmeyeceğinden emin oluncaya kadar bekledi.

"Sonra?"

"Nasıl sonra?"

Viktor az kalsın lafı ağzında geveleyip durmaması için ona bağıracaktı. Fakat konuşmanın son günlerde olduğu gibi önemli bir noktada kesilmemesi için kendisini tuttu.

"Sonra kitabı yazmaya nasıl devam ettiniz?"

"Bunu hâlâ soruyor musunuz? Hikâye artık belli olmadı mı?"

"Nasıl yani?"

"Bunu bilmiyor musunuz? Analizci olan sizsiniz. Olayları birbirine bağlamayı denesenize."

"Ben bir yazar değilim."

"Siz de Charlotte gibi her şeyi gerekçelendirmeye başlamayın," dedi Anna şakalaşmak istercesine fakat Viktor ona uymadı. Bunun yerine sorusuna cevap almayı bekledi.

İşte bu son dört yıldır içinde bulunduğu durumdu: Bekliyordu. Korkuyla. Cevap arayarak. O zamandan bu yana aklından yüz bin farklı varyasyon geçirmişti. Kızını yüz bin farklı şekilde öldürmüştü. Son olarak da onun kendi kendine öldüğünü düşünmüştü. Bu da onu her türlü acıya hazırlıklı olması gerektiği kanaatine taşımıştı. Fakat Anna'nın son sözlerini duyduğunda, yanılmış olduğunu biliyordu.

"Charlotte elbette ki zehirlenmişti!" demişti Anna.

Viktor bu cümleye hazırlıklı değildi. Derin nefesler alıyor, telefon görüşmesi esnasında vücudunu giderek daha fazla etkisi altına almaya başlayan soğuğun, baskın duygu olan dehşetin bile üstesinden gelmesine şükrediyordu. Şu anda telefonu elinden bırakmayı ve tuvalete kusmak için üst kata koşmayı çok isterdi. Fakat bunu yapacak gücü yoktu.

"Doktor Larenz?"

Viktor bir şeyler söylemesi gerektiğini biliyordu. Hâlâ tarafsız bir analizci olduğu ve hayallerinin babası olmadığı görünüşünü

kurtaracak bir şeyler. Charlotte bir halüsinasyondu. Anna'nın zihnindeki hatalı bir kimyasal işlemdi.

Sonunda biraz zaman kazanmak isteyen tüm psikologların kullandığı standart kalıbı kullanmaya karar verdi.

"Anlatmaya devam edin."

Fakat bu bir hataydı. Çünkü Anna'nın bir sonraki sözleri daha da tahammül edilemez olacaktı.

27. BÖLÜM

"Zehirlenmiş mi?" Özel dedektifin sesi, her zaman güçlü bas tonunu bile gölgede bırakacak denli yüksek çıkmıştı. Viktor onu Schwanenwerder'den ayrılıp Berlin-Mitte'deki dedektiflik bürosuna doğru yol alırken arabada yakalamıştı.

"Spiegel bunu nereden çıkarmış ki?"

"Ben de anlamıyorum. Bulgulardan bu sonucu çıkarmış olmalı."

"Bulgulardan mı? Halüsinasyonlarından söz ediyorsun herhalde."

Viktor öfkeli bir korna sesi duydu ve Kai'ın bir kez daha araç kiti olmadan otoyolda cep telefonuyla konuştuğunu tahmin etti.

"Evet. Bungalovda bir şeyler olmuş olması gerektiğinden söz ediyordu. Josy'de büyük ve kalıcı bir değişikliğe neden olan bir şey..."

"Charlotte," diye düzeltti Kai.

"Evet, onu kastediyorum zaten. Fakat bir an için söz konusu olanın gerçekten de benim kızım olduğunu varsayalım. Bu duruma göre Josephine yazlık evde kendisini şok eden bir şeyler yaşamış olmalı. Kötü bir şey. Bu da olayın başlangıcı olmalı."

"Neyin başlangıcı? Birisinin gelip onu zehirlemesinin mi?"

"Evet."

"Kimmiş bu, madem öyle?"

"Josy."

"Bunu tekrar et!"

Viktor'un telefonundaki hışırtı azaldı. Anlaşılan Kai yolun sağına çekip park etmişti.

"Josy'nin kendisi. Kendi kendini zehirlemiş. Anna'nın hikâyesindeki esas nokta bu. Yaşadığı tecrübe, zehir kullanarak hayatına son vermesine neden olacak kadar korkunç olmalıymış. Gizlice ve daima küçük dozlarda. Doktorların bir şey anlamaması için aylar boyunca."

"Bir dakika. Bana neler söylüyorsun öyle? *Neden* o zaman, Tanrı aşkına!"

"Sen bir psikiyatr değilsin, fakat belki Münchhausen Sendromu'nun ne olduğunu bilirsin."

"Bunlar patolojik yalancılardı, değil mi?"

"Yaklaşık olarak. Bir Münchhausen hastası, başkalarının kendisiyle daha fazla ilgilenmesi için kendisine zarar veren bir kişidir. Bu insanlar, hasta olduklarında daha fazla ilgi toplayabileceklerini öğrenmişlerdir. "

"Bu yüzden kendilerini zehirliyorlar mı? Hasta yataklarına daha fazla ziyaretçi gelsin diye mi yani?"

"Hediyeler ve güzel yiyecekler getiren, sözde hastaya gerçekten acıyan ve onunla bir anne şefkatiyle ilgilenen ziyaretçiler. Tam olarak böyle."

"Böyle bir şeyi yapan, gerçekten hasta olmalı!"

"Elbette, bu insanlar aslında ağır hastalar. Onları tedavi etmek inanılmaz derecede zordur, çünkü Münchhausen hastaları aynı zamanda çok başarılı numaracılardır. En korkunç hastalıkları büyük bir başarıyla taklit edebilirler, en iyi doktorlar ve psikologlar bile onlara aldanabilir. Gerçek hastalığı, yani ruhsal rahatsızlığı tedavi etmek yerine bu tür hastaların genellikle sözde semptomları tedavi edilir. Ya da gerçek semptomları, örneğin kronik mide rahatsızlığı yalanını gerçek kılmak için içilen bitki ilacından sonra..."

"Dur biraz, sen... sen kendi kızının da bu... Tanrım, bu hastalık baş gösterdiğinde henüz on bir yaşındaydı!"

"Ya da zehirlenme başladığında. Artık neye inanacağımı ben de bilmiyorum. Hezeyanlar gören bir ruh hastasının söylediklerinden bile medet umar oldum. Gördüğün gibi, bu aralar hayatımın bu en karanlık bölümünü azıcık dahi olsa aydınlatabilecek her türlü açıklamayı kabul etmeye hazırım. Hatta bu sonuncusu, bir cevap bile olabilir. Kulağa ne kadar zalimce gelirse gelsin, aldığım ilk cevap bu."

"Pekâlâ. Bir an için burada yaptıklarımızın tümünün delilik olduğunu unutalım."

Kai durduğu yerden hareket ederek tekrar trafiğe karışmıştı.

"Anna denilen bu kadının gerçekten de Josy'den söz ettiğini kabul edelim. Ve haklı olduğunu, kızının kendisini zehirlediğini de kabul edelim. Şimdi de şunu bilmek istiyorum: Bunu *neyle yaptı?* Sakın bana on iki yaşındaki bir çocuğun kendisini bir yıl sürecek ve hiçbir doktorun işin içinden çıkamayacağı şekilde öldürmek için ne alması gerektiğini bilebileceğini söyleme."

"Bunu ben de bilmiyorum. Şimdi dur da beni dinle. Anna'nın hikâyesinin kelimesi kelimesine doğru olması ya da tümüyle anlamsız olması önemli değil. Ben sadece onun kızımın ortadan kaybolmasıyla ilgisinin bulunup bulunmadığını öğrenmek istiyorum. Ve senden bu konuda bana yardımcı olmanı bir kez daha rica ediyorum."

"Güzel. Ben de sana yardım etmek istiyorum, özellikle de bulduğum bu son önemli şeyden sonra."

"Videolarla mı ilgili?"

Viktor sırtından aşağı ter boşandığını hissediyor fakat bunun korkudan mı yoksa hastalıktan mı ötürü olduğunu bilemiyordu.

"Evet. Bana verdiğin son görevi yerine getirdim ve kasandan villanın dış kamera kayıtlarını aldım. Şimdi kendini kolla."

"Yoksa videolar kayıp mı?"

"Hayır. Fakat ilk haftanın CD'leri silinmiş."

"Fakat bu imkânsız. Üzerlerine yazılmaya karşı koruma altındaydılar. Onları silmek mümkün değil. Ancak imha edilebilirler."

"Bilemem. Dün onları kasandan çıkardım ve bizzat inceledim. İçlerinde hiçbir şey yok."

"Hepsi mi boş?"

"Hayır. Tuhaf olan da bu ya zaten. Sadece ilk haftaya ait olanlar. Gözümden kaçmış olan başka bir kopya var mı diye bakmak için az önce sizin eve gittim."

Yere düşmekten korktuğu için Viktor şöminenin pervazına tutundu.

"O halde? Sence bu ne demek?" diye sordu sonra dedektif.

"Peki sen hâlâ arada bir bağlantı olmadığını mı düşünüyorsun? Sence tüm bunlar tesadüf mü?"

"Hayır, ama..."

"Aması yok. Dört yıldan bu yana yakaladığımız ilk iz bu. Bunun peşini bırakmaya hiç niyetim yok."

"Bunu ben de istemiyorum. Ancak yine de bilmen gereken bir 'ama' var."

"Neymiş bu?"

"Bu 'ama'nın ismi Anna Spiegel."

"Ne olmuş ona?"

"Bu kadında yolunda gitmeyen bir şeyler var."

"Haydi canım."

"Anlamıyorsun. Ev ödevlerimi yaptım. Bu kadını her yönüyle araştırdık."

"Sonra?"

"Hiç."

"Hiç de ne demek?"

"Bu kadına dair bir şey yok. Hiçbir şey yok."

"Bu iyi değil mi?"

"Hayır. Bu kesinlikle iyi değil. Çünkü bu böyle bir kadının var olmadığı anlamına gelir."

"Nasıl yani?"

"Aynen söylediğim gibi: Başarılı olanı bir yana dursun, bu isimde bir yazar yok. Japonya'da da yok. Berlin'de yaşamamış, eskiden AFN moderatörü olan bir babası da yok. Steglitz'de de oturmamış."

"Lanet olsun! Peki klinikte kaldığı süreyi araştırdın mı?"

"Şimdilik bilgi vermiyorlar. Henüz bu lüks hastanede bir miktar cep harçlığı karşılığında susma yükümlülüğünü unutacak birini bulacak vaktim olmadı. Fakat üzerinde çalışıyorum. Şimdi ilk olarak halefin van Druisen'i aramak istiyorum."

"Hayır."

"Nasıl 'hayır?' Ne demek istiyorsun?"

"Bırak da bunu *ben* yapayım. Ben doktorum. İstisnai olarak gerek van Druisen'den, gerekse hastaneden, senin takımına göre daha hızlı bilgi edinebilirim. Sen işine devam et ve bir kez daha Josy'nin odasını araştır. Biliyorsun, kaybolduğundan bu yana odasına bir kez olsun girmedik. Belki orada bazı işaretler bulursun."

Zehir? Haplar?

Ne araması gerektiğini ona söylemesi lazım değildi.

"Peki."

"Bir de Hamburg'da Hyatt Hotel'de bir araştırma yap, acaba dört sene önce kışın bir süreliğine onlarda kalmış olan sarışın bir kadınla hasta bir çocuğu hatırlıyorlar mı?"

"Bu neden?"

"Sen dediğimi yap yeter."

"Peki neden dört yıl önce? O zamandan bu yana otelde çalışan birisini bulursam doğrusu çok şaşırırım."

"Sen yine de yap."

"Peki. Ama ben de senden bir ricada bulunacağım."

"Seni dinliyorum."

"Kendine dikkat et. Bir daha onunla buluşma. Anna Spiegel denilen o kadını evine sokma. En azından onun gerçekte kim olduğunu öğrenene kadar. Belki de tehlikelidir."

"Bakalım."

"Hey! Ben ciddiyim. Anlaşmamız böyle olacak – ben senin bana verdiğin işleri yapacağım, sen de bu kişiyle daha fazla ilişki kurmaktan kaçınacaksın."

"Tamam, tamam. Denerim."

Ahizeyi yerine koyduğunda Viktor'un zihninde tek bir düşünce vardı:

Kendine dikkat et. Bu kadın tehlikeli.

Yirmi dört saatlik bir süre zarfında aynı sözleri iki ayrı kişiden dinlemişti. Ve yavaş yavaş buna kendisi de inanmaya başlıyordu.

28. BÖLÜM

"Dahlem Park Kliniği. Ben Karin Vogt, nasıl yardımcı olabilirim?"

"Merhaba, benim adım Viktor Larenz, Doktor Viktor Larenz. Şu sıra eski bir hastanızı tedavi ediyorum. Hastamı benden önce tedavi eden meslektaşımla görüşmek isterdim."

"Meslektaşınızın ismi nedir?" diye karşılık verdi Karin tatlı bir sesle.

"Burada küçük bir sorun var. Onun kim olduğunu bilmiyorum. Size sadece hastamın ismini verebilirim."

"Bu durumda, bayım, size sadece üzgün olduğumu söyleyebilirim. Sizin de bildiğiniz gibi hasta verileri son derece gizlidir ve doktorlar gizlilik yükümlülüklerine tabidir. Bu aynı zamanda tedavi eden doktoru da kapsamaktadır. Neden hastanızın kendisine doktorunun kim olduğunu sormuyorsunuz?"

Çünkü onun nerede olduğunu bilmiyorum. Çünkü onun bu araştırmalarımdan haberdar olmasını istemiyorum. Çünkü onun kızımı kaçırmış olabileceğini düşünüyorum.

Viktor daha az şüphe çekecek bir karşılık vermeye karar verdi.

"Hastalığı nedeniyle bu esnada kendisiyle konuşulamıyor."

"O halde sevk belgelerine bakın Doktor Larenz."

Karin'in sesindeki tını artık eskisi kadar tatlı değildi.

"Elimde bir sevk belgesi yok, hasta bana kendiliğinden geldi. Dinleyin, hastalarınızın özel bilgilerini koruma konusundaki hassasiyetinizi anlıyor ve bunu takdir ediyorum. Sizi işinizden alıkoymak gibi bir niyetim de yok. Bu nedenle bana küçük bir iyilik yapmanızı isteyeceğim. Acaba bilgisayarınıza bakıp size söyleyeceğim isim var mı diye bir bakmanız mümkün mü? Eğer varsa, beni doğrudan bu hastanın yatmış olduğu bölüme bağlayın. Böylece hem gizlilik yükümlülüğünüzü ihlal etmemiş hem de bana ve hastama büyük bir iyilik yapmış olursunuz."

Viktor, hattın öbür ucundaki kabul sekreterinin, kuaförden yeni çıkmış başını kararsız bir tavırla iki yana salladığını gözünün önüne son derece başarılı bir şekilde getirebiliyordu.

"Lütfen." Viktor şimdi konuşurken gülümsüyordu. Dostça konuşma tarzı muhtemelen başarıya ulaşmış olmalıydı. Kadının bilgisayarının klavyesine dokunduğunu duyabiliyordu.

"Hastanızın ismi neydi?"

"Spiegel," diye karşılık verdi Viktor mermi hızıyla. "Anna Spiegel."

Klavye tıkırtısı ansızın durdu ve tatlı tını tümüyle yok oldu.

"Bu kötü bir şaka mı?"

"Neden?"

"Bir sonra bakacağım kişi kim olacak? Elvis Presley mi?"

"Maalesef sizi anlayamıyorum..."

"Beni dinleyin..." Hattın öbür ucundaki kadın telefona öfkeyle içini çekti. "Bu bir şakaysa, gerçekten de çok tatsız. Ayrıca telefon konuşmalarını izinsiz kaydetmenin yasa dışı olduğunu da size hatırlatmak isterim."

Viktor konuşmanın aldığı bu şekle çok şaşırmış ve karşı saldırıya geçmeye karar vermişti. "Şimdi beni iyi dinleyin. Benim adım Doktor Viktor Larenz ve telefon şakası yapmaktan hiç hoşlanmam. Sizden şu anda mantıklı bir bilgi almadığım takdirde,

davranışınız hakkında ilk golf oynayışımızda Profesör Malzius'a bizzat şikâyette bulunacağım."

Gerçi bu bir yalandı, Viktor hem kliniğin yöneticisinden hem de golf oynamaktan nefret ederdi ancak bu yalan etkisini göstermekte gecikmedi.

"Pekâlâ, sesimi yükselttiysem özür dilerim Doktor Larenz ancak bu çok korkunç bir soru. En azından benim için."

"Korkunç mu? Bayan Spiegel hakkında bilgi edinmek istememin neresi korkunç?"

"Çünkü onu bulan bendim. Hiç gazete okumaz mısınız?"

Bulmak mı?

"Bayan Spiegel neredeydi?"

"Yerde yatıyordu. Dehşet vericiydi. Lütfen, artık gerçekten de kapatmak zorundayım. Hatta bekleyen üç arama daha var."

"Dehşet vericiydi demekle ne kastettiniz?" Viktor büyük bir çabayla duyduklarını mantıklı bir şekilde bir araya getirmeye çalışıyor fakat bunu bir türlü başaramıyordu.

"Yani, bir kadının kendi kanında boğulmasını siz nasıl tasvir ederdiniz?"

Ölü mü? Anna ölü müydü? Ama bu nasıl olur?

"Bu mümkün değil. Anna daha dün buradaydı. Benim yanımdaydı."

"Dün mü? Kesinlikle imkânsız. Bir yıl önce, nöbeti devralmak istediğimde Anna'yı hemşire odasında bulmuştum. Ama yardım için çok geç kalınmıştı."

Bir yıl önce mi? Nöbet devralmak mı? Hemşire odası mı?

Viktor, aynı anda cevaplandırılmasını istediği tüm bu soruların ancak ilkini sormayı başardı.

"Pekâlâ, beni aptal yerine koymaya çalışıyor olabilirsiniz fakat bu tehlikeyi göze alıyorum: Anna hiçbir zaman bir hasta olmadı. Burada staj yapan bir değişim öğrencisiydi. Şimdi de bir ölü. Bense hâlâ yaşıyorum, dolayısıyla da çalışmak zorundayım. Anlaşıldı mı?"

"Evet."

Hayır, asla ve kesinlikle.

"Bir soru daha, lütfen. Sebep neydi? Anna nasıl ölmüştü."

"Zehirlenmişti. Anna Spiegel zehirlenmişti."

Viktor ahizeyi elinden bıraktı ve pencereden denize baktı. Her şey geçen her dakika daha da karmaşıklaşıyor ve giderek daha kararıyordu.

Tıpkı Parkum üzerindeki yağmur yüklü gökyüzü gibi.

29. BÖLÜM

Bulantı, ishal ve en sonunda da görme bozukluğu ortaya çıktıktan sonra, Viktor'un burada söz konusu olanın sıradan bir grip olmadığını anlaması gerekirdi. Ne Aspirin Plus C ne de Kamillosan boğaz spreyi her zamanki rahatlatıcı etkilerini göstermişlerdi. Eskiden gırtlağını rahatlatan Assam çayı da şimdi tam tersi bir etki yaratıyordu. Sanki Viktor yaprakları demlikten çıkarmakta geç kalmış gibi, her fincanın tadı daha da acılaşıyordu.

Sonun başlangıcı, Anna'nın Viktor'un evine yaptığı sondan bir önceki ziyaretle başladı. Anna hiç beklenmedik bir anda gelmiş ve onu ateşler içinde yandığı bir öğle uykusundan kaldırmıştı.

"Kendinizi hâlâ daha iyi hissetmiyor musunuz?" olmuştu sorduğu ilk soru, sabahlığı içinde ayaklarını sürüyerek kapıya gelen Viktor'u gördüğünde. Onun kapıyı ne süredir çaldığını bilmiyordu. Rüyasında gördüğü basınçlı kompresörün gerçekte evin kapısına indirilen darbeler olduğunu anlaması uzun sürmüş olmalıydı.

"İdare ediyorum. Telefonla bu akşam için randevulaşmamış mıydık?"

"Evet, kusura bakmayın. Zaten içeri girmeyi değil, sadece size bunu vermeyi istiyorum."

Viktor onun ellerinde bir şey tuttuğunu gördü ve kapıyı biraz daha araladı. Anna'nın görünüşü onu biraz ürkütmüştü. Oldukça değişmişti ve hiç de son buluşmalarında olduğu kadar göz kamaştırıcı görünmüyordu. Saçları düzgün taranmamıştı, bluzu hafifçe buruşmuştu. İnce, uzun parmakları ellerinde tuttuğu kahverengi paketi sinirli bir şekilde döverken, gözleri kararsızlıkla etrafa bakınıyordu.

"Bu nedir?"

"Hikâyenin sonu. Charlotte'yle yaşadığım şekliyle son on bölüm. Bir türlü huzur bulamadığım için bu sabah oturup aklımdakilerin tümünü yazıya döktüm."

Ne zaman? Konuşmamızdan önce mi? Evime gizlice girmenden sonra mı?

Anna sanki elinde paketlenmiş bir hediye varmış gibi, kap kâğıdını eliyle düzeltti.

Viktor tereddüt etti. Mantığın sesi Anna'yı eve almamasını söylüyordu.

Bu kadın tehlikeli.

Tüm bilgiler, bu kadının olduğunu iddia ettiği kişi olmadığına işaret ediyordu. Ne de olsa cinayete kurban gitmiş bir değişim öğrencisinin ismini kullanıyordu. Öte yandan, Josy'nin kaderinin anahtarını ellerinin arasında tutmaktaydı. Onu içeri davet edebilir ve neredeyse aklını kaçırmasına neden olacak tüm soruları nihayet sorabilirdi.

Gerçek ismi neydi? Aralarında yarım kalmış nasıl bir hesap vardı?

Üstelik bunu Charlotte'nin hikâyesinin sonunu dinleme şansını kaçırmadan yapabilecekti.

"Bir dakika!"

Viktor kararını verdi ve kapıyı açtı. "Hiç olmazsa ısınmak için biraz içeri girsenize."

"Teşekkür ederim!" Anna sarı saçlarındaki ıslaklığı silkeledi ve tereddütle sıcak eve girdi.

Oturma odasına giderken Viktor onun öne geçmesine izin verdi ve komodinin yanında durdu. İçinde Halberstaedt'in paketinin bulunduğu çekmeceyi açtı, parmaklarını buruşuk kâğıdın üzerinde gezdirdi ve kartonun bağlı olduğu açık kahverengi, kalın ipi çözdü.

"Bir çay alabilir miyim acaba?"

Viktor irkildi ve Anna'nın kapının önünde durduğunu görünce paketi derhal elinden bıraktı. Mantosunu çıkarmıştı, üzerinde siyah bir pantolon etek, düğmelerini yanlış iliklediği gri-mavi, şeffaf bir bluz vardı.

"Evet, elbette." Viktor çekmeceden bir mendil aldı ve komodini kapadı. Anna paketi görmüş olsa bile, kesinlikle renk vermemişti. Viktor ondan tekrar oturma odasına girmesini rica etti ve birkaç dakika sonra yarı dolu bir çaydanlıkla ona katıldı. Bedensel olarak o kadar bitkindi ki dolu bir çaydanlığı koridordan geçerek salona taşımak, gözüne aşılması mümkün olmayan bir engel gibi görünmüştü.

"Teşekkür ederim."

Anna, Viktor'a dikkat etmediği gibi, ağır adımlarla yazı masasına doğru yürümeden önce alnında beliren ter damlalarını mendille kurulamak zorunda kalmasına da hiç şaşırmadı.

"Gitsem iyi olacak sanırım," dedi, Viktor'un oturmasıyla birlikte.

"Ama daha çayınızı içmediniz ki."

Sonra da zarfın içindeki ilk kâğıdı çekerek başlığını okudu: *Deniz Yolculuğu.*

Elindekinin bir lazer yazıcıdan alınma bir çıktı olduğunu ilk bakışta fark etmişti. Herhalde yanında bir dizüstü bilgisayarı vardı ve pansiyoncu Trudi ona Ankerhof'taki büroda bulunan yazıcıyı kullanma izni vermişti.

"Gerçekten, gitmeliyim. Lütfen."

"Peki. Ben bunları daha sonra okurum." Viktor titreyen elleriyle yaprağı tekrar zarfın içine itti. "Kalkmanızdan önce sizinle dün hakkında..." Ancak Anna'ya baktığı anda cümlenin tam ortasında durdu.

Kadın sinirli bir tavırla odanın tavanına bakıyordu ve her iki elini de yumruk haline getirmişti. Kesinlikle son derece değişmişti. İçinde bir şeyler kaynıyor ve yüzeye çıkmak istiyor gibiydi. Viktor'un içindeki her şey ona dün gece hakkında sorular sormayı istiyordu. Kendisini ziyaret etmiş miydi? Neden ismi konusunda yalan söylemişti? Fakat içinde bulunduğu bu durumda onu daha fazla heyecanlandırmaktan çekiniyordu. Soruları ne kadar acil olursa olsun, Anna hâlâ onun hastasıydı. Onda yeni bir şizofreni atağına neden olmak istemiyordu. İçindeki doktor da ona nihayet Anna'nın buraya gerçek geliş nedeniyle ilgilenmesini söylüyordu: Şizofrenisi.

"Daha ne kadar sürecek?" diye sordu ona yumuşak bir sesle.

"Krize girmem mi?"

"Evet."

"Belki bir gün. Belki on iki saat. Bilmiyorum. İlk belirtiler ortaya çıkmaya başladı," diye karşılık verdi zayıf bir sesle.

"Renkler mi?"

"Evet. Bu adadaki her şey bana birden daha renkli görünmeye başladı. Ağaçlar sanki cilalanmış gibi, deniz koyu mavi ışıldıyor. Renkler yağmura rağmen o kadar canlı ve parlak ki gözlerimi kapatmayı bile istemiyorum. Değişen başka bir şey daha var. Koku. Dalgaların köpüklerinin tuzlu kokusunu çok daha yoğun bir şekilde alıyorum. Adanın üzerinde harikulade bir parfüm kokusu var ve onu bir tek ben alabiliyorum."

Viktor bunu tahmin etmişti fakat içinde en küçük bir sevinç yoktu. Anna tehlikeli olabilirdi. Fakat hasta olduğu da inkâr edile-

mezdi. Kısa bir süre sonra halüsinasyonlu bir alevlenmenin eşiğinde bulunan bir şizofreni hastasıyla başa çıkmak zorunda kalacaktı. Bu ıssız adada yalnız ve kapana kısılmış durumda.

"Sesler duymaya başladınız mı?"

Anna hayır anlamında başını salladı. "Henüz değil. Fakat bu da an meselesi. Bende her şey ders kitaplarında yazılı olduğu gibi gelişiyor. Önce renkler geliyor, sonra sesler, en sonunda da hayaller. Bu yaklaşan alevlenmede en azından Charlotte'nin bana eziyet edeceğinden korkmama gerek yok. "

"Neden yok?"

"Çünkü Charlotte bir daha gelmeyecek. Bir daha asla geri gelmeyecek."

"Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?"

"Önce yazıklarımı okuyun, sonra..."

Çalan telefonun zili tarafından bölündükleri ve Anna cümlesinin tam ortasında durduğu için Viktor onun son sözlerini anlamadı.

"Charlotte'ye ne oldu?" diye sordu Viktor telefona aldırmaksızın.

"Telefona bakın Doktor Larenz. Ben buradayken telefonla aranmanıza alıştım artık. Zaten artık eve gitmek istiyorum."

"Hayır. Henüz değil. Bir alevlenmenin eşiğinde bulunuyorsunuz. Yardıma ihtiyacınız var."

Benim de bilgiye ihtiyacım var. Charlotte'ye ne oldu?

"Hiç olmazsa konuşmamı sona erdirinceye kadar bekleyin," diye rica etti Viktor. Anna bakışlarını yere dikmişti ve işaret parmağıyla sinirli bir şekilde sağ ayak başparmağının tırnağını ovuşturuyordu. Viktor onun tırnağının çevresinin bu aşırı tepkisel davranıştan ötürü yara olmuş olduğunu gördü.

"Peki. Kalıyorum," diye kabul etti sonunda. "Fakat şu korkunç zil sesinin bir an önce kesilmesini sağlayın lütfen."

30. BÖLÜM

Viktor mutfaktaki ahizeyi kaldırdı. "Eh, nihayet. Dinle beni, inanılmaz bir şey oldu!" diye başladı Kai konuşmaya sabırsızlıkla.

"Hemen," diye fısıldadı Viktor ve ahizeyi eviyenin yanındaki tezgâhın üzerine koydu. Sonra terliklerini çıkardı ve sanki telefonda konuşuyormuş gibi yaparak çıplak ayaklarıyla antreden geçti.

"Evet, evet... hm. Tamam... Yapacağım."

Kapı aralığından baktığında Anna'nın yerinden kımıldamamış olduğunu memnuniyetle tespit etti.

"Tamam, ne var?" diye sordu, mutfağa döndüğünde.

"*O* yine yanında mı?"

"Evet."

"Bir anlaşma yapmamış mıydık?"

"Haber vermeden geldi. Burayı kasıp kavuran kasırgada onu dışarı atamazdım. Evet? Beni neden arıyorsun?"

"Bugün dedektiflik bürosunda bir faks aldım."

"Kimden?"

"Emin değilim. Kendin baksan daha iyi olur."

"Bu da ne demek? Üzerinde ne yazıyor?"

"Hiç."

"Boş bir faks mı aldın? Bana söylemek istediğin bu mu?"

"Pek sayılmaz. Faksın boş olduğunu söylemedim. Üzerinde bir resim var."

"Bir resim mi? Peki ben bu resme neden bakayım?"

"Kızına ait olabileceğini sandığım için. Bence Josy tarafından çizilmiş."

Viktor titreyerek sırtını buzdolabına dayadı ve gözlerini kapadı.

"Ne zaman?"

"Faks mı?"

"Evet. Onu ne zaman aldın?"

"Bir saat önce. Özel telefonuma geldi. Bu numarayı senden başka bir avuç insan biliyor."

Viktor derin bir nefes aldı ve bunun sonucu olarak da yeniden öksürmeye başladı.

"Buna ne diyeceğimi bilemiyorum, Kai."

"Parkum'da faksın var mı?"

"Evet. Oturma odamda."

"Peki. On dakika sonra faksı sana çekeceğim. O zamana dek Anna'yı dışarı atmaya bak. Ben seni sonra tekrar ararım, sen de bana resim hakkında ne düşündüğünü söylersin."

Viktor, Kai'a Parkum'daki faksının numarasını verdi ve telefonu kapattı.

Mutfaktan koridora geçtiğinde oturma odasının kapısı kapalıydı. Viktor sessizce küfretti ve olabileceklerin en kötüsünü düşünmeye başladı. Yoksa yine çekip gitmiş miydi? Kapıyı hızla açtığında yanıldığını görüp rahatladı. Anna. Yazı masasının önünde ayakta duruyordu ve sırtı az önceki gibi ona dönüktü.

"Merhaba," demek istedi ancak ağrıdan dolayı boğazından hiç ses çıkmadı.

Ve içindeki rahatlama dehşete dönüşüverdi. Çünkü Anna onun dönüşünü fark etmemişti ve arkasını dönmek gibi bir niyeti yoktu. Bunun yerine gizlice Viktor'un çayına beyaz bir madde karıştırıyordu.

31. BÖLÜM

"Derhal evimi terk edin!"

Anna yavaşça arkasına döndü ve hiçbir şey anlamadan Viktor'a baktı.

"Tanrım, bu kez siz beni öldüresiye korkuttunuz, Doktor Bey. Birdenbire ne oldu size?"

"Bu soruyu size benim sormam gerekirdi. Günlerden beri çayımın tadının bu kadar tuhaf olmasına şaşırıp duruyorum. Sizin bu adaya gelmenizden bu yana, her geçen saat daha da hastalanıyorum. Artık bunun nedenini biliyorum."

"Tanrım, Doktor Larenz, önce gelip yanıma oturun. Kendinizde değilsiniz."

"Çünkü iyi sebeplerim var. Çayımıza ne karıştırdınız?"

"Anlayamadım?"

"Neydi o?" diye bağırdı Larenz var gücüyle. Sesi çatallaşmıştı, ağzından çıkan her kelime, iltihaplı gırtlağına acı veriyordu.

"Kendinizi gülünç duruma düşürmeyin" diye karşılık verdi Anna ona sakin bir tavırla.

"NEYDİ O?" diye bağırdı Viktor.

"Parasetamol."

"Para?.."

"Evet. Soğuk algınlıklarında kullanılan ilaç. İşte. Biliyorsunuz ya. Charlotte'yle yaşadığım olaydan bu yana yanımda hep bir miktar bulunduruyorum." Anna gri-siyah çantasını açtı.

"O kadar hasta görünüyordunuz ki sizi iyileştirmek için bir şeyler yapmak istiyordum. İlk yudumu almanızdan önce elbette size söyleyecektim. Tanrım, yoksa sizi zehirlemek istediğimi mi düşünüyordunuz?"

Viktor ne düşünüp ne düşünmediğini artık kendisi de bilmiyordu.

Sindbad ortadan kaybolmuştu. Kendisinin ateşi vardı, ishal olmuştu ve titreme nöbetleri geçiriyordu. Bunların tümü soğuk algınlığı belirtisiydi. *Ya da zehirlenme belirtileri.* Aldığı ilaçların faydası dokunmuyordu.

Ve iki insan onu birden fazla olmak üzere Anna'ya karşı uyarmışlardı.

Kendine dikkat et. Anna tehlikeli biri.

"Sizce kendimi de sizinle birlikte öldürmek mi istiyorum?" diye sordu Anna. "İşte. Kendimi bugün iyi hissetmediğim için ben de çayıma biraz koydum. Üstelik bu arada büyük bir yudum da içtim."

Viktor afallamış bir halde Anna'ya bakıyor ve heyecandan doğru kelimeleri bulamıyordu.

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum," diye bağırdı sonunda. "Dün gece evime gizlice girmiş olup olmadığınızı da bilmiyorum. Adadaki bakkaldan neden bir et bıçağı ve misina aldığınızı da bilmiyorum. Ve benimle yarım kalmış hesabınızın ne olduğunu da bilmiyorum."

Viktor, kendince son derece haklı sorular soruyor olmasına rağmen dışarıdan biri için sözlerinin kulağa ne kadar karmaşık ve saçma geldiğinin farkındaydı. "Tanrı aşkına, daha sizin kim olduğunuzu bile bilmiyorum!"

"Ben de sizin benden ne istediğinizi anlamıyorum Doktor Larenz. O bahsettiğiniz hesap da neyin nesi?"

"Hiçbir fikrim yok. Michael Burg'a sözünü ettiğiniz ve güya kanımı akıtacağınız hesap."

"Ateşiniz mi var?"

Evet, ateşim var, diye geçirdi içinden Viktor. *Şimdi de bunun nedenini ortaya çıkarmak üzereyim.*

"Beni Sylt'ten buraya getirirken Burg ile tek kelime bile konuşmadım." Artık Anna da sesini yükseltmeye başlamıştı. "Neden söz ettiğinizi gerçekten bilmiyorum."

Yine bir yalan. Ya Anna ya da Halberstaedt yalan söylüyordu.

"Fakat hakkımda böyle düşünüyorsanız, terapimizin bundan böyle bana faydalı olacağını doğrusu hiç sanmıyorum."

Viktor ilk defa hastasının bu şekilde sinirlendiğini görüyordu.

Anna mantosuyla çantasını kaptığı gibi hızla onun yanından geçti. Ancak antreye ayak basar basmaz geri döndü. Ve Viktor'un müdahale etmesine fırsat bırakmadan, ona yapabileceklerinin en kötüsünü yaptı.

Kahverengi zarfı yazı masasının üzerinden kaptığı gibi, şöminenin içine fırlattı. Zarf alev alarak yanmaya başladı. "Hayır."

Viktor zarfı kurtarmak için koşmak istedi ancak tek bir adım dahi atacak gücü kalmamıştı.

"Konuşmalarımız sona erdiğine göre, artık onun da sizin için bir değeri kalmamıştır nasıl olsa."

"Bekleyin!" diye bağırdı Viktor kadının arkasından fakat Anna arkasına bakmadı ve kapıyı çarparak dışarı çıktı.

Gitmişti. Onunla birlikte Josy hakkındaki gerçekleri öğrenme umudu da yok olmuştu. Alevlerin arasında dumana dönüşmüş ve şöminenin bacasından yavaşça çıkıp gitmişti.

32. BÖLÜM

Viktor inleyerek kendisini kanepeye bıraktı.

Bu da ne böyle? Bu adada neler oluyor?

Bacaklarını vücuduna doladı ve dizlerini çenesine kadar çekti.

Tanrım.

Ter boşalmalarına yine en iyi arkadaşı, yani titreme nöbetleri eşlik etmeye başlamıştı.

Bana ne oluyor? Bundan böyle Josy hakkında hiçbir şey öğrenemeyeceğim.

Seni zehirlemek istiyordu, diyordu ona içindeki bir ses. *Parasetamol*, diye karşılık veriyordu azap çeken vicdanı.

Büyük sıkıntılarla karşılaşmadan ayağa kalkabilmek için, uzunca bir süre titreme nöbetlerinin geçmesini beklemek zorunda kaldı.

Viktor nihayet içinde artık soğumuş olan çayın bulunduğu porseleni bir tepsinin üzerine koyup mutfağa götürürken, her iki fincana şaşkınlıkla baktı. Aklı o kadar karışıktı ki eşiğe takılarak tökezledi ve tepsiyi içindekilerle birlikte yere düşürdü. Artık şüphesini doğrulama imkânı da kalmamıştı. Fakat çayın yere dökülmesinden hemen önce gördüğünün doğru olduğuna emindi.

Fincanlar. Her ikisi de ağzına kadar doluydu. Anna'nın kendi çayına hiç dokunmamış olduğuna yemin edebilirdi.

Bir yer bezi almak için mutfağa gidemeden, eski moda faks cihazının vızıltısını ve homurtusunu işitti.

Tepsiyi ve kırıkları oldukları yerde bırakarak oturma odasına geri döndü. Yolunda gitmeyen bir şeylerin olduğunu uzaktan bile anlamıştı. Cihazdan çıkan kâğıdı aldı ve yazı masasındaki lambanın altına tuttu. Onu elinde evirip çevirmesinin hiç faydası yoktu. Bir mikroskop bile onun daha detaylı bir araştırma yapmasına yardımcı olamazdı. Faksın üzerinde görülecek bir şey yoktu. Ne bir resim, ne de kızına ait bir çizim. Sadece uzun, siyah bir çizgi, o kadar.

33. BÖLÜM

Halberstaedt o dehşet verici haberi getirdiğinde Viktor o kadar bitik vaziyetteydi ki, Kai'ınki bir yana dursun, artık kendi telefon numarasını bile hatırlayamıyordu. Dedektif aralarındaki anlaşmaya uymamıştı. Söz verdiği gibi yirmi dakika sonra aramayınca, Viktor bunu kendisi yapmak istedi. Fakat dünkü ateş hafızasına zarar vermiş olmalıydı. Sanki beyninde kayıtlı olan adres verileri, birisi tarafından attığı her adımda çalkalanan bir harf ve rakam çorbasına dönüştürülmüştü. Bu nedenle faksın kendisine iyi ulaşmadığını söylemek için Kai'ı bilgilendirememişti.

Fakat bu şu andaki sorunlarının en önemsiziydi. Panik içindeydi. Zehirden ölesiye korkuyordu. Adada ondan başka doktor yoktu. Denizin üzerini kasıp kavuran bu rüzgârda, orduya ait bir helikopter bile ancak olağanüstü bir aciliyet durumunda buraya gelirdi. Viktor ise bunun bir acil durum olup olmadığını bile bilemiyordu. Anna gerçeği mi söylemişti? Yoksa yalan söylemiş ve son günlerde onu sinsice zehirlemiş miydi?

Tıpkı Charlotte gibi? Ya da Josy gibi?

Bunu yapacak fırsat bulmuş muydu acaba? Viktor birkaç saat daha beklemeye karar verdi. Bu hatırı sayılır fırtınada bir nöbetçi doktorun hayatını tehlikeye atmayı kesinlikle istemiyordu. Muhtemelen basit bir soğuk algınlığı yüzünden kendilerini kasırganın

içine atmış olduğunu söylerlerdi sonradan. Neyse ki yanında yeteri kadar kömür hapı ve başka zehir söktürücüler vardı, bunları güçlü bir antibiyotikle birlikte rahatlıkla kullanabilirdi.

Viktor, daha sonra düşündüğü zaman, bedensel olarak içinde bulunduğu durumun, Halberstaedt'in getirdiği o korkunç haberi kabul etmek için çok uygun olduğunu fark etti. Hastalığı ve ilaçların yan etkileri aklını o denli bulandırmıştı ki, verandasında gördüğü ölüm tablosuna uygun bir tepki gösterecek bir durumda bile değildi.

"Üzgünüm, Doktor" dedi Belediye Başkanı. İki eliyle tuttuğu siyah bir kasketi parmaklarının arasında döndürüp duruyordu.

Viktor, ölü köpeğine doğru eğildiğinde hafifçe sendeledi.

"Sindbad'ı Ankerhof'un arkasında, bir çöp tenekesinin yanında buldum."

Viktor bu sözleri ağır bir tiyatro perdesinin arkasından söyleniyormuş gibi, boğuk duyuyordu. Eğildi, Golden Retriever'ından geriye kalanları yumuşak bir hareketle okşadı. Bu işten anlamayan biri bile köpeğe ölene dek işkence edildiğini fark edebilirdi. İki bacağı, çenesi ve muhtemelen de omurgası kırılmıştı.

"Orada kimin kaldığını biliyorsunuz, değil mi?"

"Efendim?" Viktor başını kaldırıp Belediye Başkam'na baktığında, gözlerindeki yaşları siliyordu. Sindbad ayrıca boğulmuştu da. Bir misina ensesine ve boynuna gömülmüş durumdaydı.

"O kadın. Ankerhof'ta kalıyor. Bana soracak olursanız, bunu o yapmıştır."

İlk tepki olarak Viktor ona hak vermeyi istedi. Anna'yı vurmak için silahını alıp gelene kadar burada beklemesini söylemeyi. Fakat hemen sonra kendisini mantıklı olmaya zorladı.

"Dinleyin beni, şimdi bu konuda konuşamam. Hele hastamın davranışları hakkında, hiç."

Bu adil değil. Misina.

"O kadın hâlâ sizin hastanız mı? Az önce onun büyük bir öfkeyle ve ağlayarak evinizden çıktığını, köye doğru koşarak gittiğini gördüm."

"Bu da sizi ilgilendirmez," dedi Viktor giderek çatallaşan ve öfkelenen sesiyle.

Halberstaedt ellerini yukarı kaldırdı.

"Anlaşıldı, Doktor. Kızmanıza gerek yok. Ayrıca, siz de hiç iyi görünmüyorsunuz."

"Ya? Bu sizi şaşırttı mı?"

"Söylüyorum sadece. Köpeği öldürülen biri için bile. Size bir şekilde yardım edebilir miyim?"

"Hayır." Viktor tekrar parçalanmış hayvanın yanına çömeldi. Karnındaki kesikleri ancak şimdi fark ediyordu. Çok derindiler.

Bir et bıçağıyla yapılmış gibi.

"Daha doğrusu, evet. Benim için bir şey yapabilirsiniz." Viktor ayağa kalktı. "Sindbad'ı gömebilir misiniz? Ben bunu başaramayacağım." *Ne fiziksel ne de ruhsal olarak.*

"Elbette." Halberstaedt kasketini başına geçirdi ve işaret parmağıyla siperliğe dokundu. "Küreğin nerede olduğunu biliyorum, Doktor." Adam arka taraftaki alet kulübesine baktı.

"Fakat bunu yapmadan önce size göstermem gereken bir şey daha var. Belki o zaman durumun ciddiyetini kavrayabilirsiniz."

"Nedir?"

"Burada." Halberstaedt, Viktor'a kana bulanmış yeşil bir kâğıt parçası uzattı. "Onu bulduğum zaman bu Sindbad'ın ağzındaydı."

Viktor eliyle kâğıdı düzeltti.

"Bu bir..."

"Evet. Bir banka dekontu. Yanılmıyorsam size ait."

Viktor sağ üst köşedeki kanı sildi ve gerçekten de kendi bankasının ismini gördü. Bu, Isabell'e birlikte aile birikimlerini yatırdıkları hesaba ait bir dekonttu.

"Ona bir göz atın isterseniz," dedi Halberstaedt.

Sol üstte dekontun tarihi ve numarası bulunuyordu.

"*Bugünün* tarihi!"

"Öyle."

"Nasıl olur?" diye sordu Viktor kendi kendine. Adada bu bankaya ait bir dekont yazıcısı yoktu. Ancak hesap durumunu görünce, gerçek paniğe o zaman kapıldı.

Evvelki güne kadar hesabında 450.332 avro bulunuyordu.

Fakat birisi dün tüm bu meblağı bir kalemde çekmişti.

34. BÖLÜM

Bugün. Oda 1245. Wedding Kliniği

"Ve böylece aklınıza ilk defa Isabell geldi, değil mi?" Doktor Roth talimatnameye aykırı olarak hasta odasında bir sigara yakmıştı ve cümlelerin arasında Larenz'in bir nefes çekmesine izin veriyordu.

"Evet. Onun bu olanlarla bir ilgisinin bulunabileceği fikri o kadar korkunçtu ki bu düşünceyi derhal bastırdım."

"Fakat hesaplarınız üzerinde sadece o tam yetkiye sahipti, değil mi?"

"Evet. Tüm hesaplarıma giriş izni vardı. Eğer bankanın hatası değilse, parayı o çekmişti. Daha doğrusu ben öyle düşünüyordum."

Doktor Roth'un çağrı cihazı bir kez daha sinyal verdi ancak bu defa odadan çıkmadan sadece sinyali susturmakla yetindi.

"Çağrıya cevap vermeyecek misiniz?"

"Önemli değil."

"Karınız mı?" diye şakalaşmak istedi Viktor fakat Roth ona katılmadı.

"Sizin eşinizde kalsak daha iyi olur, Doktor. Kai'ı neden Isabell'i daha yakından mercek altına almakla görevlendirmediniz?"

"Hitler'in Günlükleri'ni hatırlayabiliyor musunuz?" diye soruya bir karşı soruyla cevap verdi Larenz. "*Stern* in kandığı o sahtekârlığı..."

"Elbette."

"Uzun zaman öncesinde bir kere o zamanlar bu dergide çalışmış ve skandala doğrudan karışmış olan bir gazeteciyle konuşmuştum."

"Merakla bekliyorum."

"O adamla, misafir olarak katılacağım bir sohbet programında, kulisin arkasında tanışmıştım. Aslında bu olay hakkında konuşmaya hiç niyeti yoktu ancak çekimden sonra kanalın kantininde içtiği iki, üç bira dilini çözdü. Sonra da bana asla unutamayacağım bir itirafta bulundu."

"Neydi bu itiraf?"

"Adam şöyle demişti: 'Günlüklerin gerçek olduğundan son derece emindik, bu nedenle onların da gerçek olmaktan başka çareleri yoktu. Kural şuydu: Bir şeyin öyle olmaması gerekiyorsa, o, zaten öyle değildir. Bu nedenle de asla bir sahtekârın oyununa gelip gelmediğimizi araştırmadık. Sadece kitapların gerçek olduğunu ispatlayacak delillerin peşindeydik, o kadar."

"Bununla ne demek istiyordu?"

"Günlükler için geçerli olan, benim için de Isabell konusunda geçerliydi: Öyle olmaması gereken bir şey, zaten öyle değildir."

"Bu yüzden de araştırmalarınıza devam etmediniz mi?"

"Ettim. Fakat hemen değil. Önce bambaşka işlerle uğraşmak zorundaydım."

Viktor, bir kez daha Doktor Roth'un uzattığı sigaradan bir nefes çekti.

"O adadan sağ olarak ayrılmanın bir yolunu bulmalıydım."

35. BÖLÜM

Üç kelime. Ve Viktor'un aklından geçen ilk şey, Anna'nın ilk defa kendisine sen diye hitap etmesi gibi önemsiz bir tespit oldu.

"Bana yardım et!"

Ufuk çizgisi korkutucu bir şekilde eve yaklaşmıştı. Adanın üzerindeki yoğun, koyu gri bulut kütlesi neredeyse elle tutulacak kadar yakındaydı ve beton bir duvar gibi evin üzerine doğru gelmeye devam ediyordu. Fırtına artık şiddetinin zirvesine ulaşmıştı. Viktor kapıya var gücüyle vuran kişinin kim olduğunu anlamak üzere hasta yatağından kalktığında denizler için hava raporu, rüzgâr şiddetini 10 ila 11 olarak veriyordu. Fakat Viktor bu doğa kuvvetlerinin farkında bile değildi. Hem hastalığından hem de dertlerinden birkaç saatliğine kurtulabilmek için kısa bir süre önce güçlü bir uyku ilacı almıştı. Barbitürat tarafından uyuşturulamamış olan tüm duyuları, kapıyı açtığı anda bambaşka bir felaketle sarsıldı: Anna umulmadık bir şekilde geri gelmişti ve Viktor bir insanın sağlık durumunun bu kadar kısa bir sürede böylesine bozulabileceğini hiç tahmin etmezdi. Öfkeyle yanından ayrılmasının üzerinden ancak bir buçuk saat geçmişti. Şu anda ise benzi tümüyle solmuştu, saçları salkım saçaktı ve göz bebekleri korkuyla büyümüştü. Üzerindeki sırılsıklam ve kir içindeki elbiseler, onun bu acıma uyandıran durumunu daha da kötüleştiriyordu.

"Bana yardım et!"

Bunlar aynı zamanda onun bugün için son sözleriydi. Anna, Viktor'un gözlerinin önünde kendinden geçti ve yere yığılırken tırnaklarını son anda onun pamuklu mavi kazağına geçirdi. Viktor ilk anda onun bir epilepsi krizi geçirdiğini düşündü. Epilepsinin şizofreni ataklarının sebebi olması ender rastlanır bir durum değildi. Fakat sonra onun ne spastik bir şekilde titrediğini ne de sert ve ani hareketlerde bulunduğunu gördü. Viktor, onda ağızda köpürme veya idrar kesesinin aniden boşalması gibi diğer tipik belirtilerin de bulunmadığını soğukkanlılıkla tespit etti. Bilincini de tümüyle yitirmiş değildi, sadece güçlü ilaçların etkisindeymiş gibi sersemlemişti ve konuşacak durumda değildi.

Viktor ani bir kararla Anna'yı eve taşımaya karar verdi. Onu verandanın tahta zemininden kaldırdığında ne kadar ağır olduğuna şaşırdı. Vücudunun ağırlığı, ince yapısına hiç uymuyordu.

Doğrusu artık pek formda sayılmam, diye geçirdi içinden ve Anna'yı soluk soluğa üst kattaki misafir odasına taşıdı.

Merdivenleri çıkarken attığı her adımda kafasındaki zonklama giderek şiddetleniyordu. Ayrıca vücudunu, suni olarak üretilen yorgunluğu emen ve her geçen an daha da ağırlaşan bir sünger gibi hissediyordu.

Misafir odası birinci katta, Viktor'un yatak odasının karşısında koridorun öteki ucundaydı. Neyse ki buraya gelmeden önce hazırlık yaptırmıştı ve bu odadaki yataklara da çarşaf serilmişti.

Anna'yı beyaz keten çarşafın üzerine yatırdıktan sonra onun kirli kaşmir mantosunu çıkardı ve nabzını daha iyi ölçebilmek için ipek fularını çözdü.

Her şey yolunda.

İçinden gelen hızlı bir dürtüye uyarak teker teker onun göz kapaklarını araladı ve küçük bir el feneriyle göz bebeklerini ince-

ledi. Artık hiç şüphesi kalmamıştı. Anna'nın durumu gerçekten de iyi değildi. Her iki göz bebeği de oldukça geç bir zamanlama ile tepki veriyordu. Fakat bu tehlikeli değildi ve bazı ilaçların alınmış olmasına bağlı olabilirdi. En önemlisi de Anna'nın numara yapmadığım kanıtlıyordu. Kadın hastaydı ya da en azından bitkin durumdaydı. Tıpkı kendisi gibi.

Fakat neden bu haldeydi?

Bu konu üzerinde daha fazla düşünmeden önce, Viktor onun üzerindeki ıslak giysileri çıkarmaya karar verdi. Bir hekim olmasına ve bunu tıbbi yardım gereği yapmasına rağmen onun pantolonunu çözdüğünde, bluzunun düğmelerini açtığında, son olarak da zarif ipek iç çamaşırlarını çıkardığında uygunsuz bir şey yapıyor olduğu hissine kapıldı. Kadının kusursuz bir vücudu vardı. Onu çabucak yandaki banyodan getirdiği kalın, kar beyazı bir bornoza sardı ve hafif bir kaz tüyü yorganla üzerini örttü. Anna o kadar bitkindi ki yorgan daha üzerine örtülmeden derin bir uykuya dalmıştı.

Viktor onu bir süre daha izledi, ağır ve düzenli soluğunu dinledi, sonunda da Anna'nın bir dolaşım kollapsı sorunu olduğuna ve görünürde onun için başka bir tehlike bulunmadığına karar verdi.

Yine de bu durum hiç mi hiç hoşuna gitmiyordu.

Kendisi de hastaydı ve tümüyle bitkindi. Misafir odasında kendisini öldürmek isteyip istemediğinden emin olamadığı şizofren bir hastası yatıyordu. Üstelik uyanır uyanmaz onu Josy, Sindbad ve banka hesabı meseleleri yüzünden sorguya çekmek zorundaydı.

Uyku ilacı ile antibiyotikler onu bu kadar güçten düşürmemiş olsaydı hiç riske girmez, Anna'yı derhal ve bizzat köye kadar taşırdı.

Viktor kısaca düşündü, sonra kararını verdi ve yardım çağırmak üzere aşağıdaki telefona gitti.

Ahizeyi kaldırdığı anda tüm sahil bir şimşekle aydınlandı. Viktor ahizeyi çabucak yerine koydu, birden başlayarak saymaya başladı ve dörde ulaştığında muazzam bir gök gürültüsü onu ve tüm evi sarstı. Fırtınanın uzaklığı iki kilometre bile değildi. Viktor hızla odada bir tur attı, dışarıdaki muazzam enerji boşalımından zarar görmemeleri için tüm elektrikli cihazları fişten çekti. Anna'nın odasındaki küçük televizyonu da emniyete aldığında onun bir taraftan diğerine döndüğünü ve inleyerek uyumaya devam ettiğini gördü. Görünüşe göre her geçen dakikada kendisini daha iyi hissediyordu. Bir veya iki saate kadar tekrar ayağa kalkmış olurdu.

Kahretsin. Muhtemelen ben uyuduğumda o uyanacak.

Bunun gerçekleşmemesi için elinden geleni yapmalıydı. Kendi evinde onun eline düşmeye hiç niyeti yoktu. Tekrar aşağıya, telefonun yanma indi ancak düşmemek için yarı yolda merdivene oturmak zorunda kaldı.

Tekrar telefona ulaştığında Viktor o kadar bitkindi ki sinyalin olmadığını ancak birkaç saniye sonra fark edebildi. Hiç ses yoktu. Tarihî bir eser sayılabilecek telefonun çatalına birkaç kez vurdu ancak dışarıya hat alamadı.

"Lanet olası fırtına. Lanet olası ada."

Görünüşe göre fırtına hatları koparmıştı. Viktor kanepeye oturdu ve ümitsizlikle düşünmeye başladı. Misafir yatağında tehlikeli bir hastası yatıyordu. Kendisinin köye yürüyecek gücü yoktu. Telefon artık çalışmıyordu. Üstelik uyku ilaçları damarlarında hızla yol alıyordu.

Şimdi ne yapmalıydı?

Çözümü bulduğu anda Viktor uykuya daldı.

36. BÖLÜM

Bu defa farklıydı. Kâbus her zamanki gibi gelişmemiş, bir miktar değişmişti. Aradaki esas fark, Josy'yle birlikte gürleyen denizin üzerinde yol almamalarıydı. Viktor başlangıçta yanındaki kadını tanıyamamıştı. Rüyasında, yanında, otomobilin ön koltuğunda oturan ve parmaklarıyla torpido kapağına tempo tutan bu genç kadının kim olabileceğini düşünüp duruyordu. Ta ki onu tanıyana ve yüksek sesle ismini haykırmak isteyene kadar.

Anna.

Fakat bu kelimeyi çıkarmayı başaramadı, çünkü ağzını kapayan bir el onun konuşmasını engelliyordu.

Ne?..

Ölesiye korkmuş olan Viktor, dehşet verici kâbusun, yerini daha da korkunç bir gerçeğe bırakmış olduğunu gördü. Kanepenin üzerinde yatıyordu. Fakat artık uyumuyordu. Uyanmıştı ve ağzının üzerindeki el gerçekti.

Hava alamıyorum, diye geçirdi içinden Viktor ve kollarıyla saldırgana direnmek istedi. Fakat uyku ilacı ve hastalık, bu saldırının sessiz suç ortaklarıydılar. Görünmez bir ağırlık tarafından aşağı çekiliyormuş gibi, Viktor ellerini hareket ettirmeyi bile güçlükle başarıyordu.

Boğuluyorum. İşte bu kadar. Halberstaedt haklıymış.

Viktor müthiş bir çabayla vücudunu yana atmayı başardı ve kontrol dışı bir hareketle bacağını etrafına savurdu. Vücudunun üst kısmındaki ağırlık önce daha da ağırlaşmıştı. Fakat sonra ayağı yumuşak bir şeye çarptı, doğal olmayan bir çatırtı ve boğuk bir çığlık işitti. El ansızın ağzının üzerinden çekildi ve Viktor kurtulan ciğerleriyle öksürdü. Üzerindeki ağırlık da kaybolmuştu.

"Anna?" Viktor yüksek sesle onun ismini bağırdı; emekleyerek kanepeden uzaklaşmaya çalışırken, kollarını boğulmakta olan biri gibi sallıyordu.

"Anna?" diye bağırdı sesinin olanca gücüyle.

Ama cevap alamıyordu.

Bu bir rüya mı? Yoksa gerçeğin ta kendisi mi?

"Aaannaaaa!"

Viktor bu şekilde bağırdığını duyuyor ve bu arada kendisini yavaşça yüzeye çıkan bir dalgıç gibi hissediyordu.

Şu lanet olası elektrik düğmesi nerede?

Viktor bu arada sallanarak da olsa ayağa kalkmayı başarmıştı ve telaşla ellerini duvarda gezdiriyordu. Sonunda elektrik düğmesini buldu ve dört tepe lambası oturma odasını doğal olmayan parlak bir ışığa boğdular. Gözlerinin ışığa alışmasıyla birlikte etrafına bakındı.

Hiçbir şey yok. Yalnızım. Kimse yok.

Yavaşça pencereye doğru yaklaştı fakat kapalıydı. Yazı masasına ulaşmak üzereydi ki arkasındaki bir kapı sert bir şekilde kapatıldı. Viktor hızla arkasına döndü. Dışarıda birisinin çıplak ayaklarla koşarak merdivenlerden çıktığını işitiyordu.

"Bana yardım et!"

Birkaç saat önce sürpriz misafiri tarafından söylenmiş olan bu üç kelime, bu kez kendi ağzından çıkıyordu. Az önce onu sinsice pençesine almış olan çıplak dehşet tekrar geri dönmüştü. Kısa bir korku ânından sonra kapıya doğru sendeledi.

Burada neler oluyor? Bu gerçekten de Anna mıydı? Yoksa sadece bir rüya mı gördüm?

Viktor antrede komodinin en alt çekmecesini hızla açtı ve tabancayı aradı. *Gitmiş!*

Yukarıda koridorda birtakım ayak sesleri gürültüyle koşuyordu.

Viktor panik içinde bir kez daha çekmeceyi karıştırdı ve yarı açılmış paketi en arkadaki keten mendillerinin altında, saklamış olduğu yerde buldu. Titreyen elleriyle paket kâğıdını yırttı ve silaha iki mermi sürdü. Sonra da, adrenalin tarafından kamçılanmış bir halde, yukarı koşturdu.

Misafir odasının kapısının çarpıldığını duyduğunda en üst basamağa ulaşmıştı. Hızla koridor boyunca koşmaya başladı.

"Anna, bu ne demek?.."

Misafir odasına açılan kapıyı açtığında ve emniyeti indirilmiş silahı yatağa doğrulttuğunda Viktor'un nefesi kesilir gibi oldu. Fakat o beklenmedik görüntü, yıpranmış vücudunda kalan tüm gücü alıp götürdü.

Silahı yere doğru çevirdi.

Bu gerçek olamaz, diye geçirdi içinden ve nefes nefese kapıyı dışarıdan kilitledi. *Bu mümkün değil! Kesinlikle imkânsız!*

Burada hiç de yolunda gitmeyen bir şey vardı. Dahası, bunun ne olduğunu da bilmiyordu. Bildiği tek bir şey vardı: Anna'nın birkaç saat öncesine kadar huzur içinde uyuduğu ve az önce de içinde koştuğunu duyduğu oda boştu. Üstelik kadın evin başka bir bölümünde de değildi.

Aradan yarım saat geçip de tüm kapıları ve pencereleri bir kez daha kontrol etmesinden sonra, Viktor'un yorgunluğu uçup gitmişti. Titreme nöbeti ve ateş, uyku ilacının etkisini yok etmişti. Anna da onun tekrar uyumaması için elinden geleni yapmıştı.

Önce ona saldırmış, sonra da fırtınanın tam ortasına doğru evden kaçmıştı. Hem de çıplak olarak! Çünkü tüm giysileri, hatta bornoz bile misafir odasının yerine saçılmış duruyordu. Anna birini bile üzerine geçirmemişti. Viktor kendisine sert bir kahve hazırlarken, aynı sorular bir bayrak yarışındaymış gibi yerlerini birbirlerine bırakıp duruyorlardı:

Anna kendisinden ne istiyordu?

Bu saldırı gerçekten de sadece bir rüya mıydı?

Eğer öyleyse, Anna neden ortadan kaybolmuştu?

Gerçekte o kimdi acaba?

İki Tylenol ve bir Aktren alarak gücünü toplamaya çalıştığında saat henüz sabahın dört buçuğuydu. Ve gün onun için henüz başlamıştı.

37. BÖLÜM

Parkum. Gerçeğin Günü

En zeki insanlar bile arada sırada çok budalaca ve gülünç, mantıksızca davranış biçimleri gösterirler. Örneğin bir uzaktan kumandaya sahip olan herkes, pil zayıfladıkça düğmelere daha sert basmak gibi iflah olmaz bir alışkanlığa sahiptir. Sanki pildeki enerjiyi limon sıkar gibi sıkmak mümkünmüş gibi.

Viktor için insan beyni bu tür bir uzaktan kumandaydı. Yorgunluk, hastalık veya başka sebeplerden ötürü pil beyin faaliyetlerini yavaşlattığında düğmeye daha sert basmanın hiç anlamı yoktu. İnsan ne kadar çaba gösterirse göstersin belirli düşünceleri zorla ortaya çıkarmak kesinlikle mümkün değildi.

Viktor bu kanaate son gecenin olayları sonucunda ulaşmıştı. Olanları bir türlü açıklayamıyordu. Ve zihnini ne kadar yorarsa yorsun, ne kadar düşünüp taşınırsa taşınsın tatmin edici bir açıklama bulamıyor ve huzura kavuşamıyordu.

Charlotte, Sindbad, Josy, zehir.

Her şeyin başında ve sonunda aynı soru bulunuyordu: *Anna Spiegel kimdi?* Çok geç olmadan bunu ortaya çıkarmak zorundaydı. Başta elbette polise haber vermeyi düşünmüştü. Fakat onlara ne anlatacaktı ki? Köpeği ölmüştü, kendisini hasta hissediyordu, bi-

risi kendisini öldürmeye çalışmıştı ve banka hesabı boşaltılmıştı. Fakat elinde Anna'nın bunlardan biriyle olan bağlantısını ortaya çıkaracak kesin deliller yoktu.

Bugün pazardı, bu nedenle son hesap hareketini iptal etmesi getirmesi için bankadaki müşteri temsilcisine ancak yarın telefon edebilirdi. Bu kadar uzun bir süre beklemek niyetinde değildi ve bunu istemiyordu. Bugün harekete geçmeliydi, hem de tek başına. Neyse ki geceki saldırıya rağmen kendisini daha iyi hissediyordu. Fakat bu onu daha da rahatsız ediyordu. Çünkü bunun sebebi dünden bu yana çay içmemiş olması ve zehir söktürücü ilaçların etkilerini göstermeye başlamış olması olabilirdi.

Bir kez daha alışılmadık bir gürültü duyarak irkildiğinde Viktor banyodaydı. Aşağıda. Kapıda biri vardı. Fakat bu Halberstaedt'in lastik çizmelerinden veya Anna'nın yüksek topuklarından farklı bir sesti. Neredeyse gerçek dışı denebilecek, ani bir paniğe kapılan Viktor, artık üzerinde taşımaya başladığı silaha uzandı, yavaşça evin kapısına gitti ve delikten dışarı baktı. Sabahın bu erken saatinde kendisinden kim ne isteyebilirdi ki?

Dışarıda hiçbir şey yoktu.

Viktor parmak uçlarına yükseldi, dizlerinin üzerine çöktü fakat hangi açıdan bakarsa baksın, dışarıda hiç kimseyi göremiyordu. Kapıyı birazcık aralamak üzere elini ağır pirinç kapı koluna uzattığında sağ ayağının altından bir hışırtı geldi. Viktor aşağıya baktı, yere eğildi ve kapının altından sokulduğu çok açık olan bir zarfı eline aldı.

Bu bir telgraftı. Eskiden, faksın ve e-postanın icadından önce, Viktor'a bu yolla sık sık bilgiler ulaştırılırdı. Fakat cep telefonları aracılığıyla herkese her yerde ulaşmanın mümkün olduğu bugünlerde, iletişimin bu şeklinin artık kullanılmadığını sanıyordu. Gerçi

şu anda bu adada bir GSM şebekesinin kapsama alanı dışında bulunuyordu ve bu nedenle mobil olarak ulaşılamaz durumdaydı ancak telefonu normalde çalışıyordu ve önemli haberlere internet üzerinden de ulaşabiliyordu. Kim ona bir telgraf gönderirdi ki?

Viktor tabancayı bornozunun cebine soktu ve postacının hâlâ görüş alanında bulunup bulunmadığına baktı. Fakat sırılsıklam bir halde köye doğru giden bir kedi dışında en küçük bir canlı izi bile yoktu. Gerçekten de birkaç saniye önce verandasında biri bulunmuş olsaydı bile, bu kişi muhtemelen yıldırım hızıyla koşarak evin hemen yanındaki çam ve ladin ormanının yağmurdan ıslanmış dallarının tüm ışığı yutan güvenliğine sığınmış olmalıydı.

Viktor titreyerek kapıyı kapattı ancak bu sarsıntıya neden olanın soğuk mu, korku mu, yoksa hastalık mı olduğunu bilmiyordu. Ter içinde kalmış bornozu çıkardı ve öylece yere bıraktı. Üzerine gardıroptan aldığı örgü bir hırkayı geçirdikten sonra, antreden ayrılmadan heyecanla beyaz zarfı yırttı ve üzerinde mesajın yazılı olduğu sayfayı dışarı çıkardı. Mesaj sadece tek bir kelimeden oluşuyordu. Ancak üçüncü okuyuşundan sonra bu kelime Viktor'un bilinci tarafından kabul edildi ve nefesinin kesilmesine neden oldu.

UTANMALISIN!..

... diye yazmaktaydı on iki puntolu büyük harflerle postanenin adi kâğıdının üzerinde. Sonra da gönderenin kim olduğu. Viktor oturmak zorunda kaldı. Harfler gözlerinin önünde bulanıklaşıyordu: *Isabell.* Bu ne anlama geliyordu Tanrı aşkına? Kâğıdı evirip çevirmesine rağmen, Viktor bundan bir türlü bir anlam çıkaramıyordu. Neden utanması gerekiyordu? Ne yapmıştı da utanacaktı? O esnada Manhattan'da bulunan karısı, hakkında ne bulmuştu ki? Ve neden telefon etmeyip telgraf göndermişti? Karısını kendisiyle doğrudan görüşmekten bile kaçındıracak kadar kızdıran ne olabilirdi? Üstelik tam da ona ihtiyaç duyduğu bu esnada?

Viktor bir kez daha New York'a ulaşmayı denemeye karar verdi. Telefonun yanma gitti fakat ahizeyi kaldırdığında tıpkı dünkü gibi hiçbir şey olmadı. Isabell'e ulaşmak için mutlaka gerek duyduğu hatlar hâlâ kesikti.

Telefon şirketi dünden beri ne yapıyor? Herhalde iskambil oynuyor, diye geçirdi Viktor içinden öfkeyle. Tayfunun adadaki telefon direklerini devirdiğini veya denizdeki telleri kopardığını tahmin ediyordu. Fakat sonra telefonun çalışmamasının çok daha basit bir nedenini keşfetti. İlk anda içi rahatladı ve sorunu ortadan kaldırmaya davrandı. Fakat sonra korkunç, dehşet verici bir duygu onu kıskıvrak yakaladı: Telefon bir önceki gün Kai'ın aramasına kadar çalışıyordu. Ondan sonra da bir daha çalmamıştı. Ve bunun nedeni de çok açıktı: Birisi telefonun fişini çekmişti.

38. BÖLÜM

Isabell'e bu kez de ulaşamayınca, harekete geçmeye karar verdi. Evde öylece oturup hiçbir şey yapmadan karısının, Kai'm veya Anna'nın kendisini aramasını bekleyemezdi. Artık tepkisizliğe son verip harekete geçme zamanıydı.

Antredeki komodinin en üst çekmecesini çekmesi birkaç dakikasını aldı. Babasının yıllar önce el yazısıyla adanın tüm önemli telefon numaralarını kaydettiği kırmızı, yıpranmış, küçük not defteri buradaydı. İlk olarak "A" sayfasını açtı, ancak sonra "P" sayfasında "Pansiyon" gibi önemli bir kayıt buldu. Pes etmeden önce karşı telefonu tam yirmi üç kere çaldırdı.

Times Square'deki Mariott Marquise ile Ankerhof arasında ortak ne vardır, diye sordu kendisine ironik bir tavırla. Viktor numarayı yanlış çevirdiği umuduyla bir kez daha denedi ve zil sesinin kendiliğinden meşgul sesine dönüşmesine kadar bekledi.

Orada kimse yoktu.

Pencereden dışarı baktı ve yoğun yağmur duvarının arkasında, açık denizden sahile doğru sonu gelmez bir şekilde akan dalgaları görmekte güçlük çekti.

Sinirli parmaklarıyla yıpranmış not defterini karıştırdı ve "H" harfini buldu.

Bu defa talihi yaver gitmişti. Isabell ve Trudi'nin aksine Halberstaedt telefona bakmıştı.

"Tatil gününde sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim, Başkan Bey. Fakat son günlerde bana söylediklerinizi üzerinde çok düşündüm. Ve sanırım gerçekten de yardımınıza ihtiyacım olacak."

"Ne demek istiyorsunuz? Söylediklerinizden bir şey anlamadım." Halberstaedt'in sesi oldukça şaşırmış geliyordu.

"Yağmur bu kadar yağmasa elbette kendim de gelirdim ancak düşündüm de, siz tam yanında oturduğunuza göre..."

"Evet?"

"Derhal Anna'yla konuşmam lazım."

"Kiminle?"

"Anna" diye karşılık verdi Viktor. "Biliyorsunuz ya. O kadınla. Anna Spiegel."

"Öyle birini tanımıyorum."

Viktor'un sağ kulağında ince bir ıslık sesi belirdi ve giderek yükselmeye başladı.

"Yapmayın. Son günlerde onun hakkında birkaç kez konuştuk. Hani o kuşkulandığınız kadın. Köpeğimi onun öldürmüş olabileceğini söylemiştiniz."

"Neden söz ettiğinizi bilmiyorum, Doktor Bey."

"Bu bir şaka mı? Siz kendiniz beni birkaç kez uyardınız ya! Son olarak da dün, Sindbad'ı bana getirdiğinizde."

"İyi misiniz Doktor Larenz? Tüm bu hafta boyunca size uğramadım. Köpeğinize de hiçbir şey yapmadım."

Islık sesi şimdi Tinnitus şiddetine ulaşmış ve sol kulağa da sıçramıştı.

"Şimdi beni dinleyin..." Viktor arka plandaki o tanıdık sesi duyunca, cümlesinin tam ortasında durdu.

"Bu o muydu?"

"Kim?"

"Anna. Şu anda yanınızda mı?"

"Ben Anna diye birini tanımıyorum Doktor Larenz. Ve burada yalnızım."

Viktor telefonun ahizesine boğulmakta olan birinin can simidine sarılması gibi sarıldı.

"İyi ama bu... yani..." Ne söyleyeceğini bilemiyordu ki, birden aklına bir şey geldi.

"Bir dakika."

Viktor koşarak antreye gitti ve bornozu yerden kaldırdı. Aradığı şeyin hâlâ aynı yerde bulunduğunu görünce sevindi: dolu tabanca. Sağ cebinde. Bu, aklını kaçırmadığının kanıtıydı.

Viktor koşarak telefona geri döndü.

"Pekâlâ, Patrick. Benimle nasıl bir oyun oynadığınızı bilmiyorum. Fakat elimde şu anda bana vermiş olduğunuz silah var."

"Oh."

"'Oh' da ne demek oluyor?" Viktor artık neredeyse bağırıyordu. "Biri bana burada neler döndüğünü söyleyebilir mi?"

"Bu... buna... yani..." Halberstaedt ansızın kekelemeye başlayınca, Viktor arkasında duran birinin ona talimatlar yağdırdığına emin oldu.

"Önemli değil. Beni dinleyin, Patrick. Bunların ne anlama geldiğini bilmiyorum. Bu meseleyi daha sonra aydınlatacağız. Fakat şimdi acilen Anna'yla konuşmam gerekiyor. Ona az sonra yola koyulacağımı ve bir saat sonra Trudi'nin Ankerhof'una ulaştığımda onu odasında görmek istediğimi söyleyin. En iyisi siz de orada olun. Bu meseleyi birlikte açıklığa kavuştururuz."

Hattın öbür ucunda bir iç çekiş işitildi. Sonra ses aniden değişti. Belediye Başkanı'nın az önceki sinirli, neredeyse boyun eğen sesi kaybolmuş, yerine muazzam bir kibir gelmişti.

"Bir kez daha, Doktor. Ben *Anna* diye birini tanımıyorum. Ve tanısaydım bile, benden istediğiniz şeyi yerine getiremezdim."

"Neden?"

"Trudi'nin pansiyonu haftalardan bu yana kapalı olduğu için. Ankerhof kapalı. Bir tek müşterisi bile yok."

Ve sonra hat kesildi.

39. BÖLÜM

Gerçeği anlamak, önceden bilinmeyen sayıda parçayla oynanan bir yapboza benzer. Ancak mozaiğin tümü bir araya getirildiğinde ortaya çıkar.

Viktor kendisine sorularla dolu küçük bir çerçeve hazırlamıştı ve tamamlanmış resmi cevaplarla doldurmak yolunda ilerliyordu. Kendisine acı veren soruların cevapları:

Sindbad'ı kim öldürmüştü?

Neden tüm bu zaman boyunca kendisini bu kadar hasta hissetmişti?

Halberstaedt'le Anna arasında nasıl bir ilişki vardı?

Ve: Anna Spiegel kimdi?

Elini ahizeye uzattığı anda çaldığı için, Viktor sonuncu soruyu aydınlığa kavuşturacak olan önemli telefon görüşmesini gerçekleştiremedi.

"Kim o kadın?"

Onun sesini duymak Viktor'u o kadar rahatlatmıştı ki ilk anda cevap vermek bir yana dursun, en küçük bir ses bile çıkaramadı.

"Bana *derhal* o kadının kim olduğunu söyle!"

"Isabell!" diye bağırabildi Viktor nihayet, onun sinirli ses tonunu bastırabilmek için. "Beni aradığın için teşekkür ederim, sana ulaşmak için çok çaba gösterdim fakat otel görevlisi..."

"*Sen bana* ulaşmaya mı çalıştın?"

"Evet. Neden bu kadar öfkelisin? Artık hiçbir şey anlamıyorum. Neden bana telgraf çektin?"

"Bir de soruyor!" Isabell'in ağzından çıkan bu cümleyi, denizaşırı bir parazitlenmenin eşlik ettiği öfkeli bir sessizlik izledi.

"Sevgilim." Viktor inatla konuyu araştırmaya devam etti. "Neler oluyor?"

"Bana sevgilim deme. Dün olanlardan sonra..."

Artık öfkesi kabaran ve ahizeyi bir kulağından diğerine aktaran Viktor'du.

"Bağırıp çağırmak yerine beni aydınlatmak lütfunda bulunur muydun acaba?"

"Eh, iyi, oyun oynamak istiyorsan, sen bilirsin. Önce çok basit bir soruyla başlayalım: Kim o sürtük?"

Viktor rahatlayarak güldü ve göğsünden tonlarca ağırlıkta bir yükün kalktığını hissetti. Görünüşe göre Isabell kendisinin adaya yaptığı bu geziyi küçük bir macera yaşayarak değerlendireceğini düşünüyordu.

"Bir okul çocuğu gibi aptal aptal gülme, Viktor. Ve sakın beni enayi yerine koymaya çalışma."

"Hey, hey, hey... Isabell, lütfen. Seni aldattığımı düşünmüyorsun, değil mi? Bu çılgınlık! Böyle bir şey aklına nasıl gelebilir?"

"Sana beni enayi yerine koymamanı söylemiştim. O sürtüğün kim olduğunu söyle, yeter."

"Sen neden söz ediyorsun?" Viktor yeniden öfkelenmişti.

"Dün seni aradığımda o boktan telefona bakan sürtükten," diye bağırdı Isabell ahizeye.

Viktor şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı ve duyduğunu anlamaya çalıştı.

"Dün mü?"

"Evet, dün. Senin saatinle iki buçukta, tam vaktini öğrenmek istiyorsan."

Anna. Dün öğleden sonra buradaydı. Fakat telefona bakması mümkün değildi ki...

Viktor'un beyni çılgınca düşüncelerle doluydu. Kısa bir an için uzun bir uçak yolculuğu yapmış olan birisinin yaşadığı denge kaybının aynısını hissetti.

"Bu uzun zamandır devam ediyor mu? Ha? Güya araya biraz mesafe koyacakmış. Güya röportaj üzerinde çalışacakmış. Kızımızın hatırasını nasıl başkalarını *becermekte* kullanırsın?"

Yanından hiç ayrılmadım ki. Hep yanındaydım, ta ki...

Mutfak. Çay.

Üzerinde bir bumerang etkisi yaratan düşünceler nedeniyle Viktor oturmak zorunda olduğunu hissetti.

Fakat sadece kısa bir süre...

"Anna."

"Pekala, Anna. Soyadı nedir?"

"Efendim?"

Herhalde düşüncelere dalmışken farkında olmadan onun ismini söylemişti.

"Dinle beni, Isabell. Bu çok büyük bir yanlış anlama. Olayları yanlış değerlendiriyorsun."

Aman Tanrım, kendimi gerçekten de karısını sekreteriyle aldatan bir koca gibi hissediyorum. Göründüğü gibi değil hayatım.

"Anna bir hastam!"

"Hastanla mı yatıyorsun?" diye bağırdı Isabell histerik bir sesle.

"Tanrı aşkına, hayır! Onunla aramda hiçbir şey yok."

"Demek öyle!" Bir kez daha o alaycı, yüksek gülüş. "Evet, elbette onunla aranda bir şey yok. Tatil evimizde öylece ortaya çıkıvermiştir. Hem de artık hasta kabul etmemene rağmen. Hem de senin bu aralar Parkum'da bulunduğunu asla bilemeyeceğine rağmen. Kahretsin! Ben kapatıyorum! Kendimi daha fazla alçaltamam."

"Isabell, lütfen. Seni anlayabiliyorum fakat bana olanları açıklama fırsatı ver. Lütfen."

Hattın diğer ucunda sessizlik vardı. Sadece Amerika'daki bir ambulansın ısrarlı sireni Atlantik'i aşıyordu.

"Dinle. Burada neler olup bittiğini ben de bilmiyorum. Dün telefonda konuştuğun kadınla kesinlikle yatmış değilim. Seni aldatmak gibi bir niyetim de asla yok. Lütfen bunu konuşmamızın temeli olarak kabul et. Çünkü diğer olup bitenleri ben kendime de açıklayamıyorum. Gerçek olan şu: Beş gün önce kapım çalındı ve bir kadın –adının Anna Spiegel olduğunu söylüyor– benden kendisini tedavi etmemi istedi. Söylediğine göre çocuk kitapları yazarıymış ve şizofreni hezeyanlarından şikâyetçi. Beni burada nasıl bulduğuna dair hiçbir fikrim yok, hatta onun adada nerede kaldığını bile bilmiyorum. Tek bildiğim, gerçekten de son derece alışılmadık ve ilginç bir hastalık öyküsüne sahip olması. Bu yüzden de bir istisna yaparak, onunla bir ön terapi görüşmesi yaptım. Şu anda adada, sadece fırtınadan ötürü tekne seferleri yapılamadığı ve anakaraya dönemediği için bulunuyor."

"Hoş hikâye. İyi düşünülmüş," dedi Isabell dişlerinin arasından.

"Bu bir hikâye değil. Bu gerçek. Dün neden telefona baktığı hakkında en küçük bir fikrim dahi yok. Kısa bir süre için mutfağa çay koymaya gitmiştim, telefon çaldığında bu fırsatı değerlendirmiş olmalı."

"Telefon çalmadı ki."

"Nasıl?"

"Ahizeyi hemen kaldırdı. Telefonun yanında bekliyormuş herhalde."

Viktor, ayaklarının altındaki zeminin giderek daha fazla kaymakta olduğunu hissediyordu. Bir kez daha kesinlikle yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Açıklayamadığı bir şeyler.

"Isabell, onun bunu neden yaptığını açıklayamıyorum. Zaten ortaya çıktığından bu yana çok tuhaf şeyler olup duruyor. Hastayım. Saldırıya uğradım. Ve Anna ismindeki bu kadının Josy hakkında bilgi sahibi olduğunu düşünüyorum."

"Ne?"

"Evet. Tüm bu zaman boyunca sana ulaşmaya çalışıp durdum. Sana belki de bir iz bulduğumuzu söylemek istiyordum. Kai konuyla ilgileniyor. Ayrıca biri hesabımızı boşaltmış. Tüm bunları ben de anlamıyorum ve seninle konuşmak istiyordum. Fakat günler boyunca sana ulaşmayı bir türlü başaramadım. Bunun yerine senden bugün bir telgraf aldım."

"Evet, telefonla ulaşmayı başaramadığım için *sana* bir telgraf çektim."

Telefon hattı.

"Biliyorum. Birisi dün akşam telefonun fişini çekmiş."

"Lütfen, Viktor. Aklımı daha fazla zorlama. Bir kadın yoktan var olurcasına ortaya çıkıyor, sana kızımız hakkında bilgi veriyor, sonra telefona bakıyor, olmadık şeyler söylüyor ve aleti fişten çekiyor, öyle mi? Daha başka neler diyeceksin? Sarhoşken adanın fahişesiyle bir kaçamak yaptığını söyleseydin daha inandırıcı olurdu."

Viktor onun son sözlerini duymamıştı bile. Daha ilk cümlede alarm zilleri çalmaya başlamıştı.

"Onunla ne konuştunuz?"

Olmadık şeyler söylemiş.

"En azından bana yalan söylemiyor. Senin duşta olduğunu söyledi."

"Yalan. Ben mutfaktaydım. Kai'la kısa bir görüşme yaptım, sonra da onu kapı dışarı ettim."

Şimdi de Viktor histeri krizi geçirmek üzereydi ve ahizeye neredeyse bağırıyordu. "Bu kadınla aramda hiçbir şey yok, onu tanımıyorum bile."

"Oh, ama o seni çok iyi tanıyor."

"Neden?"

"Bana takma adını söyledi. Hani o çok nefret ettiğin, güya annenle benden başka kimsenin bilmediği o takma adını."

"Diddy?"

"Evet, Diddy. Sana bir şey diyeyim mi, Diddy? Gel de beni becer!"

Bu sözlerden sonra Isabell telefonu kapattı; hattan artık sadece tekdüze, insanın içine işleyen bir ses geliyordu.

40. BÖLÜM

Viktor daha önce hayatının bu denli boğucu bir baskı altına alınmış olduğu başka bir zamanı hatırlamıyordu. Bir hastanın sınırları aşması ve onu rahatsız etmesi, ilk kez olan bir şey değildi. Fakat bugüne dek özel yaşamına yapılan müdahalelerde patalojik ancak yine de anlaşılabilir bir motif bulunuyordu. Anna'dan kaynaklanan tehlikede ise bilinmeyen, tanımlanamayan bir şeyler vardı. Bu kadın ne istiyordu? Neden öldürülen bir öğrencinin ismini kullanıyor ve karısına, Isabell'e yalan söylüyordu? En önemli soru da şuydu: Tüm bunların Josy'yle ilişkisi neydi?

Viktor, gözünden kaçırdığı bir şeylerin olması gerektiğini biliyordu. Son günlerde yaşanan her şey birbiriyle ilişkili ve bağlantılıydı. Ancak tuhaflıklar zincirinin halkalarını doğru bir şekilde sıralamayı başarabildiğinde anlayamadığı, görünmez bir plan çalışıyordu sanki. Viktor da işin içinden çıkmayı bir türlü başaramıyordu.

Hiç olmazsa bedensel olarak kendisini biraz daha iyi hissediyordu, çünkü dünden bu yana çay içmemişti. Uzun bir duş aldı ve üzerini değiştirdi.

Çamaşır makinesini doldurup çalıştırsam iyi olur, diye geçirdi içinden, önceki günkü Levi's kotunu giymek istediğinde. Pantolonun ceplerini ters yüz etti ve içlerinde birikmiş olan tüm kâğıt mendilleri çöpe attı. Bu esnada yere küçük bir kâğıt düştü ve Viktor onu

almak üzere yere eğildiğinde, son günlerde onu tümüyle unutmuş olduğunu fark etti. Bu kâğıt parçası Anna'nın cüzdanından düşmüş, Viktor da onu telaşla cebine sokmuş, sonra da unutmuştu. Kâğıt, gençlerin gizlice okul sıralarının altına soktukları bir aşk mektubu gibi özenle katlanmıştı. Ne umduğunu kendisi de bilmiyordu fakat üzerinde bir rakam dizisini gördüğünde hayal kırıklığına uğradı. Hemen her şey olabilirdi bu: Bir banka kasası için rakamsal şifre, bir hesap numarası, bir internet şifresi ya da daha akla yakını: Bir telefon numarası.

Viktor mümkün olduğu kadar hızlı bir şekilde koşarak aşağıya indi ve ahizeyi kaldırdı. Karşı taraftan cevap verilmesi durumunda telefonu derhal kapamaya karar vermiş bir halde, numarayı ağır ağır çevirdi.

41. BÖLÜM

"Nihayet beni aramanıza çok memnun oldum Doktor Larenz!"

İçinde bulunduğu büyük şaşkınlıktan ötürü Viktor telefonu kapatmayı unutmuştu. Böyle bir selamlamayla karşılaşacağını hiç hesaba katmamıştı. Parkum'daki analog telefon numarasının karşı tarafta görünmesi zaten mümkün değildi. Karşı tarafta kim vardı? Kimi aramıştı? Neden hattın diğer ucunda sabırsızlıkla bekleniyordu?

"Evet?.." Viktor kimliğini henüz ortaya koymayı istemediği için, mümkün olduğunca az ve öz konuşmaya karar vermişti.

"Tüm bu yaşadıklarınızdan sonra sizi rahatsız ettiğim için inanın çok üzgünüm."

Bu seste ona tanıdık gelen bir şeyler vardı.

"Fakat zararın daha da büyümemesi için bunu mümkün olduğu kadar erken öğrenmenizin gerekli olduğunu düşündüm."

Van Druisen! Viktor sesin sahibini nihayet tanımıştı. Fakat hocasının telefon numarasının Anna'nın cüzdanında ne işi vardı?

"Sevgili profesör, neden bu kadar heyecanlısınız?" diye sordu.

"Son e-postamı okumadınız mı yoksa?"

E-posta mı? Viktor son günlerde hesabını kontrol etmeyi tümüyle unutmuştu. Röportajı teslim etme süresini geçirdiği için *Bunten*'den gelen e-postalar, posta kutusunda birikmiş olmalıydı.

"Hayır, henüz burada internete bağlanma fırsatı bulamadım. Ne oldu ki?"

"Bir hafta önce muayenehaneme hırsız girdi, Doktor Larenz."

"Üzüldüm, fakat bunun benimle ne ilgisi var?"

"Zaten beni rahatsız eden de hırsızlık olayı değil. Daha ziyade çalınanlar. Çünkü bunu yapan her kimse sadece bir tek dolabı açmış ve içinden tek bir hasta dosyası almış."

"Hangisini?"

"Bilemiyorum. Ancak bu dolapta sizin vakalarınızın dosyaları bulunuyordu. Anlıyor musunuz? Muayenehanenizi satın almamdan sonra bana devrettiğiniz vakalar. Korkarım birisi eski hastalarınızla ilgileniyor."

"İyi ama bana bunun hangi dosya olduğunu söyleyemediğinize göre, bir dosyanın eksik olduğunu nasıl anladınız ki?"

"Koridorda içi boşaltılmış bir klasör bulduğum için. Etiketi sökülmüştü, kime ait olduğunu anlamam mümkün olmadı. Fakat içindeki bütün belgeler gitmiş."

Viktor, duyduklarını daha iyi anlayabilirmiş gibi gözlerini kapadı. Eski vakalarından hangisi bugün birisini ilgilendirebilirdi? Üstelik tozlu bir dosyayı ele geçirmek için kim hırsızlığa teşebbüs edebilirdi? Viktor'un aklına bir düşünce geldi ve tekrar gözlerini açtı.

"Beni iyi dinleyin, Profesör van Druisen. Ve lütfen bana gerçeği söyleyin. Anna Spiegel diye birini tanıyor musunuz?"

"Tanrım, demek bunu biliyorsunuz?"

"Neyi biliyorum?"

"İşte, o... yani..."

Viktor bu yaşlı, saygıdeğer profesörün böylesine çaresizce kekelediğini daha önce hiç duymamıştı.

"Bunu bildiğimi söylerken ne kastediyordunuz?"

"Evet, yani, işte... Yani, az önce bana birini sordunuz ya."

"Evet. Anna Spiegel'i sordum. Bu kadını bana siz mi gönderdiniz? Yani Parkum'a?"

"Aman Tanrım, yoksa o *sizin* yanınızda mı?"

"Evet. Neler oluyor?"

"Bunu biliyordum. Bunun yanlış olduğunu biliyordum. İşlerin bu noktaya gelmesine izin vermemeliydim." Van Druisen'in sesi umutsuz, neredeyse ağlamaklı bir tondaydı.

"Çok rica ederim, profesör. Bana neler olduğunu söyleyin."

"Tehlikedesiniz. Hem de büyük bir tehlikedesiniz, sevgili dostum."

Servis atılmaya hazırlanırken bir tenis raketi nasıl kavranılırsa, Viktor da ahizeyi aynı şiddette kavradı.

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Anna Spiegel benim hastamdı. Onu kabul etmek niyetinde değildim ancak tavsiye üzerine gelmişti."

"Kendisi şizofreni hastası mı?"

"Size böyle olduğunu mu anlattı?"

"Evet."

"Amiyane tabiriyle insanları ağma böyle düşürüyor işte."

"Aslında hasta değil mi yani?"

"Hayır, hasta. Hem de çok hasta. Ama şizofren değil. Tam aksine. Hastalığı, şizofren olduğunu *iddia etmesi.*"

"Tam olarak anlayamadım."

"Size öldürdüğü o köpekten söz etti mi?"

"Evet, Terry. Bunun gördüğü ilk hayal olduğunu söyledi."

"Bu doğru değil. O köpeği gerçekten öldürmüş. Bu olay gerçekten yaşanmış. Gerçekle daha iyi yüzleşebilmek için, şizofren olduğunu iddia ediyor."

"Yani bana anlattıklarının hepsi..."

"... gerçekten olmuş şeyler. Tüm o korkunç olayları gerçekten yaşamış. Gerçeklerden kaçabilmek için de hayalî bir hastalığın arkasına saklanmış. Ne söylemek istediğimi anlıyor musunuz?"

"Evet."

Hepsi gerçek: Charlotte, bungalova girişi, Hamburg'a gidişi, zehir...

"Peki ama neden Anna'yı bana gönderdiniz?"

"Ben böyle bir şey yapmadım Doktor Larenz. Son dönemlerde Bayan Spiegel'i artık tedavi etmek istemiyordum. Artık çalışmadığınızı bildiğime göre, onu neden size havale etmek isteyeyim ki? Üstelik Anna bana öyle kendiliğinden çıkıp gelmemişti. Zaten olayı bu kadar gizemli kılan da bu. Hırsızlık için muayenehaneme girildiği gün o da ortadan kayboldu, bu yüzden de onun bu olayla ilişkili olduğunu düşünüyorum."

"Neden?"

"Çünkü son seanslarda lafı hep size getirip duruyordu, Doktor Larenz. Aranızda yarım kalan bir hesap varmış. Hatta bir defasında sizi zehirlemek istediğinden bile söz etmişti."

Viktor yutkundu ve bunu son günlere göre daha kolay yaptığını fark etti.

"Beni zehirlemek mi? Fakat neden? Ben bu kadını hiç tanımıyorum ki?"

"Oh, fakat o sizi çok iyi tanıyor."

Viktor birkaç dakika önce kendisine aynı şeyleri söylemiş olan Isabell'i hatırladı.

"Bayan Spiegel durmadan sizden söz ediyordu. Tanrım, kendimi suçlamadan edemiyorum. Sanırım o çok tehlikeli biri. Bana korkunç şeyler anlatıp duruyordu. Başka insanlara yaptığı zalimliklerden. Özellikle de o küçük kıza."

"Charlotte mi?"

"Evet. Sanırım ismi buydu. Oh, hepsi benim hatam Doktor Larenz, lütfen bana inanın! Keşke içimdeki sesi dinleseydim de bu vakayı başkasına devretseydim. Onun aslında kapalı bir kliniğe yatırılması gerekirdi."

"Peki bunu neden yapmadınız?"

"Fakat, sizin..." Profesör bir kez daha duraksadı. "Siz bunu biliyorsunuz ya!"

"Neyi biliyorum?"

"Anna'nın terapisini sonlandırmam mümkün değildi."

"Peki ama neden?"

"Çünkü bunu yapmayacağıma dair eşinize söz vermiştim. Sözümde durmam gerekiyordu."

"Eşim mi?" Viktor sendeledi ve buzdolabının kapısına tutunmak zorunda kaldı.

"Evet. Isabell. Anna'yı tedavi etmeye devam etmemi rica eden oydu. Ne yapabilirdim ki? Sonuçta o eşinizin en iyi arkadaşı."

42. BÖLÜM

Isabell. Anna. Josy. Her şey yavaş yavaş bir anlam kazanıyordu. Josy ortadan kaybolduğunda Isabell'in nasıl olup da sükûnetini muhafaza etmeyi başardığı. Neden duygusal olarak ondan çok daha az etkilendiği. Viktor muayenehanesini satmak zorunda kalırken, o sanki hiçbir şey olmamış gibi çalışmaya devam etmişti. Eskiden bu kadar güçlü olduğu için ona hayranlık duyuyordu. Yoksa bunu duygusal soğukluk olarak mı yorumlamak gerekiyordu?

Viktor'un düşünceleri dört bir yana doğru akıyordu. Geriye dönüp de baktığı zaman, Isabell'in aslında tek çocuğunun ardından gerçek bir yas tutmamış olduğunu görüyordu. Sindbad'ı da gerçekten bulmuş muydu, yoksa Josy'nin yerine koymak için bir hayvan barınağına mı gitmişti? Her halükârda şimdi, hayatının bu en korkunç döneminde, kendisine ulaşılmasına izin vermemişti.

Anna'yı van Druisen'e göndermişti.

Ayrıca bir de para meselesi vardı.

Viktor, internet üzerinden bankasının ana sayfasına ulaşmak için oturma odasında bilgisayarını çalıştırdı. Bu mümkün olabilir miydi? Isabell ortak hesaplarını boşaltmış mıydı? Kendisini çıldırtmak için Anna'yla iş birliği mi yapıyordu?

Internet-Explorer'ı açmak isterken, bakışları bir anda dizüstü bilgisayarının altındaki araç çubuğuna kaydı. Büyük bir şaşkınlıkla fareyi aşağı doğru sürükledi. Fakat sonuç değişmemişti.

Tüm ikonlar silinmişti.

Bu kez Internet Explorer'ı Başlat Menüsü üzerinden açtı, ancak karşısında aynı ekran vardı. Bilgisayarı bomboştu. Sabit disk üzerinde tek bir veri bile kalmamıştı.

Birisi onun tüm notlarını, belgelerini ve hasta dosyalarını silme zahmetine katlanmıştı. Başlamış olduğu röportaj da silinmişti ve normalde kalıcı bir şekilde silinmeden önce verilerin depolandığı Geri Dönüşüm Kutusu bile boştu.

Viktor yazı masasından o kadar sert bir şekilde kalktı ki deri sandalye arkaya devrildi ve çatırdayarak kitaplığın yanına düştü. Bu kadarı fazlaydı. Artık telefonlaşma dönemi kesin olarak sona ermişti. Banka hesabı da bekleyebilirdi.

Viktor, Halberstaedt'in verdiği tabancayı aldı, emniyetini açtı ve su geçirmez Goratex paltosunun iç cebine yerleştirdi. Bu alet işine yarayacaktı.

Şimdi.

Fırtınanın içinden köye gitmeyi göze alması, bulmayı umduğu iki şey yüzündendi:

Cevaplar ve Anna Spiegel.

43. BÖLÜM

Bazı insanlar vardır, soğuk ayakları yüzünden uyuyamamaktan şikâyet ederler, ısıtmak için onları yorganın altında birbirlerine ne kadar sürterlerse sürtsünler, hiç faydası olmaz. Bazıları da soğuk günlerde üşümeye burunlarından başlarlar.

Viktor'un da en hassas yeri kulaklarıydı. Düşük ısılarda, soğuk havaya çıkar çıkmaz acımaya başlarlardı. Ancak Viktor tekrar sıcak bir yere girdiğinde ve kulakları "çözüldüğünde" ortaya çıkan acılar daha da dayanılmazdı. Bu noktada acı kulaklardan enseye sıçrar, buradan da Aspirin ve Ibuprofen'in etki etmediği yakıcı bir ağrıya dönüşerek, başının tüm arka kısmına yayılırdı. Viktor bu dersi çocukluğunda gayet acı bir şekilde aldığı için, köye doğru yola koyulduğunda paltosunun kapüşonuyla başını sıkı sıkı örtmüştü.

Bu başlık ve durup dinlenmeden etrafı kasıp kavuran fırtınanın savurduğu büyük miktarda toz ve kuru yaprağın sebep olduğu gürültü, Viktor'un paltosunun cebinden gelen metalik melodiyi duymasını imkânsız kılıyordu. Şayet umutsuz bir şekilde dalgaların altında kalmış olan toprak yolda bir süreliğine eski gümrük binasının altına sığınmamış olsaydı, çalan telefonu muhtemelen hiç duymayacaktı. Ayrıca bariz nedenlerden ötürü zaten cep telefonuna dikkat etmesine de gerek yoktu. Parkum kapsama alanı dışında olduğundan, burada çalışması mümkün değildi. Fakat kapüşonunu

arkaya attığı zaman Viktor'un da şaşkınlıkla tespit ettiği gibi, buna rağmen telefon çalıyordu.

Viktor ekrana baktı ve numara ona bir yerden tanıdık geldi.

"Alo?"

Viktor, bu rüzgârda bir şeyler duyabilmek için bir parmağını sol kulağına soktu. Fakat görünüşe göre hattın diğer ucunda kimse yoktu.

"Alo, kimsiniz?"

Fırtına bir an için hafifledi ve Viktor bir hıçkırık duyar gibi oldu.

"Anna? Siz misiniz?"

"Evet, üzgünüm, ben..."

Tam o anda sığındığı yerin üzerine kalın bir dal düştüğü için, Viktor cümlenin devamını duyamadı.

"Anna, neredesiniz?"

"... ben... Anker..."

Kulağa gelen bu sözcük parçaları birbirleriyle ilişkili değildi fakat Viktor yine de onunla bağlantıyı koparmamaya karar verdi.

"Sizin Ankerhof'ta olmadığınızı biliyorum Anna. Bunu bana Patrick Halberstaedt söyledi. Bu yüzden lütfen bana bir iyilik yapın. SMS ile bana tam olarak nerede bulunduğunuzu bildirin. Birkaç dakika sonra yanınıza gelirim ve her şeyi konuşuruz. Yüz yüze..."

"Yine oldu!"

Şiddetli fırtına, bir an sonra daha da muazzam bir şekilde patlamak üzere adaya bir anlığına sükûnet bahşettiğinde Anna bu sözleri haykırmıştı.

"Ne oldu?"

"... o... benim yanımda... Charlotte..."

Viktor cümlenin tamamını dinlemeye gerek bile duymadı. Anna'nın ne demek istediğini gayet iyi anlıyordu. Bir kez daha

olmuştu. Ağır bir şizofreni alevlenmesi geçiriyordu. Charlotte dirilmişti.

İki dakikalık bir düşünme evresinden sonra, Viktor hattın yeniden kesildiğini fark etti. Fakat bir an sonra şaşkınlıktan ne yapacağını bilemedi. Nokia'sının ekranında bağlantı olmadığının görülmesine rağmen, bir SMS geldiğini belirtir standart zil sesini duymuştu:

"Beni aramayın. Ben SİZİ bulacağım."

44. BÖLÜM

Araba kullanan insanların birçoğu yolun tıkanmasından nefret eder, çünkü bu durum kendi kararlarını verebilme duygularını ellerinden alır. İnsan kırmızı arka lambalardan oluşan bir zincire rastladığında ve öndeki arabanın ilerlemediğini tespit ettiğinde içgüdüsel olarak bir kaçış yolu arar. Hatta o civarı hiç tanımasa bile sinyal verir ve ilk olası çıkışı kullanır.

O saniyede Viktor da iş çıkışı trafiğinde son çıkışı kullanmamak ya da bilmediği bir bölgede şansını denemek arasında tercih yapmak durumunda kalan bir sürücüyle aynı durumdaydı. Ve pek çok insan gibi o da pasif durumda beklemek yerine harekete geçmeye karar verdi. Kendisini aramaması yolunda uyarıda bulunmasına rağmen Anna'yı bulması gerekiyordu. Ondan haber beklemek niyetinde değildi. Aralarında yeni bir engelin oluşması tehlikesi çok büyüktü.

Bu nedenle iki büklüm bir halde tekrar sahil yolu boyunca ilerlemeye başladı, kapüşonunu başına geçirdi, yerdeki su dolu çukurlardan sakınırken, rüzgâra mümkün olduğunca az saldırı imkânı tanımaya gayret etti.

Birden durup etrafına bakındığında yat limanına beş yüz metre mesafedeydi ve adanın tek lokantasını henüz geride bırakmıştı. Önünde birisini gördüğüne yemin edebilirdi.

Viktor yüzündeki büyük yağmur damlalarını sildi ve elini alnına koyarak gözlerini korumaya çalıştı.

Orada.

Yanılmamıştı. Yaklaşık yirmi metre ötesinde mavi bir yağmurluğa bürünmüş olan bir siluet fırtınanın içinde yürüyor ve arkasında bir şey çekiyordu.

Önce bunun bir erkek mi yoksa kadın mı olduğundan ya da onun yüzünü mü yoksa başının arkasını mı gördüğünden emin olamıyordu. Fırtına, aradaki kısa mesafeye rağmen büyük ayrıntıları seçmeyi bile imkânsız kılıyordu. Ancak denizin üzerinde çakan bir şimşek etrafı aydınlattığında, Viktor da müthiş bir gök gürlemesiyle aynı anda kendisine doğru gelen kişinin kim olduğunu ve elinde ne tuttuğunu anladı.

"Siz misiniz, Michael?" diye bağırdı kayıkçıya, aralarında sadece birkaç adım mesafe kaldığında. Fakat tayfunun gürültüleri onların birbirleriyle ancak el sıkışacak mesafeye geldiklerinde ve yüz yüze durduklarında konuşmalarına izin veriyordu.

Michael Burg artık yetmiş bir yaşına ulaşmıştı ve iyi havalarda bunu yüzünden görmek de mümkündü. Rüzgâr ve tuzlu su, adamın yüzünün kalın derisinde derin çizgiler bırakmışlardı. Ancak adam ilerleyen yaşma rağmen yine de yaşamının büyük kısmını ağır işler yaparak geçirmiş ve bu arada temiz deniz havasını teneffüs etmiş bir insanın vücut yapısına sahipti.

Michael, Viktor'a sol elini uzattı. Sağ elinde, ucunda sırılsıklam kesilmiş bir Alman Terrieri'nin titrediği bir kayış tutuyordu.

"Karım beni köpekle dışarı çıkmaya zorladı Doktor Larenz," dedi ve bu esnada ancak bir kadının bu kadar aptalca bir düşünceye sahip olabileceğini belirtir şekilde başını salladı. Viktor acıyla Sindbad'ı düşündü.

"Bu kahrolası havada dışarı çıkmanızın sebebini sorabilir miyim?" diye sordu Michael ardından.

Bir başka şimşek tekrar gökyüzünü aydınlattı ve Viktor kayıkçının yüzüne bakabildiği bu çok kısa süre zarfında, onun gözlerinde derin bir şüphe ifadesi bulunduğunu görebildi.

Viktor ona doğruyu söylemeye karar verdi. Bunu dürüstlükten ziyade, son on yılın en korkunç fırtınasında neden dışarıya çıktığına dair kabul edilebilir bir açıklamayı bu kadar çabuk düşünemeyeceği için yapıyordu.

"Birini arıyorum. Belki bana yardım edebilirsiniz."

"Öyle mi? Söz konusu kişi kim?"

"Adı Spiegel. Anna Spiegel. Ufak tefek, sarışın bir kadın, yaklaşık otuz beş yaşlarında. Onu üç gün önce Sylt'ten buraya getirmişsiniz."

"Üç gün önce mi? Bu imkânsız."

İmkânsız. Viktor, son saatlerde bu kelimeyi ne kadar çok duymuş ve aklından geçirmiş olduğunu düşündü.

Bu arada siyah Terrier titriyor ve şiddetle kayışa asılıyordu. Görünüşe göre canı sahibinden de az dolaşmak istiyordu; arkada durmasından da bu açıkça anlaşılıyordu.

"*İmkânsız* derken ne demek istiyorsunuz?" Viktor, sesini duyurabilmek için giderek daha kuvvetli bir şekilde bağırmak zorunda olduğunu hissediyordu.

"Kayık seferlerini üç hafta önce durdurdum. Adaya en son sizi getirdim. Bir daha da adaya gelmek isteyen olmadı!"

Michael omuzlarını silkti.

"Ama nasıl olur?" diye protesto etti Viktor, Michael yoluna devam edeceğine dair bazı belirtiler gösterirken.

"Belki de başka bir kayıkla gelmiştir fakat hiç sanmam. Öyle olsa bunu duyardık. Kadının ismi ne demiştiniz?"

"Spiegel, Anna," diye tekrar etti Viktor ve Michael'in hayır anlamında başını salladığını gördü.

"Hiç duymadım Doktor Larenz. Kusura bakmayın. Artık gitmem gerekiyor, yoksa öbür tarafı boylayacağım."

Adamın bu son sözlerine uygun olarak kuzeyden gelen şiddetli bir gümbürtü adanın üzerinden geçti ve Viktor'un bir parçası bu gürlemeye ait şimşeği görememesine şaşırdı. Diğer parçası ise elde ettiği bu yeni yapboz parçasını doğru yere yerleştirmeye çalışıyordu. Kayıkla gelmediğine göre, Anna adaya nasıl gelmişti ki? Ve neden bu noktada da yalan söylemişti?

"Ah, eee, Doktor Larenz..."

Yaşlı kayıkçı Viktor'un düşüncelerini böldü ve bir kez daha ona birkaç adım yaklaştı.

"Gerçi beni ilgilendirmez ama bu kadından ne istiyorsunuz?"

Hem evlisiniz hem de bu akşam, burada, hem de bu yağmurda... Gerçi bu sözler dile getirilmemişti ancak fırtınalı havada sessizce asılı duruyorlardı.

Viktor omuzlarını silkti ve arkasını döndü.

Kızımın başına neler geldiğini öğrenmek istiyorum.

45. BÖLÜM

Ankerhof, insanın tam da Kuzey Denizi'nin bu ıssız adasında olmasını bekleyeceği türden bir masal pansiyonuydu. Yat limanının tam karşısında bulunan bu üç katlı ahşap karkas yapı, Struder Eck'teki deniz feneri hariç tutulacak olursa, adanın en yüksek binasıydı. Kocası öldükten sonra Trudi eline geçen oldukça düşük emekli maaşı ve sezonda yanılıp da yolları buraya düşen birkaç turistten kazandığıyla güç bela ayakta durabiliyordu. Fakat gerek pansiyon gerekse sahibesi, adanın günlük yaşamının vazgeçilmez bir parçasına dönüşen ve ayakta kalmaları için ada sakinlerinin mümkün olan her şeyi yaptıkları bir kuruma dönüşmüşlerdi. Hatta gerektiğinde Trudi'nin pansiyonunda konaklamışlardı bile. Parkum'da yelkenli yarışmalarının yapıldığı güzel günlerde pansiyon yirmiye kadar insana sıcacık bir konaklama imkânı sunuyordu. Az sayıda pazar gününde hava izin verirse Trudi masaları bahçeye çıkarıyor, konuklara ve dostlarına kendi yaptığı limonatadan veya buzlu kahveden ikram ediyordu. Sonbaharda yaşlı köy sakinleri pansiyonun dökme demirden şöminesinin karşısında denizci hikâyeleri anlatıyor ve Trudi'nin kendi elleriyle pişirdiği keklerin tadını çıkarıyorlardı. Eğer Trudi daha sıcak memleketlerdeki akrabalarını ziyaret etmeye ve işletmeyi ilkbahara kadar tatil etmeye karar vermemişse tabi. Tıpkı bu yıl olduğu gibi. Binaya ağır ağır yaklaşmakta olan Viktor,

Halberstaedt'le yaptığı o gizemli konuşmadan sonra, Ankerhof'un kepenklerinin sürgülü olmasına ve bacadan duman çıkmamasına hiç şaşırmamıştı.

Ben burada ne arıyorum, diye sordu kendisine, Anna'ya dair herhangi bir yaşam belirtisi görmek için etrafına bakınırken.

Viktor, kirli oyunlarını çevirmek için Anna'nın bu kapalı binaya zorla girmiş olmadığından emin olmak için yüksek sesle onun ismini bağırmak arzusunu güçlükle bastırabildi.

Ansızın cep telefonu tekrar çaldı. Bu kez en yakın arkadaşları ve akrabaları için ayarladığı farklı bir tonda çalıyordu.

"Evet?"

"Söylesene, sen benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Kai? Neler oluyor?"

Viktor tekrar yola çıktı, doğuya doğru birkaç adım yürüdü ve özel dedektifin söylediklerini anlamaya çalıştı.

"Benimle nasıl bir oyun oynuyorsun?"

"Ben mi? Sen neden söz ediyorsun?"

"Fakstan söz ediyorum."

"Tamam. İyi ki aradın, ben de sana faksın üzerinde bir şey olmadığını söyleyecektim."

"Bir şey yok mu? Üzerinde ne olup olmadığını sen benden daha iyi bilirsin, bu yüzden benimle dalga geçmeyi bırak!"

"Ne demek istiyorsun? Sana ne oluyor böyle?"

Kuvvetli bir rüzgâr yağmuru olduğu gibi yüzüne vurduğunda Viktor arkasını dönmek zorunda kaldı. Issız Ankerhof bu konumdan yıkılmak üzere olan bir film setini andırıyordu.

"O çocuk çizimlerinin bana hangi numaradan gönderildiğini tespit ettirdim. O kediyi bana kimin gönderdiğini bilmek istiyordum."

Mavi kedi Nepomuk.

"Nereden gönderilmiş?"

"Nereden olacak! Senin evinden. O kâğıdı bana Parkum'dan sen fakslamışsın."

İmkânsız, diye geçirdi içinden Viktor.

"Kai, burada neler olup..." demek isterken, Viktor'un cümlesi ansızın çifte bir sinyal ve kim olduğu bilinmeyen bir kadın sesi tarafından kesildi. "Kapsama alanı dışında bulunuyorsunuz. Lütfen daha sonra tekrar deneyin."

"Kahretsin." Viktor cep telefonuna baktı ve yüksek sesle küfretti. Ana karayla arasındaki son bağlantı da kopmuştu. Tekrar arkasına döndü. Olduğu yerde durdu. Bakışlarını önce dört bir yana, sonra da bir cevap almak istermişçesine mavi-siyah göğe çevirdi.

Şimdi kiminle konuşabilirdi? Kime gidebilirdi? Bir yağmur damlası doğruca göz bebeğine isabet etti. Küçük bir çocukken banyoda şampuan gözlerine kaçtığında yaptığı gibi, gözlerini hızla kırpıştırmak zorunda kaldı. Viktor, gözlerini ovuşturduktan sonra, etrafını artık daha berrak görüyormuş gibi bir hisse kapıldı. Bakışlarındaki bulanıklık kaybolmuştu. Sanki göz doktoru görme testinden sonra doğru lensleri bulmuş ve duvardaki harfleri birden okuyabiliyormuş gibi. Şimdi nereye gitmesi gerektiğini anlamış olması, belki de sadece bir tesadüften ibaretti.

46. BÖLÜM

Aynen beklediği gibi, Belediye Başkanı'nın küçük evinde ışıklar hâlâ yanmaktaydı. Viktor veranda merdivenini hızla tırmandı ve Halberstaedt'in evinin kapısının zilini çaldı.

Bir yerlerde belki de Michael'e ait olan bir köpek havladı. Sonra yakınlardaki bir bahçe kapısı hızla açılıp kapandı. Bu ses belki de iyi kapatılmamış bir kepenkten çıkmıştı. Her halükârda Viktor kapı zilinin gerçekten çalmış olup olmadığını duyamadı. Halberstaedt'in zili duymuş ve kapıya bakmak üzere aşağı iniyor olma ihtimali nedeniyle bir dakika bekledi.

Fakat zili ikinci çalışından sonra da kimseler ortaya çıkmayınca Viktor zor kullanmaya karar verdi. Neredeyse yumruk büyüklüğündeki kapı tokmağını kavradı ve sedir ağacı kapıya birkaç kez kuvvetle vurdu. Halberstaedt yalnız yaşıyordu. Karısı iki yıl önce Münihli zengin bir internet fırlaması için onu terk etmişti.

Belki de bu iğrenç havanın gürültüsünde beni duyamıyordur, diye düşündü Viktor ve evin etrafında dolandı. Aslında evin yeri çok güzeldi, Ankerhof'un hemen yanındaydı ve yat limanına bakıyordu. Fakat denizin tam kenarında değildi ve kendisine ait bir iskelesi yoktu. Suya ulaşmak için önce dar sahil yolundan karşıya geçmek icap ediyordu. Viktor ise suyun kenarında oturan bir insanın, bunu gerçek anlamıyla yapması gerektiği görüşündeydi. Aksi

durumda insan karada güzel bir tatil evi kiralayabilir ve arabasına atlayarak doğruca en yakın sahile gidebilirdi.

Rüzgâr denizden yana esiyordu ve Viktor evin arkasında dururken, kısa bir an için ön cephenin sağladığı korumanın tadını çıkardı.

Sahil boyunca birkaç cılız, eğri büğrü ve rüzgârın etkisiyle çarpılmış çam ağacından başka korunak sağlayacak bir şey olmadığı için tüm yol boyunca fırtına olanca öfkesiyle ona ön cepheden saldırmıştı. Artık sağanak nispeten de olsa şiddetini azalttığı için daha rahat nefes alabilmeye başlamıştı. Kısa bir süre dinlendikten sonra ev sahibine ait bir yaşam belirtisi aramaya başladı.

Arka taraftaki büyük pencere, Halberstaedt'in çalışma odasını gözler önüne seriyordu. Kendisi de muhtemelen bir üst katta olmalıydı. Çalışma masası elle yazılmış kâğıtlarla doluydu ve küçük bir taburenin üzerinde kapağı açılmış bir dizüstü bilgisayar duruyordu ancak sahibi ortalarda yoktu. Şöminedeki ateş sönmüştü ve parlak ışıklı bir masa lambasından başka hiçbir şey Halberstaedt'in kısa bir süre önce burada çalışmış olduğuna işaret etmiyordu.

Bilgisayar bir yana dursun, Patrick'in bir çalışma odasına ihtiyaç duyduğunu bile bilmiyordum, diye düşündü Viktor şaşkınlıkla ve etrafına bakındı. Üst kattan dışarı ışık sızmıyordu ancak Halberstaedt'in gerçekten de yatmış veya perdeleri çekmiş olabileceği göz önünde bulundurulduğunda bu bir anlam ifade etmiyordu.

Viktor artık ne yapacağını bilemediğini kendisine itiraf etmek zorundaydı. Şiddetli yağmur altında yaptığı bu gezintiden bir sonuç çıkaramamıştı. Aslında kimi nerede arayacağını, hatta Anna'yı ya da Halberstaedt'i bulması durumunda da ne yapacağını tam olarak bilemediği için bu hiç de şaşırtıcı değildi.

Beni aramayın. Ben SİZİ bulacağım.

Viktor son bir kez daha kapı tokmağında şansını denemek istiyordu ki bakımsız bahçenin arka tarafındaki depo dikkatini çekti.

Oluklu sacın altından dışarıdaki karanlığa sızan zayıf ışık hüzmesi, normal şartlar altında Viktor'un dikkatini kesinlikle çekmezdi. Fakat içinde bulunduğu bedensel gerilim, Viktor'un duyularını aynı anda birkaç şeye birden dikkat edebilecek kadar keskinleştirmişti: Depoda ışık yanıyordu, tek penceresi görünürde bir sebep olmaksızın kalın bir kalasla içeriden çivilenerek kapatılmıştı ve düz çatıdan dışarı çıkan küçük, demir bacanın faaliyette olduğuna şüphe yoktu.

Halberstaedt'in bu berbat havada alet deposunda ne işi olabilirdi ki? Evdeki çalışma odasının ışıl ışıl olmasına rağmen, burada dışarı ışık sızmamasına neden bu kadar büyük bir özen göstermişti?

Viktor içinde giderek büyüyen tehlike duygusunu görmezden geldi ve neler olup bittiğini anlamak üzere ıslak çimenlerin üzerinden küçük kulübeye doğru yürüdü.

47. BÖLÜM

Kapı kilitli değildi. Viktor onu yavaşça açtığında burnuna, özen gösterilmeyen her alet deposunda görülebilen türden yağ, ıslak tahta ve kirli bez karışımından oluşan, küf kokulu bir hava çarptı. Yağmurdan ayrılıp kulübeye ayak bastığında ürküttüğü birkaç böcek ve örümcekten başka bir canlıyla karşılaşmadı. Halberstaedt burada da değildi.

Fakat Viktor'un görmeyi umduğu bazı başka şeyler de burada mevcut değildi. Aletler. İki arabalık geniş bir garaj büyüklüğünde olan bu yerin ne zemininde ne de duvarlarındaki plastik raflarda bahçe aletleri, aslında böyle bir yerde mutlaka bulunması gereken malzeme artıkları ya da cila kutuları göze çarpmıyordu.

Fakat Viktor'un ürpermesinin nedeni sadece el arabalarının, eski bisikletlerin ya da çürüğe çıkarılmış bir kayığın eksikliği değildi. Tatil evinden adanın Belediye Başkanı'nın evinin arkasındaki bu gözden uzak kulübeye uzanan uzun yol boyunca, ilk kez olarak iliklerine işleyen bir soğuğun varlığını hissediyordu. Bu soğuk önce kalçalarını etkisi altına almış, oradan sırtına ve ensesine yayılmış, sonra kafa derisini kaplamış ve tüm vücudundaki tüylerin diken diken olmasına neden olmuştu.

Neden ölüm daima soğuktur?

Viktor hem kendisini rüya görmediğine inandırmak hem de bu depoda tam olarak neyin bulunduğunu açığa çıkardıktan sonra aklına gelen çılgınca düşüncelerden kurtulmak için silkelendi.

Bir kâbus gibi.

Şu anda, artık her neresiyse, evinde olmayı ne çok isterdi. Karısıyla birlikte şöminenin önünde ya da kenarında mumlar yanan bir küvetin bulunduğu sıcak bir banyoda. Kalın kapılar ve kilitli pencerelerle dünyanın haksızlıklarına karşı kendisine koruma sağlayan bir ev. O anda herhangi bir yerde olmayı isterdi, sadece bu yüzlerce korkunç fotoğrafın ve gazete kupürünün arasında değil.

Halberstaedt, Anna ya da son aylarda burada bulunmuş olan başka biri, duvarları resimlerden, gazete parçalarından ve kesik harflerden oluşan dehşet verici bir kolajla kaplamıştı. Fotoğraflarda sadece özel internet sitelerinde bulunabilecek türden sadist sapıklıklar, ceset parçaları ya da benzer iğrençlikler görülmüyordu,

Bu kadar korkunç olmalarının ve Viktor'u bu kadar dehşete düşürmelerinin tek bir nedeni vardı, o da duvarlar arasına çekilmiş olan çamaşır iplerine asılmış ya da raflara yapıştırılmış olan tüm fotoğraflarda hep aynı motifin görülüyor olmasıydı: Josy.

Viktor kâğıttan bir hatıralar ormanına hapsedilmiş olduğunu, nereye bakarsa baksın kızıyla göz göze gelmek zorunda olduğunu hissediyordu. Bunu yapan her kimse, tüm boş vaktini kızının kaçırılması olayıyla ilgilenerek harcamış olmalıydı. Viktor, burada bir çılgınlık tapmağı bulmuştu. Birisi Josy'yi çılgınca, normal kriterlere göre anlaşılması mümkün olmayan bir kültün objesi durumuna getirmişti.

Viktor ilk şoktan sonra, tavanda yanmakta olan eski ampulün zayıf ışığının kendisine göstermekte olduğu bu korkunç kolajın detaylarını da görmeye başladı.

Önce yanıldığını sandı ancak sonra bu fotoğrafların bir kısmının kanlı parmak izleriyle kaplı olduğundan emin oldu. Halberstaedt'in kocaman pençelerine ait olamayacak kadar küçük, narin ellere ait parmakların izleri.

Viktor şu anda bir ruh hastasına ait bir esere bakmakta olduğuna dair son bir kanıta ihtiyaç duymuş olsaydı, gazetenin temiz kesilmiş, markörle işaretlenmiş ve çeşitli fotoğrafların üzerine yapıştırılmış olan manşetlerinin içeriğini kullanabilirdi.

Viktor boyun atkısını sağ eline doladı ve duvardaki kolajın metinlerini daha iyi okuyabilmek için kızgın ampulü yana çevirdi.

Tanınmış psikologun kızı ortadan kayboldu

Kâbusları iyileştiren adamın kendisi şimdi bir kâbusun pençesinde

Karısı tanınmış psikoloğu terk etti

Küçük Josy zehirlendi mi?

Karar verildi: Larenz bir daha asla çalışamayacak!

Bu çılgınlık hangi delinin işi olabilir, diye sordu Viktor kendisine. Başlıklardan bir kısmı gerçekti. Fakat kalan kısmı, her satırla daha da absürtleşen sahte haberlerden ibaretti.

Yoksa bu delinin bir kadın olduğunu mu söylemeliyim?

Ne muazzam bir çaba! Birisi önce oturup bu metinleri düşünmüş, sonra bilgisayarda gazete başlığı formatına getirmiş, bastırmış, eskitmiş ve bu duvarlara asmış olmalıydı. Peki Josy'nin bütün bu fotoğraflarını nereden bulmuştu? Bazıları Viktor'a tanıdık gelmişti, onları muhtemelen internetten indirmiş olmalıydı. Diğerlerini daha önce hiç görmemişti.

Yoksa bu işi yapan kişi aileyi gözetlemiş miydi? Gizlice kızının fotoğraflarını mı çekmişti? Elinde henüz kesin bir delil olmamasına rağmen, Viktor bunun Anna'nın eseri olduğundan emindi.

Ve bu manşetler muhtemelen onun ne yapmak istediğini ortaya koyuyor. Onun izlediği, benim de arayıp durduğum planı, diye düşündü Viktor, ampulü sola doğru tutarken.

Eğer tam o anda bu olmasaydı, belki de olayın gidişatı bambaşka bir şekil alabilirdi.

Belki de Viktor dehşet dolu bir çığlık atmaz, bunun yerine dışarıdan gelen tırmalama sesine benzer gürültüyü duyabilirdi. Duvarda asılı olan o şeyin ne olduğunu anlamaya ve kavramaya o kadar yoğunlaşmamış olsaydı, bahçedeki dalların çatırdadığını fark edebilirdi. Belki de arkasını döner ve yaklaşan tehlikeyi daha erken fark edebilirdi. Belki.

Viktor bunun yerine ampulü elinden bıraktı ve deponun arka duvarındaki paslı bir çivide sallanmakta olan bir kâğıt parçasına uzandı. Üzerinde ne yazdığı umurunda bile değildi. Elinde tuttuğu şeyin ne olduğunu ve onu daha önce nerede gördüğünü çok iyi biliyordu. Çok kısa bir süre önce hem de, birkaç dakika önce. Bu o aynı geri dönüşümlü gri kâğıt ve aynı el yazısıydı. Viktor'un hiç şüphesi yoktu – bu yaprak, buradan bir taş atımı mesafede, Patrick Halberstaedt'in çalışma masası üzerine yığılmış olan kâğıtlardan biriydi. Bu dehşet kolajını yaratmış olan kimse sadece bu alet deposunda değil, adanın Belediye Başkanı'nın buradan birkaç metre uzaklıkta olan evinde de çalışıyordu.

Viktor bu gerçekle ve emniyeti açılmış silahla birlikte tekrar bahçeye fırladı.

48. BÖLÜM

Sadece iki dakika sonra aradığını buldu. Halberstaedt de acil durumlar için evinin yedek anahtarını verandadaki kil saksılardan birinin altına koymuştu.

Viktor kapıyı açtıktan sonra önce yüksek sesle evin sahibinin ismini bağırdı, sonra da tahmininden kesin emin olmak için koşarak tüm odalara bir kere girip çıktı. İçeride kimse yoktu. Viktor, içinden Halberstaedt'in başına bir şey gelmemiş olması için dua ediyordu. Onunla yaptığı akıl dışı telefon görüşmesine ve o tüyler ürpertici depoya rağmen Halberstaedt'in Anna'nın suç ortağı olduğuna inanamıyor ve buna inanmak istemiyordu. Bunu yapmayacağını bilecek kadar uzun bir süredir tanıyordu onu. Peki o zaman bu işteki rolü neydi? Aklına gelen alternatif, Isabell'i de düşününce onu korkuttu. Anna ise bu arada gerçek bir tehdide dönüşmüştü ve Viktor ancak onun çılgınlığının sadece kendisiyle sınırlı kalmasını umut edebiliyordu.

Ayakkabılarının zemini kaplayan açık renkli boydan boya hah üzerinde kirli izler bırakmasına aldırış etmeden, hızlı adımlarla çalışma masasına doğru yürüdü.

Gözlerini bilgisayarın yanındaki kâğıt yığınının üzerine dikmişti.

Üzerlerinde ne yazıyordu? Halberstaedt veya Anna hangi konuda çalışıyorlardı? Viktor bu defa tüm sorularının anahtarını ellerinin arasında tuttuğundan emindi.

Yağmurluğunu çıkardı ve ilk sayfayı okumadan önce tabancayı masanın üzerindeki kâğıt yığınının yanına koydu.

Bunun bir taslak metin olduğunu ilk bakışta anlamıştı. Başlangıç kısmına şöyle bir göz attığında, daha önce hiç yaşamadığı bir Déjà-vu ile karşılaştığı hissine kapıldı:

B: Trajediden hemen sonra kendinizi nasıl hissediyordunuz?

L: Ölmüştüm. Gerçi nefes alıyor, arada sırada bir şeyler yiyor ve içiyordum. Hatta günde bir ya da iki saat kadar da uyuyordum. Fakat artık var değildim. Josephine'in ortadan kaybolduğu gün ölmüştüm.

Viktor bu satırları iki kez okumak zorunda kaldı fakat bunu yaptıktan sonra bile okuduklarının gerçek olup olmadığından emin olamadı. Bu Anna'nın hikâyelerinden biri değildi. Bu, onun röportajıydı. *Bunten* dergisinin sorularına verdiği ilk cevap.

Viktor, ilk anda Anna'nın kendi notlarına nasıl ulaşmış olabileceğini düşündü, ta ki bilgisayarının sabit diskinin neredeyse tümünün silinmiş olduğunu hatırlayana dek. Herhalde yalnız kaldığı bir anı –belki de dün Viktor'un uydurduğu bir anı– tüm verilerini silmekle değerlendirmişti.

Peki ama neden tüm bu sayfaları el yazısıyla kaleme alma zahmetine katlanmıştı? Neden cevapların çıktısını almamıştı ki? Tükenmez kalemle yazılmış bu sayısız kâğıt ne anlama geliyordu? Ufak tefek, narin bir kadına hiç de uymayan, daha ziyade bir erkeğe ait olduğu izlenimini uyandıran bu tuhaf el yazısı ne demekti? Yoksa bunları yazan gerçekten de Halberstaedt miydi? Hayır, Belediye Başkanı, Viktor'un evine bir kez bile girmemişti. Verilerine ulaşması mümkün değildi.

Viktor hızla sayfaları karıştırdı ve Anna'nın gerçekten de bunların tümünü bizzat yazarak kopyalamış olduğunu gördü. Tüm soruları. Tüm cevapları. Kelime kelime. Cümle cümle. Bugüne kadar ekrana yazdığı her şeyi.

Diğer tarafta çalışır vaziyette bulunan dizüstü bilgisayarına baktı. Kendisinin de kullandığı bir Vaio. Aynı model. Viktor, ekran koruyucusunu kaldırmak için dokunmatik yüzeye uzandı. Anna'nın en son ne yaptığını görmek istiyordu, daha doğrusu, buna mecburdu.

Hafif bir tıklamayla bir word belgesi açıldı ve Viktor konunun ne olduğunu bakar bakmaz anladı. *Bunten*'in editörünün orijinal sorularıydı bunlar. Şef editörün kendisine gönderdiği e-postanın tıpatıp aynısı.

Viktor tekrar bilgisayarın üstünden kâğıt yığınına baktı. Bildiği bir şey vardı: Anna'nın verilerini çalmış, hatta Berlin'deki dosya hırsızlığını gerçekleştirmiş olması, teorik olarak mümkündü. Ama daha dün akşam yanına gelmişti. Hem de fiziksel olarak son derece kötü bir durumda. Dolayısıyla notlarını sakin bir şekilde kopyalaması için ona çok az bir zaman kalıyordu.

Böyle bir şey mümkün olabilir miydi?

Viktor bu kez de Anna'yla ilk karşılaşmalarından birini hatırladı. Sahil evine yağmur altında yaptığı yürüyüşü. Buna rağmen zarif ayakkabıları ne ıslanmış ne de kirlenmişti.

Zaman faktörü de onun huzurunu kaçırmaktaydı. Birkaç saat zarfında bu kadar çok şey yazmış olması. Üstelik Viktor bu kâğıt yığınının, son birkaç günde bilgisayarına yazdıklarından çok daha kalın olduğunu düşünüyordu.

Viktor yığının en altındaki iki sayfayı çekti ve yukarı kaldırdı. Gerçekten de. Kendisi böyle bir şey asla yazmamıştı. Anna'nın çılgınlığı, göründüğünden çok daha derin boyutlarda olmalıydı.

Kadın sadece onun notlarını kopyalamakla kalmamış, onlara kendi cümlelerini eklemişti.

Viktor okumaya başladı:

Kızımın ölümünden ötürü kendimi suçluyorum. Ve evliliğimin son bulmasının da suçlusu benim. Bir kez daha en başından başlayabilseydim, pek çok şeyi farklı yapardım.

Nasıl olup da Isabell'i böyle aldatabildim ki?

Viktor hayretler içinde bu satırlara bakıyordu. Bunlar Anna ile Isabell arasındaki bir komplonun delili olabilir miydi? Fakat neden? Hangi amaçla? Artık nihayet karanlık aydınlanacağı ve fırtına dineceği yerde her şey her geçen saniye daha da karmaşık bir hal alıyordu.

Arkasından gelen ayak seslerini fark etmeyen Viktor, okumaya devam etti:

Karımın söylediklerine daha fazla kulak vermeliydim. Doğru kararları veren daima oydu. O zamanlar onun bana karşı olduğunu nasıl düşünebildim ki? Nasıl olup da ona yüz çevirebildim? Şimdi, çok geç kalmış olarak, Josy'nin başına gelen her şeyin suçunu ona yıkmanın ne kadar yanlış olduğunu görüyorum. Ve kızımızı tam da bu yüzden nasıl bir tehlikeye atmış olduğumu.

Viktor son iki cümleyi tekrar tekrar okudu. Sanki Çince kaleme alınmışlardı, ne anlama geldikleri konusunda en küçük bir fikri dahi yoktu. Kâğıt yığınını koltuğunun altına kıstırmayı ve evden derhal ayrılmayı aklından geçirdi.

Fakat bunun için artık çok geç kalmıştı.

49. BÖLÜM

"Bilmek istediklerinizi öğrenebildiniz mi nihayet?"

Viktor, bu tanıdık sesi duyduğunda korkudan ellerindeki kâğıtları düşürdü. Dehşet duygusu onu avını sıkarak öldüren bir yılan gibi kavramıştı. Masanın üzerine saçılmış olan kâğıtların altındaki tabancasını da bulamadığı için arkasına döndüğünde tümüyle savunmasızdı. Anna'nın aksine. Tahta sapını parmaklarındaki tüm kanın çekilmesine neden olacak kadar sıkı kavradığı bir et bıçağıyla silahlanmıştı. Tehditkâr bir tavırla ortaya çıkmasına karşın, ilk günkü kadar güzel görünüyordu. Saçları mükemmel bir şekilde yapılıydı, siyah kostümü çekici vücut hatlarını ortaya koyuyordu ve bir tek kırışığı bile yoktu. Rugan ayakkabıları dahi pırıl pırıl cilalanmıştı.

Beni aramayın. Ben SİZİ bulacağım!

"Beni dinleyin."

Viktor ön taraftan bir kaçış denemesinde bulunmaya ve onun kendisini şiddet kullanmakla tehdit ettiğini görmezden gelmeye karar verdi.

"Size yardım edebilirim Anna."

O şizofren değil. Sadece öyleymiş gibi davranıyor.

"Bana yardım mı edebilirsiniz? Siz mi? Kendi ailenizde bile her şeyi berbat etmenize rağmen mi? Çocuğunuzu, karınızı, hayatınızı."

"Karımla ne ilginiz var?"

"O benim en iyi arkadaşım. Artık onunla beraber yaşıyorum."

Viktor onun gözlerinde çılgınlık parıltıları görmeyi çok isterdi. Fakat güzel yüzü bu tuhaf sözlerini daha da korkunçlaştırıyordu.

"Gerçek adınız nedir?" diye sordu Viktor ve onun yüz hatlarında duygu belirtileri görmeye çalıştı.

"Adımı biliyorsunuz, Viktor. Adım Anna. Anna Spiegel."

"Pekâlâ, Anna. Bunun doğru olmadığını biliyorum. Dahlem Park Kliniği'ne telefon ettim."

Anna alaycı bir tavırla Viktor'a gülümsedi.

"Oraya telefon mu ettiniz? Fazlasıyla meraklıydınız demek."

"Evet, bana orada hiçbir zaman bir hasta olarak bulunmadığınızı söylediler. Aynı isimde bir öğrenci varmış. Fakat o da ölmüş."

"Ne tuhaf bir rastlantı, sizce de öyle değil mi? Nasıl öldürülmüş ki?"

Anna et bıçağını biraz eğik tuttuğu için yazı masasındaki lambanın çelikten yansıyan ışığı çok küçük bir an için Viktor'un gözünü aldı.

"Bunu bilmiyorum," diye yalan söyledi. "Fakat lütfen mantıklı olun."

Viktor hummalı bir şekilde düşünüyordu. Bu durumda uygulayacağı bir strateji düşünmemişti. Berlin'de çok daha zararsız bir olaydan sonra masasının altına bir alarm düğmesi yerleştirilmişti. *Bu da eskiden hastalarımı asla muayenehanemin dışında kabul etmememin nedeni*, diye geçirdi içinden Viktor.

"Peki, Anna. Bana kitaplarınızda tasvir ettiğiniz tüm kişilerin gerçek olduğunu söylemiştiniz."

"Evet, iyi dinlemişsiniz, Doktor."

Onun konuşmasını sağlamalıyım. Halberstaedt eve dönünceye kadar. Bir şeyler olana kadar. Ne olursa olsun, bir şeyler oluncaya dek...

Viktor, onun şizofreni hikâyesine inanıyormuş gibi davranmaya devam etmeye karar verdi.

"Bunun çok basit bir açıklaması var. Az önce 'bir kez daha' olduğunu söylerken, kendi yarattığınız birinin tekrar hayatınıza girdiğini söylemek istiyordunuz. Doğru mu?"

Kısa bir baş sallaması, Viktor tarafından onaylama işareti olarak yorumlandı.

"Bunun nedeni, benim röportajımı kopya etmiş olmanız."

"Hayır." Anna hızlı hareketlerle başını salladı.

"Benim cevaplarımı kopya ettiniz ve bu esnada beni yarattınız. Fakat bu çok doğal, çünkü ben zaten gerçekte de varım. Anlıyor musunuz?"

"Hayır. Öyle değil."

"Anna, lütfen. Bu kez durum gerçekten de çok basit: Ben sizin kitaplarınızdaki hayal ürünü karakterlerden biri değilim. Üzerinde son olarak çalıştığınız metin, benden söz ediyor. *Ben* yazdım o metni. Siz değil!"

"Amma da saçma!" diye bağırdı Anna ve elindeki et bıçağını çılgınca sallamaya başlayınca, Viktor pencerenin önündeki yazı masasına çarpıncaya dek birkaç adım gerilemek zorunda kaldı.

"Burada neler olup bittiğini anlayamıyor musunuz? İşaretleri göremiyor musunuz?" Anna'nın gözleri vahşi ve kötü bir bakışla ışıldıyordu.

"Ne demek istiyorsunuz? Hangi işaretlerden söz ediyorsunuz?"

"Oh, Doktor Süper-Psikolog, siz kendinizi çok akıllı sanıyorsunuz, değil mi? Sizden bir şeyler çaldığımı, evinize gizlice girdiğimi, eşinizle telefonda konuştuğumu düşünüyorsunuz. Ve kızınızın ortadan

kaybolmasıyla ilgim olduğunu da sanıyorsunuz, değil mi? Henüz kavrayamadınız, değil mi? Gerçekten de henüz kavrayamadınız."

Son cümlelerle birlikte Anna tekrar tümüyle sakinleşmişti. Yüzündeki tüm sertlik ve zorbalık ifadesi silinmiş, tekrar Viktor'un birkaç gün önce tanışmış olduğu klasik giyimli, genç ve güzel kadına dönüşmüştü.

"İyi o halde," diye devam etti sözlerine ve gülümsedi. "O halde çaresiz birlikte son bir adım daha atmak zorundayız."

"Ne yapmak niyetindesiniz?"

Karşı konulamaz bir korku Viktor'un boğazını sıkıyordu. Nefes alacağı havayı bile güçlükle soluyabiliyordu.

Son bir adım mı?

"Buraya, yanıma gelin ve dışarıya bakın!"

Anna elindeki bıçakla yola bakan pencereyi işaret etti. Viktor onun emrine uydu ve dışarıya baktı.

"Ne görüyorsunuz?"

"Bir araba. Bir Volvo."

Viktor konuşurken tereddüt ediyordu. Adada özel arabalara izin verilmediği gibi, bu araç Sylt'deki park yerinde bıraktığı Volvo'suyla tıpatıp aynı modeldendi.

"Gel haydi!" Anna kapıya ulaşmıştı bile.

"Nereye?"

"Küçük bir gezinti yapacağız. Şoförümüz bizi bekliyor."

Viktor gerçekten de birisinin direksiyonun arkasında oturduğunu ve motoru çalıştırmış olduğunu fark etti.

"Peki ya burada kalmak isteyecek olursam?" diye itiraz etti Viktor ve dimdik Anna'nın gözlerinin içine baktı.

Anna tek kelime bile etmeden elini mantosunun cebine daldırdı ve Viktor'un birkaç dakika önce Halberstaedt'in yazı masasının üzerinde aramış olduğu tabancayı çıkardı.

Viktor çaresiz bir şekilde kaderine razı oldu ve yavaşça evin kapısına doğru ilerledi.

50. BÖLÜM

Volvo'nun içi yeni yağlanmış ve balmumuyla cilalanmış deri kokuyordu. Kendi arabasına dair anılar Viktor'u o kadar güçlü bir şekilde ele geçirmişlerdi ki bir anlığına içinde bulunduğu tehlikeyi dahi unutmuştu. Bu arabanın modeli, üç hafta önce deniz kıyısına gittiği arabayla en ince ayrıntısına kadar aynıydı. İçi aynı donanıma sahipti. Her şey kendisine çok tanıdık geliyordu. Pratik olarak imkânsız olduğunu bilmesine rağmen, Viktor birisinin bu fırtınada kendi arabasını Sylt'den Parkum'a getirmiş olduğuna yemin edebilirdi.

"Tüm bu oyun ne anlama geliyor?" diye sordu hem arka koltuğun sağma, kendi yanına yerleşmiş olan Anna'ya hem de hemen önünde oturmakta olan ancak sadece bir siluet olarak seçebildiği şoföre.

"Az evvel söylediğim gibi. Küçük bir gezinti yapacağız." Anna ellerini çırptı ve Volvo yavaşça harekete geçti.

Zaten çok uzağa gidemeyiz, diye düşündü Viktor. *Adada sadece iki yol var. En geç altı dakika sonra deniz fenerine ulaşmış olur ve mecburen geriye döneriz.*

"Nereye gideceğiz?"

"Nereye gideceğimizi siz de çok iyi biliyorsunuz, Viktor. Tek yapmanız gereken birle biri toplamak, sonra çözüme ulaşmış olacaksınız." Araba süratlendi. Yağmur inanılmaz bir şiddetle ön cama

vurmasına rağmen, şoför silecekleri çalıştırmak için en küçük bir girişimde bile bulunmuyordu.

"Alın şunu okuyun!" Anna, ona üzerleri bir el tarafından mavi tükenmez kalemle sık bir şekilde doldurulmuş üç sayfa daha uzattı. Anlaşılan onun kaleminden çıkmışlardı; Viktor'un içinde aniden kötü bir his belirdi.

"Bu nedir?"

"Charlotte'ye dair son bölüm. Sonuç. Okumak istediğiniz bu değil miydi?"

Viktor şaşkınlıkla sayfaların kenarlarının kısmen yanmış olduğunu fark etti. Sanki Anna zamanı geri almış ve sayfaları tam vaktinde ateşten uzaklaştırmış gibi.

"Okuyun!" Anna tabancanın kabzasıyla onu dürtünce, Viktor ilk sayfaya bir göz attı.

Kaçış.

"Burada ne yazdığını neden siz bana anlatmı?.."

"Okuyun!" diye sözünü kesti Anna öfkeli bir sesle, Viktor da duraksayarak ilk cümleleri okumaya başladı.

Hyatt Hotel'deki gece çok korkunçtu. Charlotte'nin burnunun kanaması dinmek bilmiyordu, oda servisinden temiz çarşaflar ve havlular istemek zorunda kalmıştık. Yanımda hiç ilaç kalmamıştı fakat Charlotte ilaç almaya giderek kendisini yalnız bırakmamamı rica etti. Bu nedenle nöbetçi eczaneye kendim gidemedim. Nihayet uykuya daldığı zaman da, otel görevlisini Parasetamol ve Penisilin almaya göndererek onu uyandırma riskini göze alamadım. Odamızın kapısını vurduğu takdirde Charlotte mutlaka uyanırdı.

Yerdeki suyla dolu bir çukura girdiğinde Volvo sarsıldı ve Viktor önüne baktı. Bu âna dek içinde bulunduğu absürt durumu açıklayacak bir şey okuyamamıştı: Elinde silah bulunan ve hezeyanlarının elle yazdığı kanıtlarını kendisine zorla okutan çılgın bir kadınla bir arabaya kapatılmıştı.

O şizofren değil. Sadece öyleymiş gibi davranıyor.

Bunlar yetmezmiş gibi, sağır ve dilsiz şoför de görünüşe göre bir sürat rekoru kırmak istiyordu. Hem de görüş mesafesini dört metrenin altına düşüren çok güçlü bir fırtınanın içinde. Arabayı o kadar hızlı sürmeye başlamıştı ki yağmurla ıslanmış yan pencerelerden bakarak nerede bulunduklarını anlamaları artık mümkün değildi.

"Okumaya devam et!" Anna, Viktor'un dikkatinin bir anlığına dağılmasını fark etmiş ve sözlerinin etkisini artırmak için silahının emniyetini açmıştı.

"Hey, hey, hey. Tamam. Okuyorum, Anna. Okuyorum."

Viktor bir kez daha kendisini kaderine teslim etti. Ve bir kez daha çıplak dehşetin pençelerinin arasına düştü.

51. BÖLÜM

Bugün, Birkaç Yıl Sonra

Ertesi sabah kısa bir kahvaltıdan sonra Charlotte'yle ben otelden ayrıldık ve tren garına gittik. Orada bizi Westerland'a götürecek olan trene bindik. Orada da bizi Parkum'a götürmesi için yaşlı bir balıkçıyı ikna etmemiz bir saatimizi bile almadı. Adaya gelişimize kadar Charlotte'nin beni neden buraya getirdiğini bilmiyordum. Onun bazı şeyleri sonuçlandırmak istediğini hissediyordum, o kadar. Bir de bunun gözlerden uzak bir yerde, burada, Parkum'da olmasının gerektiğini.

Ayaklarımız tekrar toprağa basar basmaz, alışılmadık bir şey oldu. Charlotte çok daha sağlıklı görünüyordu. Sanki deniz havası ve Kuzey Denizi'nin değişken iklimi ona iyi gelmişti. Dışarıdan açıkça görülebilen bu değişiklikleri onaylamak istercesine, benden bir ricada bulundu: "Artık bana Charlotte diye hitap etme. Burada, kendi adamda, başka bir ismim var."

"Josy mi?" Viktor ona baktı ve Anna gülümsedi.

"Elbette. Burada kimin söz konusu olduğunu en başından beri ikimiz de biliyorduk, değil mi?"

"Fakat bu imkânsız. Sizin Josy'yle birlikte Parkum'a gelmiş olmanız mümkün değil. Bu dikkat çekerdi. Bana mutlaka haber verirlerdi..."

"Kesinlikle." Anna, ona geri zekâlı bir hastaya bakarmış ve sanki şunları söylermiş gibi baktı: "Tamam, tamam, her şey düzelecek."

"Siz okumaya devam edin."

Viktor emre itaat etti.

52. BÖLÜM

Köyden ve yat limanından yürüyerek yaklaşık on dakika uzaklıkta bulunan küçük bir sahil evine geldik. Josy bana eskiden ailesiyle sık sık buraya geldiğini anlattı. Biraz uzunca bir tatil yapmak istediklerinde ya da hafta sonu için Sacrow'a gitmedikleri her defasında.

Josy elimi tuttuğu esnada şöminede ateş yakmakla ve demliğe çay koymakla meşguldük.

"Şimdi sana son işareti vereceğim, Anna," dedi bana, sonra da birlikte sahil ve denizin muhteşem manzarasını sunan oturma odasının penceresine gittik.

"Kötülük bizi tüm bu zaman boyunca takip etti," diye devam etti sözlerine küçük kız. "Onu atlatmayı başaramadık. Ne Berlin'de ne Hamburg'da ne de Sylt'te. O burada, bu adada bizimle birlikte."

Önce onun bu sözlerle ne demek istediğini anlayamadım. Sonra yaklaşık beş yüz metre mesafede, küçücük bir siluetin sahil boyunca bize doğru ilerlemekte olduğunu gördüm. Bize yaklaştıkça, tahminlerimde yanılmadığımı daha iyi anlıyordum.

Kötülük gerçekten de Josy'nin evinde, Schwanenwerder'de oturuyordu. Ve bizi buraya kadar takip etmişti. Josy'yi kaptığım gibi evin ön girişine doğru koşmaya başladım. Henüz bir plan yapmamıştım fakat bildiğim bir şey vardı – bu küçük kızı saklamadığım takdirde, dehşet verici bir şey olacaktı. Bu yüzden onunla birlikte verandanın

sadece birkaç metre uzağında bulunan küçük bir jeneratör kulübesine doğru koşmaya başladım.

Kulübenin içine girdik ve eski bir telefon kabininde nasıl soğuk tütün kokusu bulunursa, içeride de etrafımızı küf kokulu bir soğuk sardı. Fakat her şey dışarıda beklemekten daha iyiydi. Kapıyı kapadım – bunu gerçekten de son anda yapmıştım.

Çünkü tam o anda Isabell bizden yüz metre uzaklıkta bile değildi.

"Karım mı?" Viktor, Anna'nın gözlerine bakmaya cesaret edemiyordu.

"Evet."

"Isabell ne yaptı?"

"Okumaya devam edin. Bağlantıların ne olduğunu anlayacaksınız."

Volvo'nun motoru artık Viktor'un kulaklarındaki kan kadar yüksek bir sesle uğulduyordu. Damarlarında çılgınca akan adrenalinin ortaya çıkmasına kendisini kaçıran kadının şiddet kullanmaya hazır olmasının mı, yoksa arabanın bozuk yolda çılgınca bir süratle ilerlemesinin mi neden olduğunu bilemiyordu. Herhalde ikisi birden. Viktor, yaşam ile ölüm arasındaki bu durumda, okumak bir yana dursun, berrak bir şekilde düşünebilmeyi başardığı için kendisine şaşırıyordu.

Neyse ki araba yolculuğu yaparken bir şeyler okumak beni rahatsız etmiyor, diye geçirdi içinden, sonra da bu banal düşünceyi zihinden derhal uzaklaştırdı.

Ve okumaya devam etti.

53. BÖLÜM

Jeneratör kulübesinin kapısı ne yazık ki sadece dışarıdan kilitlenebiliyordu. Isabell'in niyetinin ne olduğunu, gücünü ve Josy'ye ne yapmak istediğini bilemiyordum. Fakat sığındığımız bu yerde bizi araması durumunda mahvolacağımızı hissediyordum. Kulübenin penceresi yoktu ve içini bir bakışta taramak mümkündü. Takırdayarak çalışan ve neyse ki çıkardığımız gürültüleri bastıran jeneratörün arkasına saklanmayı geçirdim aklımdan. Fakat motorla arkasındaki sac duvar arasındaki boş alanda, ikimize yetecek yer yoktu.

"Sana ne yaptı?" diye sordum Josy'ye, bu tuzaktan bir başka kurtuluş yolu bulmaya çalışırken.

"İşaretleri yorumla," diye karşılık verdi fakat sesi artık eskiden olduğu kadar çokbilmiş çıkmıyordu.

"Bunu yapacak vaktimiz kalmadı!" diye bağırdım ona. "Josy, sana yardım etmemi istiyorsan, burada bizi neyin beklediğini bana söylemelisin! Annen sana ne yaptı?"

"Beni zehirledi," diye karşılık verdi kız sessizce.

Kulübenin önünde bir gürültü duyar gibi olduğum için hızla arkama döndüm.

"Fakat neden?" diye sordum ona, kapıya doğru giderken.

"Ben kötüydüm. Sacrow'da iyi şeyler yapmadım."

"Ne yaptın?"

"Kanamam oldu. Annem de kanamamın olmasını istemiyor. Onun küçük çocuğu olarak kalmalıymışım. Büyüyüp onun başına bela açmamalıymışım."

Viktor elindeki sayfaları dehşetle Volvo'nun zeminine fırlattı.

"Şimdi anlıyor musunuz?" diye sordu Anna.

"Evet. Sanırım," diye karşılık verdi Viktor fısıldayarak.

Birden her şey bir anlam kazanmıştı. Banyodaki kan. Zehir. Isabell. Bu mümkün olabilir miydi? Karısı, kendi öz kızının yetişkin olmasını istemiyor olabilir miydi? Bu kadar hasta mıydı? Josy'yi daima ilgilenebileceği küçük, çaresiz kızı olarak kalması için mi zehirlemişti?

"Tüm bunları nereden biliyorsunuz?" diye sordu Viktor. "Bu meseleyle nasıl bir ilginiz var?"

"Bunu size söyleyemem," diye karşılık verdi Anna. "Bunu anlamanız için okumaya devam etmeniz lazım."

Ve Viktor dört yıldan uzun bir süre önce başlamış olan kâbusun nasıl sona erdiğini nihayet öğrenebilmek için ayaklarının dibindeki sayfalara uzandı.

54. BÖLÜM

Bugün, Birkaç Yıl Sonra

Kapıyı azıcık araladım ve korkuyla tekrar geri çekildim. Isabell tahta verandada duruyordu ve elinde mutfaktan aldığı uzun bir et bıçağı tutuyordu. Etrafına bakındı ve yavaşça harekete geçerek merdivenden aşağıya inmeye başladı.

"Seni nasıl zehirledi, Josy? Neyle?" diye sordum ona, kapıyı tekrar çekerken.

"Bir alerjim var," diye fısıldadı küçük kız. "Parasetamol ve Penisilin bana dokunuyor. Bunu kimse bilmiyor. Annemden başka."

Josy'nin sözlerinin ne anlama geldiğini analiz etmeye vaktim yoktu. İlk olarak ikimiz için bir çıkış yolu bulmalıydım. Fakat ne yapabilirdim ki? Işığı yakmaya cesaret edemiyordum ve bir kalorifer dairesinde bunun yapılmamasının daha iyi olacağını bilmeme rağmen çakmağımı çaktım.

Umutsuzlukla etrafıma bakınırken, paniğe kapılıp dışarı çıkmaması için Josy'nin elini bırakmamaya çalışıyordum.

"Hiç faydası yok, Anna," diye fısıldadı Josy kısık sesle. "Bizi bulacak. Ve bizi öldürecek. Ben kötüydüm."

Söylediklerini kabul edecek değildim. Her an kapının çarpılarak açılmasını ve Isabell'in elinde bıçakla girişte belirmesini bekleyerek duvarları, tavanı araştırmaya devam ettim.

Kızının ismini seslenmeye başladığını duyuyordum bile.

"Josy, Josy, hayatım. Neredesin? Bana gel. Tek isteğim sana yardım etmek."

Onun doğal olmayan bir yumuşaklıkta çınlayan sesi çok yakından geliyordu ve Josy ağlamaya başladı. Neyse ki jeneratörün gürültüsü diğer tüm sesleri bastırıyordu. Tek kullanımlık çakmağımın titrek ışığında yukarı, aşağı, yana bakıyordum. Ve nihayet bir çözüm buldum. Bakışlarım bir kez daha paslı motora takılmıştı. Makinenin sağ köşesinden aşağı inen bir yakıt borusu, ayaklarımın dibinde yerde kayboluyordu. Yakıt tankı!

Tahmin ettiğim gibi hem jeneratör hem de yakıt tankı, en son talimatnameye uygun değildi. Mazot deposu jeneratörün sağına, kulübenin zeminine yerleştirilmişti. Bir depodan ziyade, yaklaşık bir metre çapında ve kapağı yerin yaklaşık on santimetre üzerinde orta boy bir plastik kazanı andırıyordu. Kapağındaki mührü söktüm ve kazanı kapayan ince beton levhayı kenara ittim. Bir an için bunu yapamayacağımı düşündüm, çünkü kapak benim için fazlasıyla ağırdı. Fakat sonra ayaklarımı kulübenin arka duvarına dayadım, ümitsizliğin verdiği kuvvetle bir kez daha kapağı itmeye çalıştım. Bu kez başarmıştım. Kapak yaklaşık kırk santimetre kadar kenara kaydı, böylece de Josy ve benim için yeteri kadar geniş bir açıklığı ortaya çıkardı.

"Ben buraya girmem." Josy yanımda duruyordu ve birlikte mide bulandırıcı bir eski kalorifer yakıtı kokusu yükselen karanlık deliğe bakıyorduk.

"Bunu yapmamız gerekiyor," dedim ona. "Bu bizim tek şansımız."

Isabell'in sesi sözlerimin doğruluğunu ispat edercesine kulübenin önünde yükseldi.

"Josy? Anneye gel! Uslu bir çocuk ol."

Bizden sadece birkaç adım uzaklıktaydı.

"Gel," diye seslendim çocuğa. "Yalnız değilsin. Ben senin yanındayım."

Josy'nin korkudan donup kalmış olması işimi kolaylaştırıyordu. Onu kolayca kaldırdım ve yakıt tankının içine sarkıttım. Tank yaklaşık bir buçuk metre derinliğindeydi ve sadece yarısına kadar yakıt doluydu, bu nedenle Josy'nin boğulma tehlikesi yoktu. Onun içeri girmesiyle birlikte kapıya koştum ve metal sapının altına eski bir bahçe sandalyesi yerleştirdim. Sonra duvarda asılı olan küskülerden birini aldım ve tavandaki lambayı kırdım. Sonra da neredeyse zifiri karanlıkta jeneratöre gelen yakıt borusunu yerinden söktüm, küsküyü beton kapağın altına koydum ve yukarı doğru kaldırdım. Son gücümle tek bir harekette bulundum, diz kapaklarıma ve çatırdayan omurgama aldırmadım... ve gerçekten de başardım. Beton kapağın dengesi bozuldu, yakıt tankından yanlamasına aşağı düştü, boğuk bir gürültüyle jeneratör ile deponun arasında kalakaldı.

Sonra da içimdeki tiksintiyi bastırdım ve yapışkan-karanlık sıvının içine girdim. Ayaklarım yere henüz değmişti ve çaresizce tutunacak bir yer arıyordum ki, kapı sarsılmaya başladı.

"Josy? İçeride misin?"

Isabell henüz sandalyeyi yolundan kaldıramamıştı ancak bunu başarması saniye meselesiydi.

"Neden bunu yaptın? Kapağı neden kaldırdın?" diye sordu Josy hıçkırarak, diğer yandan da mazota bulanmış eliyle elimi kavrarken.

"Çünkü böylesi daha az dikkat çekici," dedim ona. "Kapağı içeriden kapamam mümkün değildi. Şimdi tankı fark etmemesini veya bizi içeride görememesini umut edebiliriz."

Planımın çılgınca olduğunu ve en küçük bir kurtuluş şansımızın bile bulunmadığını biliyordum.

Şiddetli bir şangırtıyla oluklu sacdan kulübenin kapısı açıldı ve dışarıdaki rüzgârın yakıt tankının içine kadar taşıdığı serin bir hava akıntısını hissettim.

"Josy?"

Isabell'in şimdi içeride olduğunu biliyordum fakat jeneratör gürültüsünün artık daha da şiddetlenmesinden ve diğer tüm sesleri bastırmasından ötürü üzerimizdeki ayak seslerini işitemiyordum.

Giderek zayıflayan öğleden sonrası güneşinden başka bir ışık göremediğim için, büyük bir rahatlamayla Isabell'in yanında bir el feneri bulunmadığını anladım. Tankın açık kapağını fark etmemesi için içimden sessizce dua ediyordum. Ancak fark etse bile, el feneri olmadan ve tavan ışığı yanmadan bizi aşağıda görmesi mümkün değildi. Yakıt tankının içine bir kibrit çakarak bakacak değildi ya?..

Josy'ye dizlerinin üzerine çökmesini söyledim, o da bana itaat etti. Vücudu artık tümüyle bu soğuk jelle kaplanmıştı ve mazotun üzerinden sadece başı dışarı bakıyordu.

Josy öksürmek zorunda kaldı. Fakat bunun nedeni bu kez hastalığı değil, yakıtın tahammül edilemez kokusuydu. Onun saçlarını okşamak istedim ancak tek yaptığım başını mazota bulamak oldu.

"Kıpırdama. Her şey düzelecek," diye fısıldadım ancak sözlerimin bir etkisi olmadı. Josy'nin titremesi daha da şiddetlendi ve sinirleri boşanırcasına ağlamaya başladı. Onun ağzını kapadım ancak bu arada burnundan nefes alabilmesine dikkat ettim. Josy elimi ısırdı. Bütün koluma yayılan şiddetli acıya rağmen elimi ağzından çekmedim. Isabell tam üzerimizde bulunduğu sürece de bunu yapmayacaktım.

Bu şekilde ne kadar beklediğimi ben de bilmiyorum: Nefes almaya çalışarak, histerik bir kızı kucaklamış, diz çökmüş, paniğe kapılmış bir halde, karanlık ve iğrenç kokulu bir yakıt deposunun içinde.

Bir dakika mı? Yoksa beş dakika mı? Zaman kavramını tümüyle yitirmiştim. Fakat birden Isabell'in gittiğini anladım. İçeriye vuran alacakaranlık yok olmuştu. Çıkarken kapıyı kapatmış olmalıydı.

Rahatlayarak hâlâ şiddetle hıçkırmaya devam eden Josy'yi saran kollarımı gevşettim.

"Korkuyorum, baba," dedi bana ve ben de onun bana bu şekilde hitap etmesine sevindim. Hiç olmazsa beni güvenebileceği bir kişi olarak görüyordu.

"Ben de," dedim ona ve onu sıkı sıkı vücuduma bastırdım. "Fakat her şey düzelecek."

Gerçekten de her şey düzelebilirdi. Bunu biliyordum. Isabell gitmişti.

Tekrar eve dönmüş olmalıydı. Belki de bir el feneri bulmak için. Ve bu da bize zaman kazandırmıştı. Depodan çıkmak, köye gitmek, yardım istemek için gereken zamanı...

Artık bir sonraki adımı atmanın vakti gelmişti.

Fakat sonra olanlar oldu. Josy bir türlü sessiz duramıyordu. Yeniden ağlamaya başladı. Bu kadarı onun için çok fazlaydı. Bir mezar kadar karanlık olan bu yapışkan-kaygan mazot teknesinde klostrofobinin pençesine düşmüştü. Ve birden bağırmaya başladı. Yüksek sesle. Bunu engellemek için hiçbir şey yapamıyordum. Tankın içinde onunla birlikte tutsaktım ve onu sakinleştiremiyordum. Fakat ne yazık ki en kötüsü bu değildi. En büyük hatayı yakıt borusunu yerinden sökmekle ben yapmıştım. Jeneratör teklemeye başlayınca anlamıştım bunu. Sonra da ansızın durunca.

İşte bu en kötüsüydü. Çünkü artık neden olduğumuz tüm gürültü, hiçbir engelle karşılaşmadan dışarı çıkıyordu.

55. BÖLÜM

Viktor bir anda gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissetti. Küçük kızı iğrenç kokulu bir mezara diri diri gömülmüştü. Anna'ya doğru baktı, Volvo'nun kokusunu içine çekti, motorun titreşimini hissetti ve kendi kâbusunda tutsak olduğunu düşündü.

"Ona ne oldu? Josy nerede?"

"Okumaya devam et!"

Kapı tekrar açıldı ve bu kez tam üzerimdeki ayak seslerini işittim. Başka seçeneğim yoktu. Her an yakıt tankının üst kenarında Isabell'in yüzünü görmeyi bekliyordum ve aşağıda olduğumuzu tahmin ettiği takdirde bir çakmak çakabilecek kadar yoldan çıkmış olup olmadığından emin değildim. Josy'nin varlığını kesin olarak belli etmesinden önce, yapabileceğim tek bir şey vardı. Küçüğü aşağı çektim, peşinden ben de daldım.

Mazot bizi bir ölüm mantosu gibi sarmalamıştı. Yapışkan yüzeyi tüm elbiselerimizin içine giriyor ve yüzümüzdeki her açıklığı dolduruyordu. Burun deliklerini ve kulakları bir tıkaç gibi tıkıyordu, bu yüzden artık bir şey duyamıyordum. Kirlenmiş denizin dibine bir daha çıkmamak üzere batmakta olan bir deniz kartalının, o kara vebaya, yani bir geminin gövdesinden akmış olan petrole bulaşmış

olan tüylerini temizlemek için umutsuz bir çaba gösterirken neler hissettiğini artık çok iyi biliyordum.

Hayatta kalma dürtümü duymazdan geliyor, Josy'nin başını aşağı bastırıyor, ciğerlerim oksijen diye bağırsalar da ben de yukarı çıkmıyordum. Yukarıda neler olup bittiğini bilmiyordum. Bir şey duymuyor, görmüyor, sadece gücümün tükenmekte olduğunu fark ediyordum. Ancak artık dayanamayacağımı fark ettiğimde önce Josy'yi, sonra da kendimi son gücümle yukarı çıkardım. Belki de henüz erkendi ve Isabell bizi görebilirdi fakat bunu yapmam gerekiyordu. Bir saniye daha fazla dayanamazdım.

Fakat çok erken değildi.

Aksine çok geçti.

Tekrar yüzeye çıktığımda kollarımın arasında Josy'nin cansız vücudunu tutuyordum. Ağzındaki mazotu sildim, dudaklarını birbirinden ayırdım. Onu sarstım. Nefes almasını sağlamaya çalıştım. Fakat bu yaptıklarım anlamsızdı. Bunu hissediyordum. Bunu biliyordum.

Onu öldürenin şok mu, korku mu, yoksa gerçekten de yakıt mı olduğundan bugün dahi emin olamadım. Fakat bildiğim bir şey varsa, o da onu Isabell'in değil, benim öldürdüğüm.

"Bu bir YALAN!"

Viktor bağırmak istiyordu, fakat gırtlağından ancak cılız bir hırıltı yükselebildi.

"Hayır. Yalan değil," diye karşılık verdi Anna soğuk bir sesle ve Volvo'nun yan penceresinden dışarıya baktı.

Viktor elinin tersiyle yüzündeki gözyaşlarını sildi ve burnunu çekti.

"Bana bunun gerçek olmadığını söyle."

"Ne yazık ki bunu yapamam."

"Bunların tümü boktan bir saçmalık. Sen kaçığın tekisin."

"Evet, ben kaçığın tekiyim. Üzgünüm."

"Neden bana eziyet ediyorsun? Bütün bunları neden düşünüyorsun? Josy ölmedi."

"Öldü."

O şizofren değil, Doktor Larenz. Söylediği her şeyi gerçekten yapmış.

Motor yüksek sesle uğuldamaya başladı ve Viktor yağmurla ıslanmış kelebek camından dışarı baktığında belli bir mesafeden bir dizi ışığın üzerlerine doğru gelmekte olduğunu bulanık bir şekilde gördü.

"Korkma, az sonra geçecek." Anna, Viktor'un elini kavradı.

"Kimsin sen?" diye bağırdı Viktor ona. "Bütün bunları nereden biliyorsun?"

"Ben Anna'yım. Anna Spiegel."

"Lanet olsun, hayır! Gerçekte kimsin sen? Benden ne istiyorsun?"

Işıklar giderek yaklaşıyordu ve sileceklerin çalışmamasına rağmen nerede bulundukları çok açık bir şekilde anlaşılabiliyordu.

Volvo denizin üzerindeki bir iskelede bulunuyor ve çılgınca bir süratle dalgalara doğru yol alıyordu.

"Kim olduğunu söyle bana artık!" diye bağırdı Viktor avazı çıktığı kadar ve içinde bulunduğu ölüm korkusuna rağmen, kendisini eskiden okuldaki bir kavgadan sonraki gibi hissetti. Sümükleri akmış, zırıl zırıl ağlamış ve morali dibe vurmuş.

"Adım Anna Spiegel. Josy'yi öldürdüm."

Işıklar artık sadece iki yüz metre uzaklıktaydı. Araba açık denizin üstünde en az bin metre kadar yol almış olmalıydı ve yolun sonunda soğuk Kuzey Denizi'nin sonsuz enginliğine kavuşacaktı.

"S E N K İ M S İ N ?"

Viktor'un sesi çatallaştı ancak motor uğultusu, rüzgâr ve dalgaların gürlemesi arasında derhal yitip gitti.

"Anna. Ben Anna Spiegel'im. Fakat neden bu son anlarını önemsiz meselelerle boşa harcıyorsun? Hikâye henüz sona ermedi. Daha okuyacak bir sayfan var."

Viktor hayır anlamında başını salladı ve burnundan damlayan az miktardaki kanı sildi.

"Öyle olsun," dedi Anna. "O halde sana son bir iyilik yapacağım ve onu sana okuyacağım."

Anna son sayfayı Viktor'un elinden aldı.

Ve araba gaddar bir süratle gürleyen denize doğru yol alırken, okumaya başladı.

56. BÖLÜM

Josy ölmüştü. Buna hiç şüphe yoktu. Küçük, cansız kızı vücuduma bastırdım ve çığlık çığlığa bağırmak istedim. Fakat mazot tabakası ağzımı birbirine yapıştırıyor ve üzüntümü dışarıya vurabilmeme engel oluyordu. Birisinin beni duyabileceği düşüncesi artık umurumda değildi. Isabell'in beni duyabileceği. Ne de olsa amacına ulaşmıştı. Kendi öz kızı Josy, günlerden bu yana bana eşlik eden kız, artık ölüydü.

Ayağa kalktım ve tankın içinden çıktım. Kapıyı açtım, elimin tersiyle ağzımdaki mazotu sildim ve ağzımdan onun ismi çıktı.

Isabell. Önce sessizce. Sonra daha yüksek sesle. I S A B E L L!

Jeneratör kulübesinden verandaya doğru birkaç metre yürüdüm.

I S A B E L L! KA T İ L!

Ve gerçekten de birden bir çıtırtı duydum. Hemen arkamda. Sessizce. Arkamı döndüm ve onun kulübeden çıktığını gördüm. İşte o anda anladım: Isabell kulübeden hiç ayrılmamıştı. Kızını boğduğumdan emin oluncaya dek kulübenin içinde beklemişti.

Isabell yavaşça bana doğru yürümeye başladı. Sol gözüme hâlâ mazot bulaşmış olduğu için onu ancak bir siluet olarak görebiliyordum. Derken benden sadece birkaç adım uzağa gelince ben de tekrar berrak görebilmeye başladım. Ve tümüyle berrak düşünebiliyordum.

Bana aynı şekilde mazota bulanmış olan elini uzattı ve nihayet yaptığım yanlışın farkına vardım. Yanılmıştım. Tüm bu zaman bo-

yunca. Her şey büyük bir yanılgıdan ibaretti. Ve bu benim suçumdu. Çünkü karşımda duran Isabell değildi. Karşımda..."

Viktor, o en önemli sözleri söylemesinden önce, dosdoğru Anna'nın gözlerinin içine baktı. Ve sonunda olan oldu.

Arabanın havalandığı ve dalgalara doğru uçtuğu anda sis dağıldı ve Viktor her şeyi anlamaya başladı.

Bir kalorifer. Tavan lambası. Küçük oda.

Birden her şey anlaşılır olmuştu.

... beyaz metal tepsi, gri duvar kâğıdı, serum.

Şimdi anlıyordu. Tüm olanlar artık bir anlam kazanmıştı.

Anna Spiegel!

Anladığı gerçek, vücudunu dalga dalga sardı ve ruhunu ele geçirdi.

Karşımda duran...

Bunun ne anlama geldiğini aniden kavramıştı: Anna. Baştan da, sondan da aynı okunuyordu. *Spiegel*, ayna. Aynadaki akis.

"Ben senim!" dedi Viktor, Anna'ya ve arabanın yavaşça kaybolarak bir kliniğin odasına dönüştüğünü gördü.

"Evet."

Aynadaki aksinden korkan bir hayvan gibi, Viktor da son bir kez kendi sesinden korktu. Sonunda yanılmadığından emin olmak için o son cümleyi bir kez daha tekrarladı.

"Karşımda duran ...

Karşımda duran... ben kendimdim!"

Ardından her şey sessizliğe gömüldü.

Günlerden pazartesiydi, Kasım ayının yirmi altıncı günüydü, parlak kış güneşi Berlin-Wedding'deki psikiyatri kliniğinin tek kişilik küçük odasının parmaklıklı penceresinden içeri sızıyordu. Bir zamanların meşhur psikiyatrı ve şizofreni hastalıklarının tanınmış

uzmanı Doktor Viktor Larenz, çoklu hezeyanlar yüzünden burada tedavi ediliyor ve aradan geçen dört yıldan sonra ilk defa, iki hafta önce ilaçlarının kesilmesinin ardından ilk aydınlık ânını yaşıyordu.

Berlin'de güzel, güneşli bir kış günün öğleden sonrası yaşanıyordu. Rüzgâr hafiflemişti, bulutlar aralanmıştı ve son günlerdeki fırtına nihayet uzaklaşmıştı.

57. BÖLÜM

Dokuz Gün Sonra. Bugün

Wedding'deki psikiyatri kliniğinin konferans salonu pek kalabalık sayılmazdı. İlk sırada oturmakta olan iki adamla, hatip kürsüsündeki ufak tefek, gri saçlı siluetten başka içeride kimseler yoktu. Buna rağmen normalde beş yüzden fazla öğrenci alabilen salon karartılmış ve içeriden kilitlenmişti.

Salondaki tek dinleyiciler olan iki adam, ülkenin en seçkin hukukçuları arasında yer alıyordu ve kliniğin yöneticisi Profesör Malzius'un onlara anlattıkları son derece gizliydi.

"Doktor Larenz, uzun yıllar boyunca Berlin-Mitte'de, Friedrichstrasse'de bulunan ve iyi işleyen bir muayenehaneyi yönetti. Kişiliğine dair fazla bir şey söylememe gerek yok sanırım, bunların artık birkaç yıl geride kalmış olmasına rağmen, gerek çok sayıdaki yayını, gerekse medyada sık sık görünmesi nedeniyle burada bulunanlar tarafından tanınıyor olmalıdır."

Hukukçuların her ikisi de öksürerek boğazlarını temizlediler ve Profesör Malzius, Doktor Larenz'i muayenehanesindeki kitaplığın önünde iyi görünümlü genç bir adam olarak gösteren bir diadan, bu kadar hoş olmayan bir diğerine geçti. Ekranda yine Larenz

görünüyordu ancak bu kez çıplaktı, sade bir hastane yatağında, cenin pozisyonunda kıvrılmış yatıyordu.

"Doktor Larenz kızının kayboluşundan hemen sonra krize girmiş bir halde bize getirildi. Aslında kliniğe başta sadece geçici olarak yatırılacaktı. Fakat durumu günden güne kötüleşti, öyle ki bugüne dek onu ne taburcu edebildik ne de yerini değiştirebildik."

Ekrana bir gazete manşetini gösteren yeni bir dia yansıdı.

Bir ülke Josy'yi arıyor.

Meşhur psikiyatrın kızı yıllardan beri kayıp.

"Doktor Viktor Larenz'in on iki yaşındaki kızı, bundan dört yıl önce, kasım ayında kayboldu. Ortadan kaybolmasından önce, nedeni bugüne kadar anlaşılamamış olan on bir aylık bir hastalık dönemi yaşamıştı. Kızın hastalığının nedeni, ortadan neden kaybolduğu, onu kaçıran kişinin kimliği... Tüm bunlar hiçbir zaman ortaya çıkarılamadı."

Malzius, şimdi gelecek olan sözlerinin daha da etkili olması için yapay bir ara verdi. "Ta ki bugüne dek."

"Affedersiniz."

Hukukçulardan biri, sarı, dalgalı saçlı, ufak tefek bir adam ilk sıradaki yerinden kalktı ve sanki bir mahkeme salonundaymış gibi sözü ele aldı.

"Bu açıklamalarınızı biraz daha hızlı yapmanız mümkün mü acaba? Sizin de tahmin edebileceğiniz gibi, tüm ayrıntıları gayet iyi biliyoruz."

"Uyarınız için teşekkür ederim, Bay Lahnen. Sizin ve meslektaşınız Bay Freymann'ın bugün fazla vaktiniz olmadığı konusunda elbette ki bilgilendirildim."

"İyi. O halde hastanın yarım saat içinde Moabit Hapishanesi Psikiyatri Kliniği'ne nakledileceğini ve yarın hâkim tarafından ilk sorgulamasının yapılacağını da biliyor olmalısınız. Ve biz de

bugün onunla konuşmayı arzu ediyoruz. Artık bir yerden bir yere götürülebilecek durumda olduğuna göre, pek kısa bir süre sonra cinayete teşebbüs, belki de cinayet suçlamalarına muhatap kalacak."

"Evet. Bu nedenle de, şayet Doktor Larenz'i iyi bir şekilde savunmak istiyorsanız, beni dikkatle dinlemeniz büyük önem taşıyor," diye uyarıda bulundu, kendi konferans salonunda tıpla ilgisi olmayan kimseler tarafından hizaya getirilmekten hiç hoşlanmayan Profesör Malzius.

Lahnen dudaklarını sıktı ancak tekrar yerine oturdu. Malzius da açıklamalarına devam etti.

"Hasta dört yıl boyunca konuşulabilecek durumda değildi. Dört yıl boyunca kendi yarattığı bir hayal dünyasında yaşadı, ta ki bundan üç hafta önce cesur, alışılmadık, hatta belki de radikal bir tedavi yöntemi uygulamaya karar vermemize dek. Tıbbi detaylarla sizi yormayacağım ve hemen ulaştığımız sonuca geleceğim."

Freymann ve Lahnen müteşekkir bir ifadeyle başlarını salladılar.

"İlk bilmeniz gereken, Doktor Larenz'in iki hastalıktan birden müzdarip olduğu. Vekâleten Münchhausen Sendromu ve kamuoyu tarafından daha iyi tanınan şizofreni. İlk olarak size Münchhausen konusunu açıklamak istiyorum. Bu hastalık ismini meşhur Yalancı Baron'dan almıştır. Bunun nedeni, bu hastalığa yakalananların daha fazla ilgi ve yakınlık görmek için hem kendi yakınlarına hem de doktorlara, hasta olduklarına dair yalan söylemeleridir. Bazı belgelenmiş vakalarda son derece sağlıklı insanlar, doktorları apandisit sancıları çektiklerine inandırmış, hatta bunu öyle başarılı bir şekilde yapmışlardır ki sonunda ameliyat bile olmuşlardır. Ameliyat yarasının iyileşmemesi için de üzerine dışkı ve çöp sürmüşlerdir."

"Bunu yapanlar hasta olmalı," diye mırıldandı Lahnen tiksintiyle. Yüzündeki ifadeye bakılacak olunursa, meslektaşı da onunla aynı görüşteydi.

"Evet, aynen öyle," diye onayladı onu Malzius. "Ve bu, teşhis edilmesi çok zor bir hastalık. Oysa görülme sıklığı öyle hiç de az değil. İngiltere'deki bazı yoğun bakım ünitelerinde bu nedenle güvenlik kamerası uygulamasına başlandı. Fakat bu uygulama bile Viktor Larenz'deki Vekâleten Münchhausen Sendromu'nda işe yaramazdı. Çünkü Larenz kendisine değil, kendisini temsil eden birisine zarar vermiş. Kızı Josephine'e, yani Josy'ye."

Profesör konuşmaya devam etmeden önce, bir müddet sözlerinin etki etmesini bekledi.

"Baba, ailenin kızının iki akut ilaç alerjisi hakkında bilgi sahibi olan tek üyesiydi ve bu bilgiyi ölümcül planını uygulamakta kullandı: Josephine ne Parasetamol ne de Penisilin kullanabiliyordu. Larenz bu iki ilacı ona giderek yükselen dozlarda verdi. Bu zehirleme vakası, bir bakımdan kusursuz bir suçun her türlü unsurunu içinde barındırmaktadır. Larenz, kızının bu alerjisini herkesten sakladığı için baş ağrılarına karşı Parasetamol, nedeni belirlenemeyen enfeksiyonlarına karşı da Penisilin verdiği zaman, kimse ondan kuşkulanmadı. Bilakis, etrafındaki herkes onun kızına büyük bir sevgiyle yaklaştığı ve gerekli ilaçlarla profesyonel bir tedavi uyguladığı görüşündeydi. Gerçekte ise Larenz kızı Josephine'in durumunun giderek kötüleşmesine, hatta hayatını tehdit eden anafilaktik şoklar geçirmesine neden oluyordu."

Kliniğin yöneticisi sözlerine kısa bir ara verdi, bir yudum daha su içti, sonra da konuşmaya devam etti.

"Josy'nin katlanmak zorunda kaldığı doktor muayenehaneleri maratonu da *Münchhausen by proxy*, yani Vekâleten Münchhausen Sendromu'nun tipik bir semptomudur," dedi sözlerine devamla. "Ölümcül eylemlerini tetikleyen, tatilde yaşadığı bir olay oldu. Larenz, karısı Isabell ve Josephine'le beraber, ailenin Sacrower Forst'da bulunan evinde tatil yapmaya gitti. Josephine o dönemde on bir yaşındaydı ve babayla kız arasında son derece sıcak bir ilişki vardı.

Fakat bu durum orada değişmeye başlamıştı. Josephine birdenbire banyoda yalnız olmayı istemeye başlamıştı. Artık daha ziyade annesiyle birlikte olmayı istiyor ve babasından uzak duruyordu. Bunun sebebi, ilk âdet kanamasını geçirmiş olmasıydı. Genç kızının yaşamındaki bu tümüyle normal olay, babada bir çılgınlık spiralinin ortaya çıkmasına neden oldu. Josephine'in artık yavaş yavaş bir yetişkin olmaya başladığını, er ya da geç kendisinden tümüyle ayrılacağını anlamıştı. Larenz'in kızına karşı olan duygularının sağlıksız ve hastalıklı olduğunu kimse anlayamamıştı. Ve Josephine'i yanında tutmak için neler yaptığını da kimse fark edememişti: Larenz, Josephine'i zehirliyordu. Onu çaresizleştiriyor ve kendisine bağımlı kılıyordu. Bu, hastalığının Münchhausen kısmı. Bugüne dek tıpta bu tür vakalara sadece annelerde tesadüf ediliyordu. Bir babanın kızına böyle şeyler yapması, ilk kez karşılaşılan bir durumdu."

"Profesör Malzius." Freymann, doktorun sözünü kesti. "Bunların hepsi gerçekten de çok ilginç. Fakat bu adamın bir plan uyarınca mı, yoksa ani kararlar vererek mi davrandığını anlamak zorundayız. Şayet kızını aylar boyunca zehirlemişse, bu kulağa oldukça planlı ve hesaplı geliyor."

"Öyle olması şart değil. Unutmamanız gereken bir şey var: Larenz hastalık derecesinde bir yalancı. Bir Münchhausen hastası. Fakat olduğu tek şey bu değil. O, yalanlardan ördüğü bir dünyanın içinde yaşıyor. Bu dünyaya inanıyor. Burada da ikinci hastalığı devreye giriyor: Şizofreni." Malzius karşısındaki adamlara baktı:

"Bu da onu, ne yapacağı hiç belli olmayan bir insan haline getiriyor."

58. BÖLÜM

Audimax'ın kapıları kilitli olduğundan, Doktor Roth karanlık konferans salonuna bir göz atabilmek için avluya çıkmak zorunda kaldı. Larenz'in birkaç dakika önce hikâyesinin sonunu anlatmasıyla birlikte, Profesör Malzius ile iki avukatın nerede kaldığını anlamak için hızla aşağı inmişti. İçinden profesörün bugün de detaylı açıklamalara girişmiş olmasını umut ediyordu. Karşısında kendisini dinleyen birileri olduğu zaman yaptığı gibi. Görünüşe göre bu beklentisi yerine gelmişti. Malzius'un diaları göstermeye yeni başladığını fark eden Roth, yaklaşık on beş dakikası daha olduğunu tahmin ediyordu. Kliniğin eczanesine de uğramak istediği için, kapalı bölüme neredeyse koşarcasına geri döndü. Yaklaşık üç dakika sonra 1245 numaralı odaya ulaştığında nefes nefese kalmıştı. Eliyle saçlarını yatırmaya çalıştı ve açık gri renkli metal kapıdaki gözetleme deliğinden içeriye bir bakış fırlattı. Her şey aynıydı. Larenz bağlı durumda yatakta yatıyordu ve gözlerini tavana dikmişti. Roth buna rağmen tereddüt ediyordu. Sonra kendisini topladı ve ağır demir anahtarı sağ eliyle eski kilide soktu. Onu yavaşça sağa çevirdiğinde kapı kendiliğinden açıldı.

"Demek geri geldiniz."

Larenz hafifçe başını kaldırdı ve kapıya doğru çevirdi. Doktor, içinde bir şeyler olduğunu hemen fark etmemesi için elini yumruk haline getirip önlüğünün cebine sokmuştu.

"Evet, geri geldim."

"O halde fikrinizi değiştirmiş oldunuz."

Doktor Roth parmaklıklı pencereye doğru gitti ve tek kelime etmeden karla kaplı karanlık avluya baktı. Bu sabah ilk kar taneleri düşmüş ve kliniğin girişinin beton çirkinliğinin üzerini örtmüşlerdi.

"Getirmenizi rica ettiğim şey yanınızda mı?"

"Evet, ama..."

"Ama yok! Az önce beni dikkatle dinlediyseniz, ama yok."

Larenz'in hakkı vardı. Doktor Roth bunu biliyordu. Yine de tereddüt ediyordu. Bu plan çok tehlikeliydi. Larenz'in işini bu kadar kolaylaştırmak istemiyordu.

"Rahat olun. Fazla vaktimiz kalmadı, genç dostum. Biliyorsunuz, aşağıdakilerin yarım saat önce burada olmaları gerekirdi."

"Pekâlâ. Prensiplerimi çiğneyeceğim ve size tek bir iyilik yapacağım Doktor Larenz. Bugün bana bu kadar güvendiğiniz için. Ancak benden bundan fazlasını sakın beklemeyin."

Roth önlüğünün cebindeki ilaç kutusunu bıraktı, sol elini dışarı çıkardı ve birkaç becerikli hareketle yataktaki bağları çözdü. Viktor, serbest kalan kollarının ve bacaklarının bileklerini ve eklemlerini büyük bir rahatlamayla ovuşturdu.

"Teşekkür ederim. Bu gerçekten de çok iyi geldi."

"Önemli değil. En fazla on dakikamız var. Sonra sizi tekrar bağlamak zorundayım. Acaba bu arada tuvalete gitmeyi ve yüzünüzü yıkamayı istemez miydiniz?"

"Hayır. Benim ne istediğimi biliyorsunuz."

"Özgürlüğünüzü mü?"

"Evet."

"İmkânsız. Bunu yapamam ve bunu siz de biliyorsunuz."

"Fakat neden? Ben de bunu anlamıyorum. Hele hikâyenin tümünü öğrenmenizden sonra..."

"Hikâyenin tümünü biliyor muyum?"

"Elbette. Size her şeyi anlattım."

"Buna inanmıyorum." Doktor Roth başını salladı ve burnundan derin bir nefes aldı. "Aksine, benden çok önemli bir şeyi gizlediğiniz kanaatindeyim. Ve neden söz ettiğimi siz de gayet iyi biliyorsunuz."

"Neden söz ettiğinizi biliyor muyum?" Larenz'in yüzünde afacanca bir gülümseme belirdi.

"Bunda gülecek ne var?"

"Hiç." Larenz'in yüzündeki gülümseme daha da genişledi. "Aslında hiçbir şey. Sadece bunu ne zaman fark edeceğinizi merak edip duruyordum."

59. BÖLÜM

Profesör Malzius hafifçe öksürdü ve bir kez daha su bardağına uzandı. Sonra da aslında sadece seçilmiş birkaç doktorun, hastaların ve öğrencilerin kulaklarını dolduran o monoton konuşmasına devam etti.

"Larenz, şizofrenisi sayesinde geçici olarak hayalî dünyalara sığınıyordu. Başlangıçta sadece arada sırada. Sonra da kesintisiz olarak. Şizofreni atakları, Josy'ye yaptığı her şeyi bastırmasına yardım ediyordu. Tabiri caizse, bu bir tür savunma refleksiydi. Alerjiye neden olan ilaçları vermekle kızını zehirlediği gerçeğini bastırıyordu. Sadece başkalarının değil, kendi gözünde de kızıyla daha iyi ilgilenebilmek için mesleğini bile feda eden şefkatli bir babaydı. Kızının çektiği acıların nedenini bulmak için müthiş bir çaba harcıyordu. Kızıyla birlikte akla gelebilecek tüm doktorların kapısını çalıyor ancak çoktan başvurması gerektiği bir alerji uzmanına bir türlü uğrayamıyordu.

Ancak hastalığı ilerledikçe, şizofrenik hezeyanları da giderek kötüleşiyordu. Karısı Isabell'le arası bozulmuştu ve Larenz birden onun Josephine'in hastalık semptomlarıyla bir bağlantısı olabileceği zannına kapıldı. Hatta kapıldığı bu kuruntularda o kadar ileri gitti ki, fail kendisi olmasına rağmen, Isabell'den şüphelenmeye başladı."

"Şu anda bize anlattıklarınız doğruysa, bu, yaptıkları esnasında Doktor Larenz'in cezai ehliyetinin bulunmadığı anlamına gelir."

Konuşan bu defa Freymann'dı. İki metre boyundaki bu iri yarı adamın üzerinde dikkat çekici düğmeler bulunan, mavi bir blazer vardı. Aslında pek de iri olmayan bir göbeğin zorladığı pamuklu pantolonunun altın tokalı kemerinde, köstekli bir saatin altın kordonu sallanıyordu.

Malzius iyi yetiştirilmemiş, şımarık bir çocuğa ders verir bir edayla ona baktı: "Ben size sadece olguları sunabilirim, beyler. Şu an sahip olduğumuz bilgiler ışığında, durum size anlattığım gibi. Hukuki sonuçları ise siz kendiniz çıkarmak durumundasınız. Fakat, evet, ben de görüşünüze katılıyorum: Viktor Larenz kesinlikle ne yaptığını bilecek durumda değildi. Ve bilinçli bir suç işlemek düşüncesinde de değildi. Asla kızını öldürmek gibi bir niyeti olmamıştı. Sadece onu kendi bağımlılığında tutmak istiyordu. Zaten sonuçta Josephine'in ölümüne neden olan da Larenz'in verdiği zehir değildi. Josy, onun tarafından yanlışlıkla boğulmuştu."

Profesör Malzius elindeki uzaktan kumandanın düğmesine bastı ve ekranda yeni bir dia belirdi. Bu kez ailenin Wannsee kıyısındaki Schwanenwerder'de bulunan villası görülüyordu.

"Bu ailenin evi ya da, daha doğru bir deyişle, mülkü."

Freymann ve Lahnen bir kez daha sabırsızlıkla başlarını salladılar.

"Doktor Larenz en ağır şizofreni atağı esnasında ölümcül bir hayal görmüştü. Kuzey Denizi'nde küçük bir ada olan Parkum'da bulunduğunu sanıyordu. Oysa gerçekte ailenin villasının bahçesindeydi ve Josy'le oynuyordu. Birden nöbet geçirmeye başladı. Sesler duyuyor, o esnada şehirde bulunan ve çalışmakta olan karısı Isabell'i görüyordu. Dediğim gibi, o dönemde artık Isabell'in Josephine için bir tehdit oluşturduğu düşüncesine kapılmıştı. Onun

kıza kötülük yapmak istediğini sandığı için, Josephine'i şurada görülen kayıkhaneye, suyun içine götürdü."

Dia değişti ve ekranda Wannsee kıyısındaki güzel bir ahşap evin görüntüsü belirdi.

"Isabell'in onu duymaması için Josephine'e sessiz olmasını söyledi. Kız ona itaat etmek istemeyince de onu kayıkların arasında suya batırdı ve boğulana kadar ağzını kapalı tuttu."

İlk sırada oturan iki hukukçu kendi aralarında fısıldaşmaya başladılar; Malzius'un kulağına "Ceza Kanunu'nun yirminci ve altmışıncı maddeleri" ve "geçici müşahede" gibi sözcükler geliyordu.

"Dikkatinizi önemli bir noktaya daha çekebilir miyim acaba?" diye fısıldaşmaya son verdi Malzius. "Ben bir hukukçu değilim ancak sanırım bana mahkemenin bu olayın bir cinayet mi, yoksa sadece bir kaza mı olduğunu araştıracağını söylemiştiniz."

"Yapacağı başka araştırmalar hariç, evet."

"O halde, az evvel de söylediğim gibi: Gerçek olan, Larenz'in kızını öldürmeyi asla istemediğidir. Aksine, ona karşı aşırı bir sevgi besliyordu. Kayıkhanede ne yaptığını kavradığı anda da başka bir şizofrenik halüsinasyona kapıldı. Her şeyi tekrar geriye döndürmek istiyordu. Josephine'in hastalığını. Çektiği acıları. Her şeyden önce de ölümünü. Böylece kızı beyninde tekrar hayata döndürdü. Tasavvur ettiği üzere, Josephine'le birlikte Uhlandstrasse'de bulunan bir alerji uzmanına gitti. Muayenehane tıka basa doluydu. Babanın yanında kızı olmadan gelmiş olduğu kimsenin dikkatini çekmedi. Kayıt esnasında randevu almamış olduğuna da kimse şaşırmadı, çünkü o günlerde işe yeni başlamış olan sekreter sık sık hata yapıyordu. Hem Doktor Grohlke, hem de daha sonra polisler, babanın tuvalete gittiği bir anda kızın bekleme odasından kaçırılmış olduğundan şüphe etmek için bir neden göremediler. Viktor Larenz, Doktor Grohlke'nin muayenehanesinde krize girdi ve bize getirildi. Bir

ay öncesine kadar onu bir sonuç alamadan tedavi etmeye çalıştık. Durumunu kızı nedeniyle yaşadığı o korkunç kayba bağlıyorduk fakat durumunun geleneksel psikofarma tedavisiyle neden düzelmediğini bir türlü açıklayamıyorduk. Gerçekten de durum tam aksine gelişiyordu: Larenz'in durumu günden güne, aydan aya kötüleşiyordu. Ve Josephine'in kaybolmasından onun sorumlu olduğunu bilmediğimiz için de, kabul etmek gerekir ki, vakaya tümüyle yanlış bir şekilde yaklaşıyorduk. Başlangıçta ona içinde bulunduğu ağır depresyon için tedavi uyguluyorduk. Fakat durumu giderek daha da kötüleşiyordu. Sonunda artık iletişim kurulamayacak duruma geldi ve katatonik bir kasılma içine girdi. Artık bildiğimiz üzere, yeniden beyninde tasarladığı o hayalî dünyaya sığınmış ve hezeyanları içinde kesintisiz olarak Parkum Adası'nda ikâmet etmeye başlamıştı. Orada köpeği Sindbad'la birlikte yaşıyordu, Halberstaedt isminde bir Belediye Başkanı ve Burg isminde bir balıkçıyla ilişkisi vardı, ayrıca da bir röportaj üzerinde çalışıyordu. Bunların hepsi kafasında olup bitiyordu. Hiçbiri gerçek değildi."

"Peki ama madem bu kadar hastaydı..." diye sordu Freymann, yeteri kadar vakitlerinin olup olmadığını anlamak için köstekli saatini çıkartarak, "... ve dört yıl boyunca iletişim kurulamayacak durumdaydı, o halde neden dokuz gün önce birdenbire uyanıverdi? Yaptığımız görüşmede bize onun yargılanabilecek duruma geldiğini söylemiştiniz. Neden?"

"Çok iyi bir soru," diye başını salladı Malzius. "Bunun nedenini daha iyi anlayabilmek için lütfen onun fotoğraflarına bakın." Malzius, projektöre yeni bir dia kutusu yerleştirdi.

"Burada hastalığının ilerleyişini görüyorsunuz. Bize getirildiği ve boş gözlerle kameraya baktığı ilk günden, dışa tamamen kapalı ve ağzından salyaları akarak odasında kaskatı kesilmiş bir halde yattığı son güne kadar."

Fotoğraflar hızla birbirini takip ediyordu.

"Tıp alanında uzman olmayan kimseler için bile durum aslında çok açık: Yıllar boyunca uyguladığımız tedaviler, tüm bu ilaçlar, onun durumunu daha da kötüleştirmekten başka bir işe yaramadı. Larenz daha da parçalandı, iyileşeceğine kötüleşti. Ta ki genç bir doktor cesur bir düşünce geliştirene dek. Söz konusu kişi Doktor Martin Roth. Onun önerisiyle Larenz'in ilaçlarını bir günde kestik."

"Ve artık kimse ona iğne yapmayınca..." diye bağırdı Lahnen heyecanla boş salona.

"... tabiri caizse, içindeki sağaltıcı güçler harekete geçti. Larenz, halüsinasyonlarında kendisi için bir terapist yarattı: Anna Spiegel."

Lahnen dişlerinin arasından hafif bir ıslık çaldı, bu da Freymann'ın ona ters ters bakmasına neden oldu. Görünüşe göre bu iki tanınmış hukukçu arasında bir tür hiyerarşi söz konusuydu.

"Doktor Larenz, başlangıçta Anna Spiegel'in kendisine tedavi için geldiğini düşünüyordu. Gerçekte ise durum bunun tam aksiydi. Hasta oydu ve Anna Spiegel de onun psikoterapistiydi. Spiegel kelimenin tam anlamıyla ona bir ayna tuttu ve ona ne yaptığını, yani kızını nasıl öldürdüğünü gösterdi. Böylelikle de kendi yarattığı bir hayal tarafından terapi gören ilk şizofreni hastası oldu."

Işıklar yandı ve iki hukukçu şükranla oturumun nihayet sona erdiğini anladılar. Daha bir saat öncesinde yukarıdaki müvekkillerinin yanında olmayı ve profesör Malzius'tan yazılı bir brifing almayı tercih ederlerdi. Buna rağmen az önce üzerine sağlıklı bir savunma stratejisi inşa edebilecekleri yeni ve önemli bir bilgi edinmişlerdi.

"Size yardım edebileceğim başka bir konu var mıydı?" diye sordu profesör, konferans salonunun kapısını açıp misafirlerini sütunlu koridora çıkarırken.

"Evet, elbette," diye karşılık verdi Freymann ve Lahnen de onu onayladı.

"Açıklamalarınız kesinlikle çok aydınlatıcıydı. Ancak..."

"Evet?" Malzius kaşlarını kaldırdı. Anlattıkları için sınırsız bir övgü almaktan başka bir durumla karşılaşabileceğini hiç hesaba katmamıştı.

"Yani, bize aktardığınız bilgilerin tümü, sonuç olarak, bir miktar kendine geldikten sonra Viktor Larenz'in size anlattıklarına dayanıyor. Öyle değil mi?"

Malzius başını salladı. "Kısmen doğru. Larenz öyle pek de konuşkan değildi. Anlattıklarımın çoğunu onun az sayıdaki imasından devşirmek zorunda kaldık."

Profesör, telefonla yaptığı ön görüşme esnasında avukatlara hastanın son günlerde çok içine kapalı olduğunu söylemişti. Doktor Roth dışında kimseyle tek kelime bile konuşmak istemiyordu, bu yüzden de doktorlar uzun süreden bu yana Larenz'in hezeyanlarında gerçekten neler olup bittiğinden haberdar değildiler.

"Şayet Doktor Larenz sizin söylediğiniz gibi kronik bir yalancı, bir Münchhausen hastasıysa, bu hikâyenin iyi düşünülmüş bir masal olmadığını nereden bilebiliriz ki?"

Malzius ilk kez kolundaki saate baktı ve onu arkasında, konferans salonunun duvarında asılı olan büyük dijital saatle karşılaştırdı. Bu tür zaman kaybettirici sorular hakkında ne düşündüğünü avukatların anladığından emin olduktan sonra, kısaca cevap verdi: "Şu anki durumda size herhangi bir konuda garanti vermem elbette ki mümkün değil. Bunu kimse asla yapamaz. Fakat bir Münchhausen hastasının bir yalanı inanılır kılmak için tam dört yıl boyunca bir şizofreni alevlenmesi numarası yapabileceği ihtimalini oldukça gerçek dışı buluyorum. Eğer başka sorunuz yoksa, artık izninizi..."

"Hayır!" Malzius'un cümlesi, Freymann tarafından neredeyse kaba bir şekilde kesildi. Dava avukatı sesini pek az yükseltmişti fakat bu kadarı bile, Malzius'u ona sırtını dönmekten alıkoymaya yetmişti.

"Başka ne vardı?" diye sordu kliniğin yöneticisi, sesinde belirgin bir sinirlilik ifadesiyle.

"Son bir soru daha."

Malzius kaşlarını yukarı kaldırdı ve gözlerini birkaç kez Lahnen ile Freymann'ın üzerinde dolaştırdı.

"Evet?" diye sordu sonra avukatlara. "Cevaplamadığım hangi sorunuz kaldı ki?"

"Aslında en önemlisi. Bugün buraya geliş nedenimiz olan soru."

Freymann yumuşak bir şekilde gülümsedi.

"Ceset nerede?"

60. BÖLÜM

"Bravo!" Larenz güçsüz bir şekilde ellerini çırptı. "Çok iyi. Basit, fakat çok iyi bir soru."

"O halde? Kızınızın cesedi nerede?" diye ısrar etti Doktor Roth ikinci defa.

Larenz ellerini çırpmayı bıraktı, bileklerini ovuşturdu ve suni tavan ışığı nedeniyle yeşile çalan bir renk almış olan muşamba zemin kaplamasına baktı. "Öyle olsun," dedi sonra içini çekerek. "Fakat sonra anlaşmamızı yerine getireceğiz."

"Siz bana hikâyenizi anlatacaksınız, ben de size özgürlüğünüzü vereceğim, öyle mi?"

"Evet."

"Hayır!"

Viktor derin bir nefes aldı ve içini çekti.

"Biliyorum, suçluyum. Akla gelebilecek en kötü suçu işledim. Dünyada en fazla sevdiğim insanı öldürdüm. Kendi kızımı. Fakat bunu yaparken hasta olduğumu biliyorsunuz. Hâlâ da öyle olduğumu. Artık iyileşmem mümkün değil. Medyaya bol bol malzeme çıkacak. Bir dava görülecek, sonra da beni içeri tıkacaklar. Şanlıysam kapalı bir kliniğe. Fakat siz bunun topluma bir fayda sağlayacağına inanıyor musunuz?"

Doktor Roth omuzlarını silkti.

"Toplumun gözünde ben bir cinayet işledim. Evet. Fakat beni hemen şu anda serbest bırakmanız ve bunu bir daha yapmayacağımdan emin olmanız mümkün. Çünkü bir daha asla bir insanı kızımı sevdiğim kadar sevemeyeceğim. Çok rica ediyorum. Sizce de yeteri kadar cezalandırılmadım mı? Bunun kime ne faydası var ki?"

Doktor Roth olmaz anlamında başını salladı. "Belki de hakkınız vardır. Fakat bunu yapmam mümkün değil. Kendimi suçlu duruma düşürürüm."

"Tanrım, sizden kapıyı açmanızı istemiyorum ki Doktor Roth. Martin! Lütfen! Burada kalacağım. Bana o ilaç kokteylini verin, ben de Parkum'a geri döneyim."

"Parkum'a mı? Orada ne yapacaksınız? Bugün bana saatler boyunca anlattığınız korkunç olayları orada yaşamadınız mı?"

"Bu sadece son haftalarda böyleydi. Kısa süre öncesine kadar bir rüya adasında yaşıyordum." Viktor yaptığı benzetmeye güldü. "Hava sıcak ve yumuşaktı, karım her gün telefon ediyor ve yakın bir zamanda beni ziyaret etmek istiyordu. Halberstaedt jeneratörle ilgileniyordu ve Michael bana taze balık getiriyordu. Sindbad ayaklarımın dibinde yatıyordu. O âna dek her şey mükemmeldi. Fırtına asıl sizin ilaçlarımı kesmenizle birlikte başladı."

Doktor Roth elini cebine attı ve ilaç kutusunu kavradı. Larenz'in sözleri onu duygulandırmıştı.

"Bilemiyorum. Bu doğru değil."

"Pekâlâ." Larenz doğrularak yatağın kenarına oturdu. "İşinizi kolaylaştıracağım Doktor Roth. Son sorunuzun cevabını vereceğim. Size Josy'nin cesedinin nerede olduğunu söyleyeceğim. Yalnız bir şartla: Önce hapları bana vereceksiniz."

"Tam aksine," diye karşılık verdi Roth ve sinirli bir hareketle ellerini açık şakaklarının üzerinde gezdirdi. "Bana bunu şimdi hemen söyleyin, ben de size ilaçları vereyim."

"Hayır. Bu âna dek bir karşılık alıp alamayacağımı bilemeden konuşup durdum. Şimdi sıra sizde. Bana güvenin ve hapları bana verin. Etki etmeleri en az iki dakika sürer. Bu süre size o yerin neresi olduğunu söylememe yeter."

Doktor Roth tereddütlü bir tavırla Larenz'in yatağının önünde durdu ve düşündü. Şimdi yapacağı şeyin, bugüne dek öğrenmiş olduğu her şeyle çeliştiğini biliyordu. Fakat başka çaresi yoktu. Merakı, mantığını mağlup etmişti.

Elini önlüğünün cebinden çıkardı ve içinde istediği ilaçlar bulunan beyaz kutuyu Viktor Larenz'e uzattı. Bunlar, üç hafta önce aniden kesmelerine dek, son yıllarda düzenli olarak ona enjekte ettikleri ilaçların aynılarıydı.

"Teşekkür ederim." Larenz hiç vakit kaybetmedi ve hapların sekizini hemen solgun avuç içine boşaltıverdi. Onları ağzına attığı anda Doktor Roth yaptığı hatayı düzeltmek, onun elini geri çekmek istedi. Fakat çok geç kalmıştı. Larenz ilaçları yutmuştu bile.

"Korkmayın. Bana güvenin Doktor Roth. Doğru olanı yapıyorsunuz. Bir geri dönüş için çok doğru bir andayız. Birkaç dakika sonra kendimden geçmiş bir halde yatağımda yattığımda kimse kanımın tahlil edilmesini istemeyecektir. Avukatlarım bu konuda gerekeni yaparlar. Nasıl olsa benim mahkemeye çıkacak durumda olmamamı istiyorlar. Profesör Malzius sağaltıcı güçlerimin umulduğu kadar güçlü olmadığını düşünecek ve yine klasik ilaç tedavisine geri dönecektir. Ne de olsa iğneleri kesmek onun fikri değildi."

"Belki de bunu yapmaz ve midenizin yıkanmasını isteyebilir."

"Bu riski göze alarak yaşamak... ya da ölmek zorundayım."

Viktor derin bir nefes alarak, sırtüstü yatağına uzandı. Her zamanki dozun iki katını almıştı ve sesinde bunun ilk belirtileri hissediliyordu. Yorgun bir el hareketiyle, kulağına fısıldayabilmesi için Doktor Roth'a işaret etti.

Larenz'in gözleri döndü ve Doktor Roth, Viktor'un son sorusunun cevabını yanında Parkum'a götüreceğinden korktu.

"Josy nerede?" Larenz'i omuzlarından yakalayarak sarstı. "Kızın cesedi nerede?"

Bir an için hastasının gözlerinin alevlendiğini fark etti fakat sonra Viktor'un bakışları tekrar berraklaştı.

Larenz'in son sözleri açık ve anlaşılırdı.

"Şimdi dikkat edin," dedi ve Doktor Roth tekrar onun üzerine eğildi.

"Beni iyi dinleyin, genç dostum. Şimdi size söyleyeceğim şey, sizi meşhur edecek."

SON

Yarım Yıl Sonra. Côte d'Azur

Roquebrune'deki Vista Palace Oteli'nin 910 numaralı süitinin tek özelliği, Cap Martin ve Monako'ya bakan muhteşem bir manzaraya sahip olması değildi. Süitin üç ayrı yatak odasının ve iki banyosunun yanı sıra, varlıklı konukların normal odalarda kalan ayak takımıyla aynı havuzu paylaşmamaları için, kendine ait küçük bir havuzu da bulunuyordu.

Isabell Larenz havuzun kenarındaki bir şezlonga uzanmıştı ve oda servisinin yirmi dört saatlik kesintisiz hizmetinin tadını çıkarıyordu. İtalyan usulü patatesli bir biftek ve yanında bir kadeh şampanya ısmarlamıştı. Yemek, tam o anda üzerinde beyaz bir kıyafet bulunan bir garson tarafından, gözlerinin önünde siyah bir porselen tabağa servis edilmekteydi. İkinci bir garson da süitin içinden getirdiği bir koltuğu Isabell'in öğle yemeğini yiyeceği tik ağacından masaya yanaştırıyordu. Isabell, sıradan bir bahçe sandalyesi üzerinde oturmayı reddetmişti.

"Kapı çalınıyor, Madam."

"Efendim?"

Bir hizmetlinin kendisine hitap etmesine şaşıran Isabell, Fransızca *InStyle* dergisinin son sayısını elinden bıraktı ve elini güneşe karşı gözlerine siper etti.

"Birisi kapıyı çalıyor. Açmamı ister misiniz?"

"Evet, evet." Isabell, oda servisi görevlisini eliyle görüş alanından uzaklaştırdı ve ayağa kalktı. Karnı acıkmıştı ve iki garsonun bir an önce gitmesini istiyordu. Ancak yine de ayak başparmağını yavaşça suya batırdı ve tırnak stüdyosundaki kadını öğleden sonrası için çağırmaya karar verdi. Dün tercih etmiş olduğu cila, bu akşam yemekte giyeceği giysiye uygun değildi.

"İyi günler, Bayan Larenz."

Isabell isteksiz bir tavırla arkasına döndü ve tanımadığı bir adamın süitin kayar kapısından terasa çıktığını gördü. Adam orta boyluydu, alelade giyimliydi ve saçları özensizce taranmıştı. Ve Almanca konuşuyordu.

"Siz kimsiniz?" diye sordu ona ve etrafına bakındı.

Şaşkınlıkla garsonların bahşişlerini bile beklemeden odadan ayrılmış olduklarını gördü. Ayrıca garnitürü de servis etmediklerini tespit etti, bir miktar sinirlenerek.

"Adım Roth. Doktor Martin Roth. Eşinizin tedavisini üstlenmiş olan doktorum."

"Öyle mi?" Isabell havuzun kenarında durdu. Aslında masaya oturmayı ve yemeğine başlamayı istiyordu. Ama bu durumda davetsiz misafirine de ikramda bulunması gerekirdi.

"Buraya size bir şey söylemek için geldim. Tekrar krize girmeden önce eşinizin bana ifşa ettiği çok önemli bir konu."

"Neden bu kadar zahmete girdiğinizi anlayamadım. Sadece bu yüzden mi Berlin'den buraya geldiniz? Sırf benimle konuşmak için mi? Neden bu işi telefonla halletmediniz ki?"

"Yüz yüze konuşmamızın daha iyi olacağını düşündüğüm için."

"Güzel. Pekâlâ, Doktor Roth. Tüm bunlar bana biraz tuhaf geliyor ama olsun. Oturmaz mıydınız?" dedi Isabell, yapmacık bir kibarlık gösterisinde bulunarak.

"Hayır, teşekkür ederim. Sizi fazla rahatsız etmek istemiyorum." Doktor Roth havuzun yanından geçti ve terastaki çimlerle kaplı alanın üstüne vuran güneşin altında durdu.

"Burası çok güzel bir yer."

"Evet, oldukça hoş."

"Bu otelde sık sık tatil yapar mısınız?"

"Hayır, Avrupa'ya dört yıldan bu yana ilk kez geliyorum. Lütfen konuya gelir misiniz? Yemeğim soğuyor."

"Buenos Aires, değil mi?" diye devam etti Roth onun isteğini dikkate almadan. "Josy öldükten hemen sonra ülkeden ayrılmıştınız."

"Her şeyden uzaklaşmak için yeterince nedenim vardı, şayet bir aileniz varsa, bunu sizin de anlamanız gerekir."

"Elbette." Doktor Roth, dikkatli bakışlarını Isabell'in üzerine çevirdi.

"Evet. Sizin de bildiğiniz gibi, kocanız bana kızınıza uzun bir süre boyunca zehir verdiğini, sonunda da bir çılgınlık ânında onu boğduğunu itiraf etti."

"Görevlendirdiğim avukatlar bunu bana zaten bildirmişlerdi."

"O halde eşinizin bu itiraftan sonra tekrar delirium durumuna girdiğini de biliyorsunuzdur."

"Ve bir daha uyanmadığını da. Evet."

"Ama son anda bana kızınızın cesedinin nerede bulunduğunu ifşa etmek istemişti."

Isabell'in ifadesinde bir değişiklik olmadı. Sadece o âna dek saçlarında duran Gucci marka güneş gözlüğünü aldı ve burnunun üzerine yerleştirdi.

"Sonra?" diye sordu kendine güvenen bir sesle. "Size bunu söyledi mi?"

"Evet, artık kızınızın nerede bulunduğunu biliyoruz."

"Neredeymiş?" diye sordu Isabell, ilk kez duygusal bir tepki vererek. Alt dudağı hafifçe titriyordu.

Martin Roth çimenlerin üzerinden geçti ve terasın korkuluğuna yaslandı. Birkaç yüz metre yüksekliğindeki yamaç, aşağıdaki sahile doğru dimdik düşüyordu.

"Sizden yanıma gelmenizi rica edebilir miyim?"

"Neden?"

"Gelin. Lütfen. Kızınızın nerede olduğunu burada söylemek, benim için daha kolay olacak."

Isabell tereddütlü bir tavırla onun yanına geldi.

"Solda, aşağıda, bu otelin müşterilerine ait ortak havuzu görüyor musunuz?"

"Evet."

"Siz neden o havuza girmiyorsunuz?"

"Bunun kocamla ne ilgisi olduğunu anlayamıyorum. Yine de, gördüğünüz gibi burada bana özel küçük bir havuz var."

"Evet. Bu doğru," dedi Doktor Roth, bakışlarını aşağıdaki hareketlilikten ayırmadan.

"O halde neden şu bey aşağıda bulunuyor?"

Doktor Roth, kırmızı kareli bir mayo giymiş olan ince bir adamı işaret ediyordu. Adam kırklı yaşların başındaydı ve o esnada şezlongunu güneşten gölgeye çekiyordu.

"Bunu nereden bileyim? Onu tanımıyorum ki!"

"Hemen yan tarafta kalıyor. O da bir doktor, tıpkı benim gibi. Ve onun da özel havuzlu bir süiti var. Tıpkı sizinki gibi. Buna rağmen aşağıda güneşleniyor."

"Ben gerçekten de sabırlı bir insanımdır Doktor Roth. Fakat az önce bana kızımın bulunduğu yer hakkında önemli bir şey söyleyeceğinizi belirtmemiş miydiniz? Bunu yapmak yerine benimle tanımadığım erkeklerin havuz kullanma alışkanlıklarına dair tartışmak, sizce de biraz uygunsuz bir davranış değil mi?"

"Evet. Haklısınız. Kusura bakmayın. Ancak..."

"Ancak ne?" Isabell güneş gözlüğünü tekrar çıkardı ve ateş saçan simsiyah gözleriyle Doktor Roth'a baktı.

"Ancak o adam, belki de oradaki kızlardan daha fazla hoşlandığı için ortak havuzu kullanmayı tercih ediyordur. Örneğin onun üç şezlong solundaki genç ve güzel kızdan. Duşun hemen yakınında. Onu gördünüz mü?"

"Evet. Fakat ben o kadını tanımıyorum. Ayrıca artık sizinle daha fazla bu..."

"Onu tanımıyor musunuz?"

Doktor Roth boştaki sol elinin iki parmağını ağzına götürdü ve aşağıdaki havuza doğru bir ıslık çaldı.

Suda ve şezlongların üzerinde bulunan birçok insan yukarıya baktılar. O güzel görünümlü genç sarışın da yukarı baktı, elindeki kitabı yanına koydu, sonra da kolunu kaldırmış olan Doktor Roth'a çekingen bir tavırla el salladı.

"Hola?" diye bağırdı, ayağa kalktı ve şezlongdan öne doğru birkaç adım yürüdü.

Kız az sonra birkaç metre altlarında durup bakışlarını bir Isabell'in, bir Doktor Roth'un üzerinde dolaştırdığında Isabell olduğu yerde taş kesilmiş gibi kaldı.

"Hola. Qué pasa?" diye bağırdı kız bir kez daha İspanyolca olarak. *"Quién es el hombre, mami?"*

Doktor Roth onun kaçmaya çalışacağını hesaba katmıştı. Isabell daha salon kapısına ulaşamamıştı ki kapı ardına kadar açıldı ve bir Fransız polisi içeri girdi.

"Adaleti engellediğiniz, ağır cezalık bir suç ve müessir fiil işlendiği konusunda yalan söylediğiniz şüphesiyle sizi tutukluyorum" dedi memur bozuk bir Almancayla.

"Bu çok gülünç!" diye bağırdı Isabell öfkeyle.

Kelepçeler hafif bir çıt sesiyle kilitlendi.

"Burada bir hata var!" diye bağırdı Isabell, memur onu götürürken. Polis, telsizine anlaşılmaz bir şeyler söyledi ve sadece bir saniye sonra otelin çatılarının üzerinde bir helikopter motorunun uğultusu yankılanmaya başladı.

"Aslında çok başarılı bir plandı, Bayan Larenz," dedi Doktor Roth, Isabell dışarı götürülürken, onun arkasında yürüyerek. Kadının kendisini dinlediğinden emindi.

"Josy boğulmamıştı. Onu kayıkhanede bulduğunuzda sadece bayılmıştı. Siz de kızınızı sakladınız ve onu bir gemiyle Güney Amerika'ya götürdünüz. Bu şekilde eşinizin ruhsal hastalığını kendi lehinize kullanmayı başardınız. Onun kendisinin bir katil olduğunu düşünmesini sağladınız. Kızını öldürdüğünü sandı ve krize girdi. Siz de onu vesayet altına aldırdınız. Böylece de servetini ele geçirmiş oldunuz. Siz yeteri kadar paranız olduğu müddetçe yanınızdaki kıza dair soruların sorulmadığı Arjantin'de bulunurken, avukatlarınız burada oldukça iyi işler çıkardılar. Gerçekten de iyi bir plan. Maalesef umduğunuz kadar uzun süreli işlemedi. Viktor'un itirafından sonra bir daha uyanmayacağını sandığınız için Josy'yle birlikte Avrupa'ya dönecek kadar ihtiyatsız olmayacaktınız."

Polis, Isabell'le birlikte merdivenleri kullanarak beşinci kata çıkmış ve Vista Palace Oteli'nin normalde varlıklı konuklara helikopter pisti olarak hizmet veren damına ulaşmıştı. Burada şimdi özel bir jandarma birliğinin helikopteri beklemekteydi. Isabell yukarı çıkarken tek kelime bile etmemişti ve Doktor Roth'un ardından bağırarak sorduğu sorulara şimdi de yanıt vermiyordu:

"O zamanlar Josy'ye ne anlatmıştınız? Medyanın çıkardığı gürültüden uzaklaşarak Buenos Aires'e gitmenin daha iyi olacağını mı? Yeni bir ismin orada dikkat çekmeyeceğini mi? Bir daha babasının nasıl olduğunu sormaması için ne kadar süre geçmesi gerekti?"

Isabell suskunluğunu bozmuyordu. Sorulara cevap vermiyordu. Kendisi de bir tek soru bile sormuyordu. Avukatının nerede olduğunu da bilmek istemiyordu. Aşağıda bir kadın polisin ilgilenmekte olduğu kızıyla vedalaşma ricasını bile dile getirmiyordu. Isabell hiç konuşmadan dama çıkmış ve helikoptere götürülmesine direnmeden izin vermişti.

"Eşinizin bir özrü vardı," diye bağırdı Doktor Roth onun arkasından olanca gücüyle ve son sözlerinin helikopterin gürültüsü tarafından yutulmamasını diledi.

"Viktor hasta. Fakat siz... siz sadece açgözlüsünüz!"

Isabell ancak bu sözlerden sonra durdu ve arkasına döndü. Polis bir an bile tereddüt etmeden silahını onun üzerine doğrulttu. Isabell bir şey sordu ancak Doktor Roth onun ne söylediğini duyamadı. Bu nedenle ona doğru bir adım attı.

"Viktor bunu nereden anladı?"

Doktor Roth artık ona söylediklerini anlayabilecek kadar yaklaşmıştı.

"Kocam bunu nasıl anladı?"

Oh, Viktor bunu uzun zamandır biliyordu, diye düşündü Doktor Roth, karşılık vermeksizin. Larenz her şeyi uyandıktan hemen sonra, Doktor Roth'un ona Josy'nin cesedinin nerede olduğunu sormasından çok önce anlamıştı. Polisin kayıkhanede ceset bulamamış olması, Larenz için geriye tek bir mantıklı açıklama bırakmıştı: Josy ölmemişti. Sonra neler olduğunu kurgulaması ise pek uzun sürmemişti. Doktor Roth elbette ki kendisine bu duruma rağmen Larenz'in neden hayalî dünyasına geri dönmeyi istediğini sormuştu. Ne de olsa artık kızının hayatta olduğunu biliyordu. Fakat sonra Larenz'in korktuğunu anlaması hiç de uzun sürmemişti. Müthiş bir şekilde korkuyordu. Kendisinden korkuyordu. Kızına zarar vermişti. Onu neredeyse öldürüyordu. Bir psikiyatr olarak iyileşme şansının ne kadar az olduğunu bildiğinden, dünyada Josy'ye zarar veremeyeceği tek yere gitmeye karar vermişti. Parkum'a.

"Viktor, Josy'nin hayatta olduğunu nereden biliyordu?" diye bağırdı Isabell, motor kanatlarının uğultusunda sesini duyurmaya çalışarak.

"Bunu ona o söylemiş!" diye bağırdı Roth ve çok kısa bir an için bu cevabı vermiş olduğuna hayret etti. Belki de Viktor'un kendisinden bunu yapmasını isteyebileceğini düşündüğü için.

"O mu söylemiş? Kim söylemiş?"

"Anna."

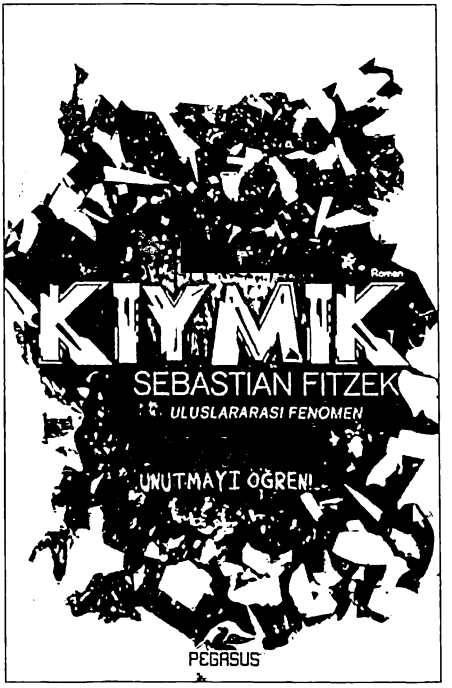
"Anna mı?"

Polis, Isabell'i hafifçe dürtükledi ve yürümeye zorladı. Isabell karşı koymadı fakat tekrar tekrar arkasına dönmeye çalıştı. Doktor Roth ile son bir kez konuşmak istiyordu. Ona son bir sorusu vardı. Ancak birkaç metre sonra Doktor Roth onun söylediklerini duyamaz olmuştu. Fakat aslında buna gerek de yoktu. Kadının sessizce oynayan dudaklarını okuması yeterliydi.

"Bu Anna da kimin nesi?"

Neler olduğunu anlayamayan bakışı, gözlerindeki mutlak çaresizlik, helikopter havalanırken Martin Roth'un Isabell'de son gördükleri oldu. Ve bu gördüklerini bir daha unutmamak üzere zihnine kazıdı.

Doktor Roth arkasına döndü ve merdivenlere doğru yürüdü. Basamaklardan aşağı inerken, olayın en zor kısmının henüz önünde durduğunu biliyordu. Bir psikiyatr olarak mesleğinde başarılı olup olmadığı gelecek aylarda ortaya çıkacaktı. Yeni bir hasta terapi için beklemekteydi. Ona tüm gerçeği açıklayabilmek için elinden geleni yapacaktı. Bunu yapacağına dair onun babasına söz vermişti.

ALMANYA'NIN BİR NUMARALI POLİSİYE YAZARINDAN
NEFES KESEN BİR GERİLİM ROMANI
HEYECANI HER SAYFASINDA YAŞACAĞINIZ KIYMIK'TA
BİR SONRAKİ SAYFA İÇİN SABIRSIZLANACAKSINIZ.

HAYATINIZIN EN KÖTÜ ANILARINI HAFIZANIZDAN
SİLEBİLECEK OLSAYDINIZ, YAPAR MIYDINIZ?
PEKİ YA YANLIŞ GİDEN BİR ŞEYLER OLURSA?

"Fitzek akıcı, yürek burucu ve derin bir üslupla yazıyor. Kitaplarının etkisinden son sayfayı bitirdikten çok sonra bile kurtulamıyorsunuz."

—John Katzenbach